

ДЖОС СТЪРЛИНГ КРИСТАЛ

Част 3 от „Саванти“

Превод от английски: Кристина Георгиева, 2013

chitanka.info

*На сестра ми Джейн, с която заедно обиколихме
Венеция на лодка.*

ПЪРВА ГЛАВА

Денвър, Колорадо

Вечерта, когато животът ми се преобърна, започна с един наистина великолепен десерт — малинов чийзкейк, полят с черен шоколад. Двете със сестра ми тъкмо бяхме пристигнали в Америка и се борехме с отвратителното изтощение след полета от Италия. Толкова бяхме уморени, че имахме нужда от кибритени клечки, за да държат очите ни отворени, а натежалите ни глави клюмаха и заплашваха да се откъснат от вратовете ни. От опит знаехме, че трябва да се помъчим да останем будни, докато дойде някакъв разумен час за лягане, в противен случай биологичният ни часовник никога нямаше да се приспособи. Затова вместо да се строполим в леглата, както на мен ми се искаше, излязохме да вечеряме навън. Щом се налагаше да жертваме съня в името на каузата, поне заслужавахме по един превъзходен сладкиш за награда, и аз не се разочаровах.

По време на десерта Даймънд грижливо и без апетит правеше дисекция на своята порция, като взимаше съвсем по малко с лъжичката си. Аз отдавна бях излапала моя.

— Реши ли какво ще правиш утре, докато аз съм на конференцията? — попита ме Даймънд. — Можеш да слушаш от задните редове, но се съмнявам, че темата „Престъпления сред савантите — как да се справим с нарушителите?“ ще бъде най-забележителното събитие в живота ти.

Познаваше ме толкова добре. Можех спокойно да мина и без да слушам лекциите на шепа хора, надарени с изумителни извънсетивни възприятия^[1], които обясняват колко ненадминати са в решаването на световните проблеми. Започвах да се прозявам само при мисълта за това, а ако трябваше и да ги слушам, без да разбирам почти нищо от техните работи, вероятно щях да изпадна в кома.

— Може би все пак ще я пропусна.

— Едва ли те ще имат нещо против. — Даймънд се зарази от прозявката ми, но прикри своята в салфетката.

— Кой „те“?

— Нали вече ти казах.

Наистина ли щеше да си остави половината десерт недояден? Разгледах го замислено, като въртях с пръсти вилицата си.

— Така ли? Извинявай. Сигурно съм изключила точно тогава. Нали ме знаеш — дойдох с теб заради разходката.

Даймънд въздъхна. Беше вдигнала ръце от мен и вече не ме караше да се съсредоточавам върху нещата, които според нея трябваше да чуя, приемайки, че бях инат и слушах само тогава, когато на мен ми харесваше. Не им е лесно с мен на по-големите в семейството.

— Тогава пак ще ти повтора, защото на светските събития неизбежно ще се срещнеш с някои от участниците. — Гласът ѝ както винаги беше безкрайно търпелив към мен. — Конференцията се организира от семейство Бенедикт — влиятелни саванти в Америка. Неколцина от тях работят към полицията.

— Значи това влиятелно семейство е помолило международния миротворец Даймънд Брук да бъде техния звезден лектор. — Усмихнах ѝ се широко. — Късметлии са, че си приела.

— Стига, Кристал, не е така. — Даймънд изглеждаше очарователно смутена, когато похвалих брилянтния ѝ ум. — В обществото на савантите няма звезди, всички работим заедно.

Да бе, друг път. Оставете я какви ги приказва. На всички ни беше ясно, че тя беше необикновена. За разлика от мен. На тези екскурзии и обиколки аз бях просто носачът на Даймънд.

— И аз не знам още какво ще правя. Може би ще обиколя по магазините. — Остъргах и последните следи от шоколадовата заливка в чинията, а с остриетата на вилицата нарисовах завихрен водовъртеж. — Трябва да си купя нови дънки, а Денвър ми прилича на отлично място за изгодни сделки и много по-евтино, отколкото у дома. Поне за това ме биваше — умеех да пазарувам.

Заради лекомислените ми планове лицето на Даймънд доби загрижено изражение и чувствителните ѝ кафяви очи се изпълниха с безпокойство. Последваха сестринските ѝ напътствия — просто не можеше да се стърпи, макар че и двете бяхме толкова капнали, че клюмахме на масата.

— Кристал, нали разбираш, надявах се, че ще използваш следващите ден-два и сериозно ще се замислиш за бъдещето си.

Подбрах цяла купчина с брошури на различни училища, така че да можеш отново да се явиш на изпитите. В хотела са, в куфара ми.

Свих рамене. Не ми се говореше за бъдещето, не и докато все още усещах приятния вкус на шоколада.

— Ако пък не искаш отново да държиш изпитите, тогава защо не помислиш да изучиш някой занаят? Винаги си обичала модата и дизайна. Може да попитаме синьора Кариера дали ще има нужда от още един чифт ръце покрай карнавала. Ще ти бъде от изключителна полза да научиш как за кратко време се шият толкова много различни костюми. Знам със сигурност, че точно сега синьората е претрупана с работа, защото шие и облеклата за голяма холивудска продукция, която ще снимат във Венеция идния месец.

Думите ѝ прозвучаха интригуващо, но тогава се появи жизнерадостният келнер и с театрален жест напълни отново чашите ни с кафе. Сигурно и той „отмаряше“, преди отново да се хване на работа — точно като мен. Макар че да си призная, на деветнайсет кариерата ми още стоеше на площадката за излитане.

— Хареса ли ви вечерята, дами? — попита той, впил поглед в сестра ми с надеждата за трошица похвала. Виждах, че вече е хлътнал до уши в Даймънд, както ставаше с повечето притежатели на Y хромозомата.

— Благодаря, всичко беше прекрасно. — Тя го дари с една от най-топлите си усмивки и когато вдигна поглед, тъмната ѝ коса се люшна едва. Подстригана спретнато на черта, Даймънд имаше чертите и прическата на Клеопатра, изиграна от Елизабет Тейлър. Но тъй като майка ни беше египтянка, приликата ѝ с кралицата беше истинска. Баща ни бил британски дипломат, назначен в Кайро, където се влюбил в мама, взел я за жена и набързо я отвлякъл със себе си. Може да се каже, че сме едно истинско интернационално семейство — двете с Даймънд живеем във Венеция, горе-долу на средата на пътя между корените ни в гористите графства около Лондон и прашните брегове на Нил. Нямах усещането за силна национална принадлежност. Италия не беше родната ми страна — просто живеех там. Кой знае, чувството, че бях без корени, може би беше още една част от неудовлетвореността ми от мен самата.

Келнерът — самото възплъщение на учтивостта — най-сетне се обърна да поиска и моето мнение.

— Десертът хареса ли ви?

— Да, беше страхотен. — Усмихнах му се, но вниманието му вече беше скочило обратно на сестра ми. Той се оттегли доволен, а погледът му се задържа само върху Даймънд. Не го винях — бях наследила забележителния външен вид на фараоните, с грамаден нос и ясно изразени вежди, само че без красотата им, а на всичкото отгоре лицето ми беше обрамчено от лъвската грива от рода на баща ми. Наследствените черти у савантите обикновено бяха доста оплетени и ние не правехме изключение. Майката на баща ми е била венецианка с косите, характерни за италианците от севера — изобилие от буйни къдрици в цялата гама цветове от землистокафяво до изсветляло от слънцето русо. Понякога този тип коса се среща у старите майстори, но моята не беше гладка и вълниста като у Мадоната, а приличаше на развълнувано море от ситни къдрици. В компанията на сестра ми винаги се чувствах като шугава лъвица до една пригладена, изтънчена писана.

Магнитът за туристите, „Хард рок кафе“, се пълнеше със студенти и пътешественици, шумът се усили, а безбройните поръчки теглеха нашия келнер ту в една посока, ту в друга. Погледът ми беше привлечен от една стъклена витрина, която според надписа помещаваше автентично яке с военна кройка, принадлежало на Майкъл Джексън. Забавлявах се с причудливата илюзия на отражението ми, от която изглеждах така, сякаш главата ми се подава от врата ми. Отново се прозинах. За какво говорехме? А, да.

— Значи искаш от мен да работя за синьора Кариера, така ли? Та това ще е робски труд. — Познавах добре шивачката на костюми, която живееше в апартамента под нас във Венеция — често разхождах кучето ѝ, когато тя беше заета. Беше приятна съседка, но като шеф щеше да е придирчива. Изтръпнах, щом си помислих как ли щеше да започне да се разпорежда с времето ми.

Даймънд побутна десерта встрани.

— Крайно неприятно ми е да гледам как си пилееш живота.

— И на мен ми е крайно неприятно да пилеем пари. Дай насам чинията. Чийзкейкът горчи.

— Моля?

— Страхотен е, това искам да кажа.

Сестра ми въздъхна и премълча, че с моите метър и осемдесет почти трябва да внимавам с килограмите. Не че съм била дебела, но — чакайте, как ми казваше? — о, да, в сравнение с останалите ми сестри, благословени със среден размер, аз съм била амазонка^[2]. Не давах пукната пара. Кого съм тръгнала да впечатлявам? Момчета не ме канеха на срещи, защото бях по-висока от тях и те се бояха да не станат за посмешище. Най-дружеският прякор от всички, които бях изтърпяла в пансиона в Англия, беше „Бобеното стъбло“^[3].

— Кристал, не си мисли, че не разбирам. Загубата на татко преди изпитите през последната ти година в училище беше ужасна — говореше Даймънд нежно.

Набодох на вилницата ново парче и го лапнах въпреки болката, която ми причиниха думите ѝ. „Ужасна“ много бегло описваше емоционалното опустошение, което бях преживяла. В нашето семейство баща ми беше единственият ми поклонник и винаги заставаше на моя страна, когато ме сравняваха в мой ущърб с шестимата ми по-големи братя и сестри. Височината ми го забавляваше и при всяка възможност ме наричаше „малкото ми момиче“, въпреки че щом застанехме един до друг, можех да видя плешивото му теме, опасно с къдрици. Какво чудно имаше, че така ефектно изгърмах на изпитите. Заедно с него, смъртта му ми отне и най-хубавата част от мен самата.

Даймънд ме докосна леко по ръката и опита да ме утеши, но подобни жестове не можеха да стигнат мъката.

— Мама ме помоли да се грижа за теб и едва ли е очаквала от мен да те оставя да се шляеш така безцелно. Тя би искала да те види как се залавяш с нещо, което ти е на сърцето.

— Добър опит, Даймънд, но и на двете ни е ясно, че след като е отгледала шест деца, мама се е изчерпала дотолкова, че не се тревожи много-много за мен. — Родила съм се десет години след Даймънд — шестата поред в котилото от седмина на родителите ни, и съм била пълна изненада за всички, но най-вече за майка ми, която отдавна, както смятала, била прехвърлила детеродната възраст. — Тя е на върха на щастието, че е станала баба. Колко са вече?

— Общо дванайсет. Топаз има шест, Стийл две, Силвър едно, а Опал три.

— Добре, че ти водиш отчет. Ужасна леля съм. Та мама има дванайсет сладки внучета, които може да глези и то без да носи отговорност за тях. Надали ще си загуби ума от тревога по мен.

Вечният миротворец в семейството ни и на земното кълбо поклати глава. После завъртя леко пръст и келнерът скочи, за да ни донесе сметката.

— Мама се безпокои за теб, но напоследък, след татко, не е добре със здравето.

— Значи затова се премести в онова малко апартаментче близо до Топаз, в което няма стая за гости, така ли? — Чуй се само, Кристал! Гласът ми беше пропит с горчицина. Трябваше да сложа край. Даймънд не ми беше виновна за нищо. Със смъртта на татко, мама беше изгубила не само съпруга си, беше изгубила своята сродна душа, както ние, савантите, наричахме съпрузите си. Аз самата нямах сродна душа и не можех да го усетя, но с интелекта си разбирах, че за един савант това беше равносилно на смърт. Когато баща ми почина, мъката на мама взе мястото под прожектора на сцената и единствено Даймънд ми се притече на помощ, когато с несигурна крачка излязох от училище, стиснала една шепя двойки в ръка, без никакво бъдеще.

— Извинявай, уморена съм. Права си. Ще обмисля идеята ти за костюмите. Едва ли ще мога отново да се явя на изпитите.

— Добре. Ти имаш потенциал. От теб искам просто да му намериш посока. — Даймънд ми подари специалната си усмивка. Имаше изключителната дарба да дарява покой на неспокойните души и аз без да искам се почувствах малко по-добре от утехата ѝ. В обществото на савантите уменията ѝ се търсеха много и често я молеха да посредничи между враждуващите групи. Ние, савантите, се раждаме с една-две дарби в повече от другите хора — да речем, имаме способността да предсказваме бъдещето, да местим предмети с ума си или да разговаряме чрез телепатия, но когато толкова много надарени хора общуват един с друг като китка примадони в операта „Феликс“ и всички се борят да са в центъра на вниманието, това може да доведе до спречквания. В семейството ни Даймънд беше най-способна. Беше интересно да я видиш как укротява запенилото се куче пазач на някой ищец, докато то започне да се умилква като кутре. В една или друга степен, всичките ми братя и сестри имаха някаква дарба. Всички, без мен.

Аз съм точно като онова, което в света на Хари Потър наричат „безпомощен“^[4].

Нали съм била седмото поред дете, та всички очаквали да се появя на бял свят и да го разтърся с гръм и трясък с възможностите си. Вместо това момичето, което им се пръкнало, можело да ви посочи къде сте си захвърлили ключовете. Да, съвсем вярно. Аз съм като сигнализатор за загубени вещи на ключодържателя ви. Виждам предметите, към които сте привързани, като космически боклук, който обикаля около земята, и при нужда мога да ви дам упътване къде да откриете нещото, което сте затрили. Не мога да осъществявам телепатична връзка — щом се свържа с друг савант, сякаш налитам право в облак от нефункциониращи сателити и веднага бивам изхвърлена извън орбита, така че съм почти напълно безполезна, а дарбата ми не е нищо повече от фокус за развлечение и помощ за разсеяните. И все пак семейството ми бързо се усети как да се възползва от нея.

Ето например вчера. Докато чакахме на летището, Топаз ми се обади, но не за да ме попита как съм. *„Кристал, Фелисити си е забравила якето някъде в училището. Ще бъдеш ли така мила да ми кажеш къде е?“* Дъщерята на сестра ми Топаз беше най-голямата забравана на света.

Дарбата ми не отказваше даже и от разстояние, стига да беше разумно. В този случай ни деляха шестнайсетина километра — бяхме на летище „Хийтроу“ и се прекачвахме в друг самолет. Достатъчно беше да направя няколко маневри из работите, които се въртяха из ума на Фелисити и... *„Паднало е зад масата за рисуване.“*

„И какво, по дяволите, търси там? Както и да е. Благодаря ти, миличка. До скоро.“

Ето такива разговори провеждам непрекъснато с братята и сестрите ми. Аз съм момичето, към което се обръщат, за да намерят ненужните вещи в живота си.

Дарбата ми е по-скоро напаст, отколкото благословия. Това е особено неприятно, тъй като да си роден савант означава, че в цялата история има един нежелан край — на всички нас до един им е отредено да открият любовта, която ни допълва, единствено в нашия двойник савант, или сродна душа, както е станало с родителите ми. Те са имали невероятен късмет, че са се срещнали, тъй като двете души се

зачеват някъде по света по едно и също време. Така животът ни минава в търсене на другия, но шансовете ни да го открием са нищожни, тъй като той, или тя, може да принадлежи към друга раса и да живее на другия край на света. Помислете си само — ако вашият спътник в живота умре, вие ще бъдете съсипани точно както мама след смъртта на баща ми; или пък когато най-сетне се срещнете, той може вече да има свое семейство. Слушала съм разкази, в които хората откриват своята сродна душа едва когато остарееят. Че вие може дори да не говорите на един и същи език. Братята и сестрите ми имаха различна сполука: Стийл беше късметлия и на двайсет и пет срещна своята сродна душа от Япония чрез една агенция за запознанства само за саванти. Неговата сестра близначка, Силвър, не дочака да намери половинката си и вече има един бурен развод зад гърба си. Топаз живееше щастливо със съпруга си и макар че той е страхотен човек, всички знаем, че имаше друг за нея. Опал откри своята сродна душа в Йоханесбург и сега живее там. Най-малкият ни брат, Питър, още чакаше — точно като мен и Даймънд.

За себе си не тая много надежди — ако моят двойник съществува, той ще бъде или удивително надарен, така че да компенсират недостатъците ми, а това би ме обрекло на живот в неговата сянка, или ще притежава същите хилави способности като мен и ще бъде толкова слаб, че едва ще се разпознаем. Всеки път, когато установявам телепатична връзка, това води до сериозни странични ефекти. А савантите можеха да кажат дали са намерили половинката си само след като умовете им се срещнат. Гадна работа да си на мое място! В повечето случаи. Но аз добре знаех какви са слабостите ми, затова гледах да избягвам компанията на другите саванти, та може би идеята да се захвана с шиене на костюми не беше толкова лоша.

Даймънд оправи сметката и ние се приготвихме да си вървим. Денвър се намираше на километър и половина надморска височина и есенните вечери там бяха хладни, затова се позабавихме, докато се закопчаем догоре, докато се увием в шаловете и наденем ръкавиците. Излязохме на улицата и за кратко се объркахме накъде да тръгнем в непознатия град.

— Тук въздухът е толкова разреден. — Даймънд надзърна между небостъргачите към звездното небе. — Във Венеция винаги можеш да

различиш какво вдишваш.

— Защото въздухът на морското равнище винаги е влажен или смърди на отводнителни канали. Струва ми се, че ако поживеем още малко там, ще ни пораснат хриле и ципи между пръстите. — Хванах я под ръка и я поведох към хотела. Беше само на няколко преки оттук и не беше трудно да се ориентирам по мястото, на което бях тикнала куфара си. Беше необичайно да вървим в каньона от извисили се нагоре сгради, глазирани с анонимни стъкла, защото бяхме свикнали с натруфените, криволичещи и ронливи венециански улички.

Даймънд ме последва без въпроси, защото знаеше, че притежавам инстинктите на пощенски гълъб.

— А ти откъде знаеш, че вече не са ми пораснали ципи на краката? Аз живея в апартамента на баба много преди теб.

Засмях се тихичко.

— Кълна се, Nonna имаше ципи. Като истинска потомствена венецианка тя беше наполовина русалка.

— Денвър е толкова по-различен от морето. — Даймънд се завъртя на място полузамаяна от изтощението. — Странно, но в този град се чувствам като у дома си, сякаш част от мен вечно е чакала да дойда тук.

— Даймънд! — системата ми за предупреждения закъсна само с миг. От тъмната уличка в пролуката между магазините със спуснатите кепенци излязоха трима мъже и отрязаха пътя ни за отстъпление. Мернах някакви черни качулки, лица, покрити до средата с шалове, призрачни ножове — злодеите на всеки град.

Единият сграбчи дръжката на дамската чанта на Даймънд и я преряза. Тя безразсъдно я стисна, но мъжът дръпна ожесточено чантата и запрати сестра ми встрани. Притекох ѝ се на помощ, но другите двама ме нападнаха. Приземихме се в канавката една върху друга, а в това време мъжете се мъчеха да ми измъкнат чантата. Единият ме удари с лакът в стомаха и се изправи, а другият блъсна главата ми в бордюра.

След това всичко стана размазано. Чуваха се тежки стъпки и някакъв звук, който много приличаше на рева на разгневен звяр.

— Полиция! — Предпазителят на пистолет изщрака и се върна на мястото си. — Остави я!

Някой изруга и последва бързото отстъпление на меките подметки на три чифта маратонки. Лежах по гръб, някак странно полунадигната от паважа, а звездите се въртяха.

Мъжът, който ни се притече на помощ, изтича при сестра ми. Тя седеше на земята и притискаше чантата до стомаха си. Главата ми пулсираше, но се изправих на колене и се придърпах по-близо до тротоара, преди следващият камион да ме е премазал.

— Добре ли сте, госпожо? — Спасителят ни се приведе над нея.

— Да, да, благодаря ви. Разминах се само с уплахата. — Даймънд трепереше, а очите ѝ бяха плувнали в сълзи, събуждайки инстинкта на всеки мъж да я защити.

Той ѝ подаде ръка да стане. Струва ми се, че дори не ме забеляза — аз стоях в сянката между уличните лампи, а сестра ми беше окъпана в светлина. Ръцете им се докоснаха, двамата ахнаха и се надигнаха на крака.

— Боже мили! Та това си ти! Чувам те в главата си! — Даймънд зяпаше нагоре към спасителя си, сякаш той беше Дядо Коледа и носеше подаръци за всичките ѝ рождени дни наведнъж. Ако се потопях и погледнех към тях с очите си на савант, щях да видя как всичкият ѝ завихрен космически боклук сега се беше съсредоточил върху него като върху магнит, който привлича метални стружки.

— Да, аз съм наистина. — После, без да кажат и дума, той я хвана в ръцете си и я целуна.

Уха! Не знаех какво да правя — да им ръкопляскам ли, или да се разсмея. Все едно гледах някой клиширан романтичен филм — любов от пръв поглед и спонтанна прегръдка като в онази известна фотография на моряка, който целува медицинската сестра в деня на победата над Япония на Таймс Скуер.

Дали ревнувах? Разбира се, и още как.

Най-сетне двамата се отделиха един от друг.

— Кой си ти? — Най-накрая сестра ми прояви здрав разум и си спомни, че дори не се бяха запознали.

— Трейс Бенедикт. А ти?

— Даймънд Брук.

Той нежно взе лицето ѝ в ръце, сякаш държеше най-ценната вещ на света.

— Чувал съм името ти. Дошла си тук за конференцията, нали? Приятно ми е да се запознаем, Даймънд.

— И на мен, Трейс. — Очите ѝ се преместиха върху устните му.

О, не! Само не пак!

И той пак се надвеси над нея, но този път я целуна ласкаво и нежно, целувка за „добре дошла“ на неговата сродна душа. Не смеех да дишам. Не бях такъв егоист, че да съсипя най-щастливия миг в живота им с моите оплаквания, нищо че имах леко мозъчно сътресение и бях омазана с неописуеми неща от канавката. С един пръст изстрелях от крака си опаковката на сандвич от Макдоналдс. Гадост! Даймънд щеше да си спомни за мен. Все някога.

— Не е за вярване, че се появи в живота ми така изневиделица. Толкова дълго те чаках. — Трейс поглади скулите ѝ с пръст и помилва ъгълчето на красивите ѝ устни. — Трябва да си призная, че в мен се зароди надежда, когато те видях в списъка на гостите и обърнах внимание, че си на моите години...

— Ние никога не спираме да се надяваме и когато срещнем друг савант, все се молим да е Той или Тя, нали така? — Даймънд се усмихна свенливо.

— Толкова пъти съм бил представян на възможни кандидатки със същата дата на раждане. Слава богу, че ти се оказа моята сродна душа.

Аз въздъхнах и разтрих слепоочията си. Сценарият им не беше особено оригинален, но за главоболието ми не можех да ги виня.

— Последното нещо, което съм очаквала, когато приех поканата, е да срещна тук моята сродна душа. — Сестра ми беше очарователна — едновременно щастлива и свенлива.

Той се наведе, вдигна чантата ѝ и я подаде.

— Ти си миротворецът, нали?

— Точно така. Притежавам малка консултантска фирма във Венеция.

— Във Венеция ли? В Италия?

— Да не би да има друга Венеция? — В очите ѝ проблясна нежна закачливост.

— Ако питаш за Америка, има. Колкото искаш. Някъде към седем-осем Венеции. Значи в Италия, а? — Той я целуна лекичко, сякаш се знаеха отдавна, без да може да откъсне ръцете си от нея. —

Аз работя в денвърската полиция. Ще трябва да измислим нещо с разстоянията, но се чудя какво.

Брей, този не си губи времето. Срещнаха се преди няма и пет минути и вече ще се мести у нас.

— Мога да работя от всяка точка на света. Само трябва да помисля за Кристал... — Изведнъж тя си спомни за съществуването ми и се отблъсна от него. — Кристал, божичко, Кристал, добре ли си?

Аз им помахах немощно от тротоара.

— Добре съм. Вие, двамата, продължавайте. Не искам да ви развалям цуни-гунито.

С няколко бързи крачки Даймънд се намери до мен.

— Боли ли те нещо? Не мога да повярвам, че те оставих да стоиш на тротоара, а ти си ранена. Трейс, моля те, помогни ни.

Бързо схванах, че зет ми беше способна душа. Нямахше нужда сестра ми да го подканя, за да ми помогне да доуцам пред една врата. На ключодържателя му висеше малко фенерче и той светна с него в лицето ми.

Примигнах и закрих очите си с ръка.

— Има оток на главата, но зениците ѝ реагират на светлината. Май ще е най-добре да я закараме в болницата. Просто за всеки случай.

Паниката ме разкъса като токов удар.

— Нищо ми няма. Наистина. Не искам да ходя в болницата. — Последният път прекарах там осемнайсетия си рожден ден. Татко ме беше извел на вечеря да отпразнуваме деня, но получи инфаркт още преди да поръчаме. Специалната ми вечер завърши в болницата, откъдето трябваше да съобщя новината за смъртта му на мама и цялото семейство. Само като си спомнех и пак ме налягаше онова грозно усещане, сякаш пропадам през някакъв отвор в нищото.

Но слава богу, Даймънд знаеше, че за нищо на света няма да стъпя там доброволно.

— Тя не обича болниците. Но все ще можем да повикаме лекар, който да я прегледа в хотела, нали?

Трейс извади телефона си.

— Имам по-добра идея. Ще повикам брат ми. Той ще я прегледа по-обстойно от който и да е апарат в спешното отделение.

[1] Събирателно понятие в парапсихологията. Към извънсетивните възприятия спадат ясновидството, телепатията. Б.пр. ↑

[2] Според древногръцката митология войнствен народ от силни, едри жени. — Б.пр. ↑

[3] „Джак и бобеното стъбло“ е английска приказка за деца, в която Джак разменя кравата на семейството срещу вълшебни бобени зърна, които стават толкова огромни, че го отвеждат в страната на великаните високо в небето. — Б.пр. ↑

[4] Както обяснява Рон в „Хари Потър и стаята на тайните“: „Безмощен е такъв, който е роден в магьосническо семейство, но няма никакви магически сили. Тоест обратното на вълшебник, роден в семейство на мъгли.“ Преводът на откъса е на Мариана Екимова-Мелнишка. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Върнахме се в хотела и предизвикахме известно смайване във фойето, когато закуцуках през него, подкрепяна от ръката на местния полицаи. Трейс не носеше униформата си, но се оказа, че служителите в хотела добре го познават, тъй като именно той направил резервацията за конференцията тук.

— Джим, брат ми ще пристигне скоро. Прати го веднага горе в апартамента на дамите, моля те — обърна се Трейс към портиера.

— Разбрано, сър. — Топчестият носач ме погледна през дебелите си очила. — Всичко наред ли е, дами?

— Имали са неприятна среща с двама-трима от нашите най-малко обичани местни типове. Ще подам рапорт, но за щастие не са отмъкнали нищо.

— Всъщност отмъкнаха ми дамското портмоне — измрънках аз. Разбира се, че това му беше убягнало — нали се правеше на герой. — Вътре нямаше кой знае какво — само картата за библиотеката и сто долара.

Полицаят Трейс, професионалистът, се извърна към мен.

— Някакви други лични документи? Шофьорска книжка?

Аз изпръхтах.

— Та ние живеем във Венеция. Улиците са пълни с вода. Опитай ти да караш кола в тези условия.

— А паспорт?

— Скрит е на сигурно в стаята.

Той кимна доволно.

— Ще ти възстановя сумата от сто долара. Но за читателската карта нищо не мога да направя. Това е моят град. Съжалявам, че така ви посрещна. При нормални обстоятелства тук е много хубаво.

Асансьорът дойде и плавно ни качи на десетия етаж. Единствените високи сгради във Венеция бяха кулите campanile, които напук на гравитацията бяха килнати под всевъзможни ъгли, но се държаха, благодарение на това че бяха хлътнали навътре в земята през

вековете. Хотелската ни стая беше обзаведена по последния писък на модата — с бели мебели, плоски екрани, луксозна баня, където тръбите не стенеха, нито капеха едва, докато ненадейно не те окъпят с мощен удар от душа заради слабото налягане. Изгледът от прозореца също впечатляваше — нанизи от светлини се разстилаха из града, но биваха погълнати от пълния мрак на Скалистите планини, разположени на двайсет-трийсет километра въвн от него. Земята тук се издигаше вертикално — планините, катерещите се нагоре пътища, ски курортите. Аз идвах от място, където хората обичаха равнините и имаше лагуни, острови, които едва се надигаха над морското равнище, тинести плитчини.

От вратата изхвърчах направо в банята и се окъпах от лепкавите гадости от канавката. Навлякох един удобен дебел халат, а миризливите си дрехи натъпках в една торба и ги оставих на хотелската пералня да се оправя с тях. Почувствах се малко по-добре и се върнах, накуцвайки, в стаята. Даймънд и Трейс не бяха разбрали, че ме няма. Те се вираха един в друг и си говореха телепатично, изгубени в чудото от срещата им. Сърцето ми се сви по особен начин — с малко завист, но и препълнено с тяхното щастие.

Даймънд вдигна очи.

— По-добре ли си?

— Да. — Опънах се на леглото и изохках. Туптенето в главата ми се усили многократно и ми прилоша. — Ох, май не съм чак толкова добре.

— Трейс, трябва да спрем да използваме телепатия. На Кристал ѝ става лошо. Макар че не може да чуе какво си казваме, тя улавя мисловните ни вълни. — Даймънд донесе една студена кърпа от банята. — Не ми харесва цвета на лицето ѝ. Дали да не я закараме в болницата все пак?

Размахвах ръце към нея.

— Ей, аз още съм тук и няма да стъпя в болницата.

Трейс обви с ръка Даймънд и застана до нея сякаш мястото там вече му принадлежеше.

— Брат ми е лецител. Той ще ни каже дали има нужда да я заведем до спешния кабинет.

Силно чукане по вратата сложи край на разискванията им.

— Това сигурно е той. — Трейс отиде да му отвори. — Здравсти, Хав. Благодаря ти, че дойде толкова бързо.

— Е, нали знаеш, че за домашни посещения взимам двойна такса. — В стаята влезе високо, тъмнокосо момче и очите му бързо огледаха обстановката. Аз успях да забележа чифт дънки, дълги около два километра, тениска с вълк и разкопчано тъмносиво късо палто. Трейс беше висок почти колкото мен, но брат му се издигаше над него с цяла педя. Трейс имаше широки рамене и сурови черти, докато брат му беше слаб и здрав като конопена връв и имаше походката на атлет. Косата му беше разпиляна на всички страни в небрежна подстрижка като у запален сърфист и според мен сякаш казваше: „Ей, след като пояздих вълните, вече съм готов за купона“. Беше един от онези красавци, които бяха родени под щастлива звезда, и във от съмнение беше, че още от детската градина егото му е било подхранвано от непрестанни ласкателства от страна на жените. Вероятно харчеше всичките си пари за дрехи, освен ако магазините не му падаха на крака, за да го молят да стане техен модел — ха, не е трудно да си го представи човек.

— Това е малкият ми брат, Хавиер или Хав — Трейс го представи на Даймънд. — Хав, имам страхотни новини! Запознай се с моята сродна душа!

Щом Хав зърна Даймънд, той отстъпи театрално крачка назад, сякаш нещо го беше ударило, и мелодраматично се улови за сърцето.

— Прекрасна. Ах, ти кучи... Пардон. Трейс, голям късметлия си. — Той целуна ръка на Даймънд по континентален маниер, какъвто за последно бях видяла да прави един истински граф, но у Хав той беше отчасти самоироничен, отчасти, за да ни разсмее. — С радост мога да обявя, че не си пострадала, Даймънд. Напълно здрава си. — Значи поставяше диагнозите с допир? — С изключение, разбира се, на една малка подробност, че си се свързала с ей този тип тук. — Той тупна Трейс по ръката, греещ от задоволство заради щастливата съдба на брат си — Но за това лек нямам.

— На мен не ми трябва лек, Хавиер — Даймънд му се усмихна. Той се намръщи.

— Да не съм се провинил с нещо? Само майка ми ме нарича Хавиер и тогава ми става ясно, че съм загазил.

— Хав — Даймънд беше пленена от чара му. — Всъщност сестра ми отнесе удара по главата. — Тя посочи към леглото, на което лежах. Помахам му с пръсти и се зачудих дали няма да се опозоря, като повърна върху модните му обувки.

— О, да, Кристал. — Той смигна на брат си. — Видях името ѝ в списъка с гостите. Колкото мен е, нали? Как се чувстваш, скъпа?

— Добре съм. — Изправих се. Насадената дълбоко в мен британска сдържаност не ми позволяваше да показвам слабост в присъствието на непознати момчета.

Хав залитна драматично назад, изненадан за втори път.

— Леле, какво голямо момиче си! Тоест, високо. Главата си залагам, че си била звездата в баскетболния отбор в училище.

Колко неща в кратката му реч ме засегнаха ли? Чакайте да преброя.

— Никога не съм играла баскетбол. — Стегнах здраво връзките на халата. — Ако не възразяваш, предпочитам да не ме преглеждаш. Имам нужда единствено от здрав сън. Сестра ми реагира прекалено бурно. — За нищо на света нямаше да оставя това нетактично момче, което се мислеше за доктор, да ме докосва с ръцете си.

Усетих някакво бръмчене по стените, които бях издигнала в главата си срещу телепатични нападения. Притиснах слепоочията си.

— Спри!

— Ти си такава бодливка. — Хав скръсти ръце на хълбок и ми се усмихна широко. — Не ми даваш да ти помогна.

Даймънд ме натисна да седна.

— Кристал не общува с телепатия.

— Тя не е савант, така ли? — по лицето на Хав се изписа разочарование.

— Савант с доста посредствени способности — измърморих тихо.

— Сестра ми има талант, но той възпрепятства телепатията. Можеш ли да я прегледаш така?

— Не искам да ме приближава! — В гърлото ми се надигна горчилка. Чувствах се ужасно и загърбих всякаква благовъзпитаност. — Махнете се от пътя ми! — Втурнах се грубо край тях, изтичах в банята, затръшнах шумно вратата и срамно повърнах.

— Имам шесто чувство като Спайдърмен и то ми подсказва, че Кристал току-що повърна — обади се Хав.

Следващите дни минаха все така ужасно за мен. Участниците в конференцията подеха със смущаващ ентузиазъм новината, че организаторът на събитието беше открил сред тях своята сродна душа.

Конференцията се обърна на един нескончаем празник и съм сигурна, че не свършиха много от важните дела. Близките на Трейс, които не бяха ангажирани в събитието, хукнаха към Денвър, за да се запознаят с Даймънд. Тя мигновено спечели сърцата на всички. И как иначе? Чаровна, внимателна, талантива, тя беше мечтаната съпруга на всяка майка за любимия ѝ син. Дребничката Карла, майката на Трейс, я стисна в обятията си, сякаш Даймънд беше последният спасителен пояс на някой потъващ кораб. Баща му Сол, внушителен на вид индианец, я прегърна с бащинска обич, без да крие радостта и гордостта си, а когато се усмихна, тъмните му очи потънаха сред слънчевите лъчи от бръчките му. Това беше едно от най-щастливите лица, които някога съм виждала, и ярко контрастираше с обичайното му спокойно изражение.

Не ме разбирайте погрешно — наистина се радвах за Даймънд. Без досадния брат — учителя, Трейс и семейството му бяха чудесни хора и правеха всичко, само и само да ни угодят. Сродните души на най-малките от братята особено много се стараеха да ме накарат да се чувствам като у дома си, докато всички от семейство Бенедикт бяха съсредоточили вниманието си върху Даймънд. По произход двете момичета бяха англичанки и тъй като аз бях прекарала значителна част от живота си в затвора — простете, в училището в Челтънхам, имахме много неща, които ни свързваха. Скай беше обвързана със Зед, най-високият и най-младият от фамилията, но със страховит външен вид. Но щом до него застанеше русата му приятелка, той се променяше и тогава изглеждаше почти опитомен. Двамата бяха ученици за последна година. Заради трудностите в миналото ѝ, другото момиче, Феникс, беше крехко същество, но вече беше женена за брат номер Шест — ултраинтелигентния колежанин, Айвс. Тя ми сподели, че сега била щастлива, както никога преди. На мен ми се струваше, че бяха прекалено млади за женитба — и двамата бяха на по осемнайсет, но

това, изглежда, не я притесняваше. Каза ми само, че всичко е било неизбежно и прекрасно.

Беше приятно да обикалям по магазините със Скай и Феникс, а момчетата от семейство Бенедикт (с едно изключение) се държаха с мен очарователно. Безпокоеше ме само това, че се чувствах толкова, хъм, излишна. Беше ясно, че Даймънд вече обмисляше как да промени живота си след появата на Трейс в пейзажа. Ролята на сурогатна майка за порасналата ѝ сестра изкривяваше хармонията на цялото платно. Тя не беше способна на такава жестокост и не би намекнала дори, че не съм желана, но аз не бях глупачка. Знаех, че можех да улесня много нещата, ако поема живота си в свои ръце и стоя далеч от пътя ѝ. От месеци решенията кръжаха над главата ми, но сега ятото вече беше кацнало и беше дошло време да се захвана с тях.

И така, правех за Даймънд каквото можех. Държах се настрана, като казвах, че още не съм се съвзела след нападението и смених датата на отпътуването си. Беше ми съобщила, че ѝ се иска да поостане в Колорадо, за да може да опознае семейството на Трейс.

— Кристал, нали знаеш, ти също можеш да останеш с мен — Даймънд седна на ръба на леглото си и се заигра с гривната, която Трейс ѝ беше подарил вчера — скъпа и модна обковка, инкрустирана с камъните, чието име носеше.

Не, не можех.

— Всичко е наред. Имам работа и трябва да се връщам.

Тя обви ръце около коленете си.

— Решихме да направим сватбата във Венеция, за да могат и нашите близки да дойдат.

От самото начало бракът беше непредотвратим — Даймънд и Трейс се придържаха към традициите, а освен това ние бяхме отгледани в религиозния дух на католицизма. Радвах се, че иска да извърши деянието, всяващо ужас у мен, у дома, където бяха корените ни. Това поне щеше да осмисли съществуването ми през идните месеци.

— В такъв случай, искаш ли да се заема с подготовката? За кога ще насрочите церемонията?

Тя поруменя красиво.

— Трейс няма търпение. Обмисляме да направим сватбата точно преди Коледа, за да може да заминем на меден месец по празниците.

— Това означава, че имаме на разположение само няколко седмици. По-добре да се хващам на работа.

Даймънд се покашля, а затруднението ѝ ми се видя необичайно — толкова рядко ѝ се случваше да не намери точните думи.

— Кристал, ти няма нужда да правиш нищо. Мама ще се погрижи за всичко. Тя обича сватбите и ще ѝ се отрази добре да се захване с нещо подобно. Вече е запазила църквата и ресторанта. Топаз има грижата за менюто. Силвър и Манацу отговарят за шаферите и шаферките — всички знаем какво набито око има Манацу за тези неща.

— Шаферите и шаферките ли?

— Да, всичките ни дванайсет племенници — момчета и момичета, от петнайсетгодишните до петнайсетмесечните. Ще бъде кошмарно. — Даймънд се усмихна със задоволство пред перспективата и уви ръцете си около тялото си.

— Ясно. — Тогава осъзнах, че съм се надявала да ме помолят да бъда една от шаферките или най-малкото да се допитат до мнението ми за роклите — нали Даймънд често казваше, че много ме бива в дизайна. И разбрах, че може би не е ме е искала в опашката от шафери — едно бобено стъбло сред красивите цветя.

— Дано нямаш нищо против. Видя ми се по-лесно родителите да уредят всичко за децата си, вместо да карам теб. А и няма почти никакво време. И освен това си помислих, че ти ще си претрупана с работа край сеньора Кариера, ако планът ни сполучи де.

— Да, така е. — Тръшнах капака на куфара и закопчах ципа. Не ме бива да прикривам чувствата си, а и Даймънд има дарбата да усеща, когато човек е разстроен. Нямах да се измъкна, като си дам вид, че ми е все едно, задето ме изолират от приготовленията. Тя спря да върти с пръсти гривната си.

— О, не! Сбъркала съм, нали? Проектирала съм върху теб собствените си мисли, а това не е правилно. Ти си искала да участваш в подготовката на сватбата, а аз си мислех, че цялата суетня ще те накара да избягаш колкото се може по-надалече.

Добре, Даймънд, продължавай да се успокояваш така. Може наистина да си мислила това с добрата част на мозъка си, но дори ти си имаш тъмна страна и тя не е искала това бедствие — сестра ти — да

провали големия ти ден. Нямах да си човек, ако не си го беше помислила.

— Не, не, спокойно. Това е твоята сватба. Направи каквото искаш.

Но Даймънд сега се опитваше да поправи грешката си.

— Вече помолих Манацу, но съм сигурна, че тя ще оцени помощта ти. Поръчахме роклите в Лондон Нали семейството на Топаз живее там и ни се стори най-подходящо, но тя може да ти изпрати дизайните. Много искам да чуя и твоето мнение.

Твърде късно.

— Хайде, Даймънд, стига си се тревожила. Имаш пълно право — ако получа работата, ще бъда доста заета. Като познавам синьората, направо ще извадя късмет, ако ми даде и един ден почивка за сватбата. — А точно сега предпочитам и изобщо да не идвам.

— Сетих се! Трябва ми човек, който да организира моминското ми парти. Вече поканих Карла, Скай и Феникс да дойдат малко по-рано във Венеция, за да се насладим на града заедно. Та кой друг би се погрижил по-добре от теб да ни устрои забавленията?

В действителност имаше цели вагони с хора, които щяха да се погрижат по-добре от мен.

— Не знам, Даймънд, не съм сигурна. Защо не помолиш някой от италианските ти приятели? Те не биха ли се съгласили да помогнат?

Но Даймънд не се отказваше лесно. Беше решила да направи този дребен жест за мен и вече беше убедила себе си, че аз съм човекът, който ѝ трябваше.

— Направи го заради мен, моля те.

Аз съм твърда като памук. Емоционалният шантаж винаги надвива.

— Да, добре. Само не си го изкарвай на мен, ако всичко оплескам, както става всеки път.

Даймънд ме прегърна.

Нищо няма да оплескаш.

Но вече не ѝ вярвах. Всички приказки за модния ми усет очевидно не означаваха нищо, щом нещата опираха до нещо значимо за нея самата. Сега разбирах защо семейните сватби са като истинско минно поле. Бях обидена, без сватбата изобщо да ме засяга. Това беше нейният ден и тя можеше и трябваше да направи каквото искаше.

— В такъв случай ще се видим след около месец, нали?

— Да. При всички случаи можеш да останеш да живееш в апартамента.

— Благодаря ти. Стана време да тръгвам вече. Таксито трябва да е пристигнало още преди пет минути, нали ти го поръча?

— Ами всъщност Трейс настоя един от братята му да те закара.

О, не! Вече предусещах какво ме чака. И то тъкмо когато си мислех, че нещата този ден нямаше накъде повече да се объркат.

— И кой по-точно?

— Хав. Той единствен се мотае без никаква работа в момента. — Тя ме сръга с лакът. — Виж, между вас има много общи неща. Ти успя ли вече да го прегледаш?

Изсумтях.

— Не мисля, че искаше да прозвучи така, както прозвуча.

Даймънд се засмя.

— Ами и това също. Трейс произхожда от семейство с възмутително красиви братя. А и Хав е на твоята възраст.

— Хайде, Даймънд, тук става дума за мен. Аз едва мога да се нарека савант, а за Хав, макар да има много недостатъци в характера, си е ясно като бял ден, че е вещ лечител. При това какви са шансовете двама братя от едно и също семейство да се окажат нашите сродни души?

Тя протегна ръка и затъкна косата ми зад ухото.

— Да, знам. Но аз не губя вяра.

— Ти от самото начало почувства, че Трейс е твоята сродна душа, нали така?

Тя кимна.

— Едва ли ще сбъркам, ако кажа, че изпитвам към Хав единствено жестока антипатия. Като куче и котка сме. Не се спогаждаме.

— Извинявай, но не можех да не попитам. Искам и ти да бъдеш щастлива като мен.

— Повярвай ми, няма да се зарадвам, ако по някаква прищявка на съдбата се окажа окована за Хав Бенедикт.

Даймънд слезе с мен във фоайето, за да си вземем довиждане. Отпърво не видяхме никъде шофьора ми, но после аз го забелязах да се изтяга на един стол пред рецепцията, отпуснал глава назад и

затворил очи. Да, Хав наистина се оказа на висота — осъзнал важността да се регистрирам навреме за международния полет, той беше заспал.

Даймънд го разтърси леко за рамото. Имаше късмет, че тя беше с мен. Ако аз трябваше да се погрижа за събуждането му, щях да взема едно ледено кубче от бара и да го мушна във врата му. Имам странно чувство за хумор според сестра ми.

— Как... о, това си ти. — Хав се изправи, протегна дългите си ръце и разкърши раменете си. — Извинявайте, но изкарах цяла нощ, без да мигна.

Тръснах куфара си до краката му и останах доволна, че той побърза да ги отмести.

— Брей, какъв бурен социален живот водиш само! — Звучах като някоя вещица, но не можах да се въздържа. По някаква необяснима причина в негово присъствие цялото ми благоприличие се разхвърчаваше като вода, изтръскана от козината на някое куче.

Той ми се усмихна широко, развеселен от избухливия ми нрав.

— Бях нощна смяна в болницата.

Даймънд ме сръга да се държа прилично.

— Хав работи като доброволец, защото смята да учи медицина.

Единственото нещо, което ми харесваше у Хав, беше, че и той изглеждаше безполезен като мен. Сега тази илюзия се пукна като балон.

— О, извинявай. Браво на теб.

— Няма нищо, скъпа. Радвам се, че успях да те заблудя. Нали разбираш, трябва да си поддържам реномето. Това ли е всичкият ти багаж? — Той изгледа скромния ми куфар. — В колко беше полетът?

Даймънд му съобщи подробностите, тъй като аз дадох признаци, че ще подхвърля нещо грубо.

— Тогава да тръгваме. До скоро, Даймънд. Ще се погрижа малката ти сестричка да хване самолета навреме. — Той нарама куфара ми на гръб като непалски носач, тръгна да изкачва Еверест, и се запъти към колата си.

Целунах сестра ми набързо и хукнах след него. За първи път някой имаше по-дълги крака от мен и трябваше да го догонвам. Той захвърли куфара ми в багажника на джипа си, а после ми отвори вратата.

— Качвай се, Красавице.

Прекомерно милото му обръщение ме накара да се намръщя. Той на шега се обръщаше към всички жени с вариации на темата скъпа, съкровище, сладкишче, но досега не бях чула да нарича друг, освен мен „Красавице“. Не ми хареса, че си прави шега на мой гръб, но не знаех как да му отвърна подобаващо. Ако му кажех „красавецо“, щях само да надуя още повече и без това прекалено надутото му егo.

Затова се качих, но докато той седнаше зад волана, подготвих следващия си въпрос:

— Значи искаш да ставаш лекар, така ли?

— Ей, да не би да искаш да си побъбрим нормално? — Той подкара колата. — Да, искам. Стига да мога да си го позволя. Опитвам се да изкарам малко пари, за да мога да си платя следването. — Включи се в движението, като следваше знаците към летището.

Тогава нямаше да сбърка, ако намали разходите си за скъпите си модни дрехи.

— Мислех, че семейството ти е богато.

— Не, не сме богати. Само момчето чудо, Айвс, държи мангизите, а ние останалите няма да видим и цент, но той се опитва тайно да дава и на нас. Съжалявам, че ще те разочаровам, но ние сме съвсем обикновени трудови хора. През зимата родителите ми работят като ски инструктори, а през лятото отварят училището за рафтинг. Татко също отговаря за ски лифта. Ако успея да завърша, аз ще бъда първият лекар в семейството.

За кратко си го представих как се носи на обиколка през отделението, а подир белите краища на престилката му го следваха сестрите, които го боготворяха.

— Не знам какви са нравите ви тук, но в Европа лекарите трябва много да внимават как се обръщат към пациентите си. Никога ли не си чувал за политическа коректност^[1]?

Той се усмихна под мустак.

— Чувал съм, но мен ако питаш, това е просто едно завъртяно име на учтивостта.

— Може да се изненадаш, но жените обичат към тях да се отнасят като с равни. Ако наричаш жените сред пациентите ти „сладкишче“, те ще те зашлевят със — почаках един миг — съдебна призовка.

Той се разсмя силно.

— У-ху! Не се тревожи, знам къде да тегля чертата. Ще гледам да се обръщам и към мъжете със „сладкишче“, за да не може никой да ме обвини, че не спазвам принципа на равните възможности. И благодаря ти, че си се загрижила за мен, Красавице.

— Спри да ме наричаш така. — Скръстих ръце на гърдите си.

— Добре. — Той забарабани по волана, задържа погледа си върху мен за кратко, после се обърна напред. — Ей, Кра... уважаемо мое изключително равноправно сладкишче, какво толкова направих, че да те разгневя? Всеки път, когато разговарям с теб, започваш да съскаш като разярена котка. Всеки миг очаквам да бъда раздран на парчета, съвсем като Авдрокъл.

Авдро... Като кого?

— Просто не обичам хората да си дават вид, че съм това, което очевидно не съм.

— А? — Той изглеждаше искрено учуден. — Тук ме изгуби.

— Не е толкова трудно. С тази външност всяко подмятане по мой адрес е или лъжа, или обида.

Той имаше наглостта да се разсмее.

— Какво?

— Добре де, висока съм. Какво толкова! Не искам хората да ме съдят по външния ми вид, а по това коя съм.

— А, ти си едно от онези образовани момичета, които искат да бъдат възхищение с ума си, не толкова с красотата си, така ли? Чувал съм, че в Европа било пълно с такива. — Той си затананика някаква мелодия и плавно се изнесе, за да изпревари камиона отпред.

— Аз не съм образована — измърморих под нос.

— Странно. Тук момичетата обикновено се радват да получат комплимент и за двете. Обичам да карам хората, тоест момичетата — не съм от онези, които омайват със сладки приказки другия тип — та, обичам да карам момичетата да се чувстват добре в кожата си. И отвътре, и отвън. — Намигна ми така, че в лицето ми нахлу кръв.

— Не се чувствай длъжен да опитваш и с мен.

Той въздъхна театрално.

— Ти си едно сложно коте.

— Коте?!

Той се засмя.

— Знаех си, че ще се хванеш! Знаех си! Трябва да знаеш, скъпа, че „шегаджия“ е бащиното ми име.

— О, нима? А ти знаеш ли, че моето е „палачът на онези, които наричат момичетата коте“?

— Не, не знаех. Не е много лесно за произнасяне май.

— Имайте си едно наум, господин Бенедикт.

— Щом казвате, госпожице Брук.

Той включи радиото, за да покрие тишината. „Хей, сестричке по душа“ на Трейн гръмна, но той бързо намали звука. Беше от онези шофьори, които си пееха и барабаняха в такт по кормилото, докато карат. Песента ми харесваше, но занапред щом я чуех, неизбежно щях да си спомням как той се поклаща на припева. А текстът — изобщо не ми се говори за него.

Най-накрая знаците ни осведомиха, че сме пристигнали на летището. Вместо да ме остави на входа, Хав пое по рампата към паркинга за кратък престой. Когато изключи двигателя, радиото замлъкна.

— Кристал, обещах на Трейс да те попитам нещо, преди да тръгнеш. — Неочаквано изцяло променен, той се почеса неловко по врата и сякаш облак премина по ясното му лице.

— Какво? Кажи де. Да не би да иска да свърша нещо за него във Венеция? Ще се радвам да помогна, наистина, макар да оставям впечатлението, че съм малко...

Той повдигна вежди, заинтригуван от неочакваната посока, в която се бях впуснала.

— Продължавай де: макар че си...?

— Мърморко?

Хав избухна в гръмък смях.

— Ти го каза! Ако беше едно от седемте джуджета, точно това име бих ти избрал!

— А ти кой си? Всезнайко?

— Позна от първия път. Той е моделът ми за подражание. Но Трейс ме помоли за съвсем друго нещо. Просто си е вгълпил, че трябва да проверявам дали всеки савант, роден на същата дата като мен, не е сродната ми душа, дори това да изглежда, хъм, невероятно.

— И Даймънд е същата. Но, Хав, я ме погледни и ми кажи ти какво мислиш. Видях, когато брат ти и сестра ми се срещнаха — бум!

— незабавна връзка, просто ей така. — Погледнах ноктите си внимателно. Бях смогнала да си направя френски маникюр в хотела и сега се престорих, че им се наслаждавам. — С нас май не е точно така, какво ще кажеш?

Той се усмихна кисело.

— Радвам се, че ти го каза. Да, така е — предполагам, че с теб сме на различни вълни.

— Ти си на американския канал, а аз на европейския.

Съвсем вярно. Но защо просто не го направим, за да мога да кажа, че поне сме опитали?

— Да го направим? — изписках аз и през ума ми затанцуваха валс какви ли не неудобни сцени с целувки в коли. Хав се засмя с тих, дълбок, плътен смях, който неизвестно как ми напомни за отлежало червено вино.

— Кристал Брук, засрами се, момиче! Намираме се на обществен паркинг. Не, не това. Питам просто дали ще ми позволиш да поговоря с теб чрез телепатия.

— Ако искаш да повърна в колата ти, моля, заповядай.

— Толкова лоши ли са последиците?

— Да. И не се шегувам. Става ми много, много лошо, когато опитам с някой от близките ми. Глупаво е, но аз не съм кой знае какъв савант и, изглежда, дарбата някак не се е пренесла върху мен. — Свих рамене, без да мога да обясня това, което и сама не разбирах.

— Какво ще кажеш да опитам с леко докосване? Можеш да ме изключиш в момента, в който ти прилошее. Става ли?

Погледнах часовника си.

— Не знам дали имам време.

— Отпечатала ли си на принтер бордовата си карта?

Кимнах.

— Тогава имаш време. — Нямаше да ме остави да се измъкна.

— Добре. Но само леко докосване. И моля те, не се смей, ако повърна.

Той вдигна и двете си ръце.

— За нищо на света не бих ти се присмивал.

— Би го направил, и още как. — Спомних си как се беше пошегувал, когато повърнах след мозъчното сътресение. Толкова се разгневих, че го изгоних от хотелската стая и настоях да ме оставят да

поспя без никакви лекарски намеси повече, за да ми мине главоболието.

— Клевета. — Той ми подаде ръката си. — Няма да се смея. Честна дума.

Поех дълбоко дъх и докоснах с върха на пръстите си дланта му. Затворих очи и усетих как присъствието му започна да се промъква нагоре по ръката ми като топлината от печка на дърва в студен ден. Отначало не болеше, но щом се приготви да осъществи връзка с ума ми, мозъкът ми започна да протестира, стомахът ми се навдигна, сякаш бях вързана за влакче в увеселителен парк и правехме лупинги.

— Не мога! — Дръпнах рязко ръката си и затиснах с нея устата си, докато очите ми се напълниха със сълзи на гняв. Знаех си. Не можех да ги правя тези номера, които бяха като детска играчка за другите. Бях се провалила напълно и нямаше смисъл дори да продължавам да се наричам савант.

— Дишай дълбоко. Ще ти мине. — В тона на Хав нямаше и помен от насмешка. Вече не ме докосваше, но гласът му ми вдъхваше спокойствие, помагаше ми да преодолея кризата с дишане.

Няколко минути поседяхме умълчани, докато накрая успях да се съвзема.

— Вече съм добре. — Примигнах, за да спра сълзите, но отвътре все още треперех. — Сега вярваш ли ми?

— Никога не съм мислил, че лъжеш. Просто... Виж, Кристал, нали знаеш каква е моята дарба?

Кимнах.

— Помага ми да виждам разни неща. Почувствах, че нещо не е наред там вътре, но не мога да кажа повече, освен ако не погледна по-надълбоко — той посочи главата ми.

Това ме накара да затърся с ръка дръжката на вратата.

— Няма нищо, Хав. И без това бързам сега.

Той скочи от мястото си и ми отвори вратата, преди да успее да разплета дамската си чанта от колана.

— Не искам да те тревожа, но трябва да направиш нещо. Иди на лекар, като се прибереш; но някой, който познава добре савантите, щом не искаш аз да те докосвам. — Беше малко ядосан, но нямаше какво да направя — просто не исках никой да бърника в ума ми.

— Да, добре. Ще отида на лекар. Благодаря ти. — Дръпнах дръжката на куфара и го затеглих по асфалта.

— Довиждане, Кристал.

Погледнах назад. Беше се подпрял на колата си и ме наблюдаваше с необичайно изражение на лицето си. Хав, сериозен? Не, нещо не беше наред тук. Сега вече наистина се уплаших.

— Довиждане. Благодаря, че ме докара.

— За нищо. Пази се.

Затичах се към терминала, а зад мен колкото и да не ми се искаше, куфарът ми подскачаше и вдигаше оглушителен шум. Не знам защо изпаднах в такава паника. Струва ми се, че бях от страха от неговото откритие, че дори не съм една от тях. Винаги съм вярвала, че съм някакво отклонение, издънка от истински савант. Дали истината беше изписана по някакъв начин в мозъка ми?

Докато чаках на опашката да оставя багажа си, той ми изпрати съобщение.

Хей, Лъв, обади ми се да кажеш как е минал прегледът при доктора. Андрокъл.

За втори път споменавахе този герой. Бързо проверих името в Гугъл и прочетох легендата за римския роб, който извадил трън от крака на един ранен лъв. Вече знаех какъв ще бъде отговора ми.

Гъъррр.

[1] Термин, с който се обозначава език, поведение или отношение, подбрани много внимателно, така че да не дискриминират и да не засегнат расата, религията, сексуалната ориентация, етническата принадлежност или физическите недъзи на определени групи хора. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Рио д'Инкурабили, Дорсодуро^[1], Венеция

Влязох в двора през вратата откъм канала и стоварих торбите върху малката градинска масичка с мозайката.

— Здравей, хубавецо! — коленичих, за да погаля по брадичката Барози, стария котарак на Nonna. Ленивият, риж генерал от котешкото царство беше превърнал дъската под масата в свой команден пост, от който съскаше предизвикателствата си към бигъла на синьора Кариера и надменно следеше птичките с очи, а те отдавна негодуваха, задето беше толкоз мързелив, че дори не ги преследваше. Чувах лаенето на Роко от апартамента на първия етаж. Синьората ме изпрати по-рано у дома (което за нея означаваше, че навън все още беше светло), за да го разходя. Извадих ключовете си.

— Барози, предупреждавам те: имаш десет секунди и после пускам Роко.

Барози присви очи. Беше прав да не се впечатлява — идеята на Роко за свирепо куче се заключаваше в това да надава картечен огън от истеричен лай. Но и най-малкият намек за ответен удар от котарака и той тичаше да се скрие в полите ми. Във Венеция жилищното пространство е оскъдно и затова кучетата са малки, но котките стават огромни, тъй като тук е котешкият рай — има много мишки и никакви коли: естественият ред беше обърнат с главата надолу.

Отключих тежката ключалка на входната врата на съседката ни и пуснах бигъла да направи една предварителна обиколка на градината, да подуши тук-там, а в това време аз се качих по външните стъпала до нашия апартамент на втория етаж. Венеция се подмладява, колкото по-нагоре се изкачва човек: апартаментът на синьора Кариера беше от късното Средновековие, с тежки дървени греди и мрачни стаи. Пристроен по-късно, нашият беше само на няколко години и имаше високи тавани и много светлина. Оставих покупките на кухненския плот и погледнах към малкото дворче с прането, проснатото на въжетата, малката веранда и купищата саксии с цветя

край високите стени, а после към Канале дела Гуидека — широката ивица вода, която отделяше Венеция от сателитните ѝ острови. Слънцето вече се потапяше над крановете и покривите на предградието Гуидека отсреща и почти отвесните снопове осветяваха бледите кайсиеви стени на кухнята, като ми напомняха, че трябва да побързам, ако искам да разходя Роко на светло.

Преоблякох се в чифт черни къси панталонки и бяла тениска, свалих елегантните си обувки за работа и на тяхно място си обух маратонки. Предупреждението на Хав отпреди няколко седмици ме беше накарало да бъда по-внимателна със здравето си и затова бях започнала да тичам. За голяма моя изненада, намирах го дори за приятно. А и така си имах извинение да не отида на лекар. Даймънд не беше тук да ме тиранизира, а без нея сама никога нямаше да пристъпя прага на някоя клиника. От тичането се чувствах добре, а това означаваше, че нищо ми няма. Имах късмет да живея на една от малкото венециански улички, където беше възможно да тичаш в права линия. Широката улица „Затере“ вървеше край Канала и ставаше отлично за писта за бягане, при това не беше претъпкана с туристи.

Вързах косата си на опашка с един широк ластик, после направих няколко упражнения за загревка, като гледах да не мисля за празнотата в апартаментата. Никога преди завръщането ми от Денвър не бях живяла сама. В училище около мен вечно имаше някой — другите момичета или учителите, а след като завърших, с Деймънд делеяхме апартаментата. Продължавах да изпитвам усещането, че само си играя на пораснала жена, която сама се справя с живота, а сетне изведнъж вече плащах сметката за телефона, зареждах хладилника с продукти — изобщо всички дреболии, които сякаш са запазената територия на възрастните. Неусетно бях минала в техния отбор, но отвътре продължавах да се чувствам като момиче. Дори не можех да дам изблик на гнева си като хората, когато ми идваше до гуша от шефката — нямаше кой да се стресне, щом затръшна силно вратата или избухна в поток от ругатни. Бях започнала да разговарям с животните. Е, поне не чаках да ми отговорят. Може и да се превръщах в ексцентрик, но не бях полудяла.

— Хайде, Роко, да тръгваме! — Заподскачах надолу по стъпалата с олекнало сърце, щом видях простия ентузиазъм на бигъла, шляпащите му уши с цвят на карамел и наперената му бяла муцунка.

Тръгнахме по края на Дорсодуро в посока обратна на часовника, а целта ни беше забележителната часовникова кула на пиаца Сан Марко. Тя се издигаше над покривите като квадратна ракета върху много чудновата площадка за излитане. Центърът на Венеция прилича малко на знака Ин и Ян. Известният площад Сан Марко и розовият Дворец на Дожите се намират в дебелията част в черния Ян; аз живеях точно на върха на белия Ин. Канале Гранде, който разделя двете, беше извитата линия по средата. Три моста, разположени на равно разстояние един от друг, свързват двете страни на града, и сред тях беше и прочутият Риалто, точно по средата. Ако човек знаеше пътя (а чужденците по правило лесно се губеха в лабиринта от улички даже и с карта), тогава само за двайсетина минути можеше да се придвижи между забележителностите, а скочи ли в някой *varopetto*, тоест воден автобус, щеше да стигне и за десет.

Стигнах края на „Затере“ доста бързо. Седнах на стъпалата на църквата „Санта Мария дела Салюте“ и гушнах Роко. Часовниковата кула на Сан Марко отсреща се къпеше в злато от залеза. Туристите на върха й сигурно виждаха чуден спектакъл, докато вечерта се спускаше над лагуната. Чудех се дали някой не ме гледаше през бинокъла си. Помахах за всеки случай.

Май трябваше да премисля отново дали наистина не полудявах.

Дори да живее във Венеция, човек трудно би могъл да я види с нови очи. Толкова пъти е описвана от писатели, художници и режисьори, че вече прилича на красива, ръчно изработена яхта на повърхността на Адриатическия залив, но затрупана цялата от миди до задушаване. Понякога се налага да я извадиш от водата и да я остържеш от налепите, докато отдолу се покажат голите дъски, иначе ще се килне на една страна от тежестта. Може би бях проектирала върху града собственото си колебливо разбиране за света, но за мен основната истина, голите дъски, беше, че врялата и кипяла в историята Венеция стоеше на ръба на разрушението и може би нямаше да дочака края на века заради глобалното затопляне и покачването на морското равнище и сега беше последният шанс да се види културното наследство. Изправен пред такава съдба не чак толкова далеч на хоризонта, животът тук беше още по-сладък: слънчевите площади, папагалите, които подсвиркваха от прозорците на горните етажи, тесните, криволичещи улички, тайните кътчета; групите от работници,

художници, студенти, които свързваха града в едно цяло като брънките във верига; ежедневните приливи от туристи, които заливаха града, а после и отливите им. Скъп и уединен, градът не беше удобно място за живеене, но всички имахме някаква особена причина да изберем да дойдем тук. Аз бях избрала града заради семейството ми и щастливите спомени за Nonna, но освен това ми се искаше да живея на някое неповторимо място, което да подхранва въображението ми. И Даймънд изпитваше същото, макар че никога не бяхме обличали чувствата си в думи. Просто и двете обичахме Венеция — любов, която не бях изпитвала към никой друг град, където бях живяла.

Една частна моторна лодка спря на пристана пред църквата, а бялата ѝ диря порозовя на залеза. Облечена цялата в черно, на брега слезе дребничка дама, подпомогната от плещестия лоцман в спретната тъмносиня униформа. Веднага я познах — всеки, който беше поживял една-две години във Венеция я познаваше. Контеса Николета притежаваше един от малките острови близо до Лидо^[2] — дългата, тясна бариера между Венеция и Адриатическо море. Лагуната беше осеяна с подобни самостоятелни територии: едни от тях бяха някогашни инфекциозни болници, а други монашески колонии. Владението на контесата не беше далеч от тук, близо до къщата на Елтън Джон и недостъпния за простосмъртните хотел, в който отсядаха всички звезди за филмовия фестивал през септември. Говореха, че било малко бижу, разположено удобно срещу града, но същевременно голямата ѝ къща осигурявала пълно уединение. Само най-старите италиански фамилии и рок звездите притежаваха такава собственост. От стълбите на църквата човек можеше да зърне единствено покрива на къщата и дърветата наоколо. Иначе имението си оставаше съблазнителна загадка и във въображението ми беше станало толкова примамливо, колкото и градината зад дебелите стени за Мери Ленъкс от „Гайната градина“^[3]. Възрастната дама също беше савант и ме познаваше, или поне беше близка с Даймънд, и вероятно досега беше забелязала съществуването ми.

Подпряна на ръката на кормчията, възрастната жена тръгна с несигурна походка към църквата заедно с другите хора, които отиваха на службата. Роко се разля и привлече вниманието ѝ към мен. Станах. Човек не бива да седи, когато някой италиански благородник благоволи да го поздрави.

Контесата първо потупа Роко, а после се обърна към мен:

— Кристал Брук, нали така? Как си, мила? — попита ме тя на италиански. Лоцманът спря, за да може контесата да размени няколко думи с мен. Изражението му беше скрито зад чифт огледални слънчеви очила. Помислих си, че трябва да е доста търпелив, за да понася честото ѝ спиране — тя имаше толкова много познати в града. Но в подобни случаи той се беше научил да остава напълно безизразен.

— Добре съм, благодаря ви. Започнах работа при синьора Кариера.

— Ах, да. Чух, че е получила голяма поръчка от филмовата компания. Какво щастие и за двете ви!

Засега щастието беше доста приглушено поради огромната работа около шиенето на костюмите. Едва бях успяла да видя отблясъка от звездния прах на Холивуд.

— А вие как сте, контеса Николета?

— *Sempre in gamba*. — Смешен израз, който грубо се превежда с „все още съм на крака“. Ястребовите ѝ черти се набръчкаха в усмивка, а избледнелите ѝ сини очи пробляснаха. Лицето ѝ ми напомняше на Мария Калас — оперната дива: с голям нос, все още черни вежди и осанка на кралица, нищо че беше малко прегърбена. — Имаш ли новини от очарователната ти сестра? Мислех, че досега трябваше да се е завърнала от Америка.

— Даймънд реши да поостане. Не сте ли чули? Откри сродната си душа.

— О, небеса! — Контесата склочи ръце и заплашително се олюля. Добре, че лоцманът все още здраво я стискаше. — Ох, ох, толкова се радвам за нея. Кой е щастливецът?

— Трейс Бенедикт. Произхожда от семейство саванти, които живеят в Колорадо. Изглежда, семейството е доста известно в полицейските кръгове. Познавате ли ги?

За миг изражението на старата жена замръзна, докато отслабналата ѝ памет претърсваше данните в мозъка ѝ. Сетне лицето ѝ се проясни.

— А, да. Чувала съм за тях. Колко... интересно. Не знам дали са достатъчно добри за Даймънд. Не знам изобщо дали има някой достатъчно добър за нея.

— Разбирам какво искате да кажете, но той ми се струва отлична партия за нея.

Камбаните забиха, за да известят началото на службата. Контесата стисна ръката на лоцмана, за да му даде знак, че е готова да влезе в църквата.

— Поздрави я от мен, Кристал. Очаквам да те видя, когато се отбия да получа костюмите си за Карнавала. — Празненствата преди Великите пости, които организираше, бяха известни и привличаха много личности от висшето общество от целия свят. — Стига синьора Кариера да успее да ме вмести тази година.

Усмигнах ѝ се и я уверих, че ще успее. Никой не би постъпил толкова глупаво, че да върне с пренебрежение редовния си клиент, дори когато в града имаше филмов екип. Режисьорите идваха и си отиваха. Контеса Николета беше вечна.

Двамата с Роко тичахме на връщане. Влязохме в двора и отключих. Синьората вече се беше прибрала. Омърлуших се, когато видях купчините платове, които беше взела със себе си. Имаше злия навик да си носи работа вкъщи и тъй като живеех отгоре, беше започнала да си мисли, че само чакам да си плюя на ръцете. Подобни страхове обаче не измъчваха Роко ни най-малко: той се хвърли към стопанката си с буен ентузиазъм, заподскача около нея и заблиза пръстите ѝ. Синьората беше тънка и грациозна жена със светлоруса коса и успешно съумяваше да прикрие факта, че вече приближаваше седемдесетте. Носеше очилата си на диамантена верижка на врата си и в момента те се удряха в гърдите ѝ, докато тя изтръскваше едно прекрасно парче кадифе в изумруденозелено.

— Как мина разходката? — попита ме. Предположих, че се обърна към мен, макар че гледаше към Роко.

— Добре, благодаря. Видяхме контеса Николета. Отиваше на църква. Каза, че ще се отбие скоро за поръчката си.

Синьора Кариера прокара разсеяно ръка през косата си.

— Ай, ай, ай! Как ще се справим? — Устните ѝ се извиха в тънка усмивчица, когато си помисли за печалбата. — Но ще се справим. Искаш ли да вечеряш с мен? Очаквам специални гости и, естествено, си послужих с хитринка — купих лазаня от ресторанта отсреща.

Хареса ми идеята да мога да поговоря с някой друг, освен с котката.

— Да, с удоволствие. Кого сте поканили?

— Режисьорът и главната дизайнерка от филмовата компания. Обадиха ми се точно след като ти си тръгна. — Тя отрязва едно конче от подплата от меката, златиста тъкан.

Помислих си за последните няколко маски, които ми оставаше да довърша, и за роклите, чиито ръбове бяха само тропосани отгоре-отгоре.

— Но ние не сме готови!

Тя сви рамене, сякаш искаше да каже „какво можем да направим?“

— Знам, но те са нетърпеливи да видят каква работа сме свършили до тук. А и добре разбират, че не можем да им доставим костюмите преди събота. Снимките започват в неделя, така че ако не харесат подхода ми, няма да имаме почти никакво време за промени.

Вече започнах да съжалявам, че бях приела поканата. Ако поискаха да направим многократни промени, познаяте кого щяха да накарат да свърши всичко, докато шефката ми се оправяше с редовните клиенти?

— Но за повече нямам време сега. — Синьора Кариера остави ножичките си. — Защо не се качиш да се преоблечеш. Сложи си рокля, лилавата, струва ми се, ще е добре. — Синьората ме огледа с професионално око. — Да, така цветът на лицето и косата ти ще изпъкнат най-добре. Поразителен също като чертите ти.

Задавих се от смях.

— Аз имам нещо, което може да изпъкне?

— О, я стига, Кристал! — рече тя енергично. — Изобщо не разбирам откъде ти е щукнала тази мисъл, че си грозна.

От огледалото например, помислих си аз.

— Това е просто абсурдно! Не искам да слушам повече. Ти не си от момичетата, които са само красиви, а от тези, чиито лица спират вниманието върху себе си. Много жени могат да минат за красиви, но се броят на пръсти онези, които могат да те поразят.

Ченето ми увисна. Но съгласете се — електрическата палка също може да те поразява.

Веднъж започнала по темата, синьората се разгорещи и вече нищо не можеше да я спре.

— Виж само най-добрите модни агенции. Те не се хвърлят върху онова, което всички смятат за красиво, а избират запомнящи се лица, модели, които могат да носят дрехите, а не да оставят дрехите да носят тях. Ето това, бела, си ти.

Охо! Леле! Охо! След две скапани седмици, неочаквано се почувствах висока три метра, но сега ми беше приятно.

— Благодаря. Ще отида да се преоблека.

Насърчителният мирис на лазанята във фурната ме окуражаваше и аз, без да бързам, започнах да се приготвям за вечерята. Все пак гостите, с които ми предстоеше да се срещна, бяха свикнали да общуват с най-изтънчените светски люде на планетата. Не исках да опозоря нито Венеция, нито себе си. Вгледах се в лицето си в огледалото, нанесох лек грим и се помъчих да видя онова, което синьора Кариера описа преди малко. Поразителна? Хъм. Все така виждах само себе си — катранени вежди, странно оцветени очи, буйна коса. Но може би ако се престорех, че съм красива, както тя ми беше казала, може би тогава щях да започна да се превръщам в човека, който тя виждаше, а не аз. Струваше да се пробвам. Добавих и едно колие, което бях направила от мъниста в дръзки цветове от венецианско стъкло, нанизани на сребърна тел, и чифт обеци, останали ми от Nonna. Вече бях готова. Огледах се в огледалото. Все така продължавах да не виждам никаква красота, но успях да видя нещо запомнящо се.

Режисьорът, Джеймс Мърфи, беше дружелюбен ирландец, макар и доста неспокоен в момента заради многомилionната продукция, която теглеше на гърба си. Не беше много висок — когато се ръкувахме, забелязах, че стърча над него с пет-десет сантиметра, но той компенсираше височината си с ширина. Под самото си носеше сиво поло и дънки — калифорнийска разновидност на шефския костюм. Главната дизайнерка, Лили Джордж, беше удивително млада за длъжността си и според мен приближаваше трийсетте. Тя имаше непослушна руса коса, бледа кожа, тънка фигура и по необичаен начин съчетаваше деликатния си външен вид с дрезгав глас и груб смях. Допадна ми веднага.

Мърфи отпиваше от десертното италианско вино, изтегнат на древната кушетка на синьора Кариера. Трудно беше човек да полегне удобно на този уред за мъчение, но не вярвам на синьората да е имала достатъчно време, че да поседне на него и да установи този факт.

— Синьора, ако имаме време, дали ще можем да видим костюмите преди вечерята? Знаете каква визия се опитвам да пресъздам: потискащата вечер на Карнавала — час, в който на сцената излизат влюбените и похитителите. — Той нахвърли няколко щрихи на идеите си във въздуха и за малко не ни окъпа целите във виното си. — Нашият герой ще бъде облечен в характерния си черен костюм, но искам да бъде обграден от бляскавите цветове на чудатите костюми на гуляйджиите. Те трябва да бъдат негова противоположност: диви, цветни, шумни.

Филмът беше третият епизод на успешен шпионски трилър и в него главният герой — горчив съвременен вариант на Бонд — беше мъж, който по-често минаваше от страната на злото, отколкото на доброто. С него изгря звездата на актьора Стив Хю — само един тлеещ поглед на русия хубавец към камерата стигаше, за да смрази кръвта, да съблазни и да накара почитателките му да примират с копнеж.

О, май пропуснах да ви кажа — голям фен съм му.

Синьора Кариера кимна и се изправи.

— Да, имаме време да видим няколко костюма. Кристал ще дефилира пред нас.

Оставих колата си.

— Така ли?

Лили Джордж се надигна от канапето край прозореца.

— Отлично! Влюбих се в онези, които вече ни изпратихте. Извинявайте, че в последния момент поискахме да ушите още няколко, но щом видях какво сте произвели, Джеймс просто се забрави и направи сцената много по-голяма. — Тя погледна режисьора с любящо отчаяние.

— Кой, мой? Да съм се забравил ли? Няма такова нещо. — Джеймс се усмихна широко.

— Покажете ми само как да ги съчетая, за да мога да дам напътствия на хората си в неделя как да облекат статистите.

Минахме в свободната стая на синьората, където лежаха карнавалните костюми. В основата си те представляваха рокля от осемнайсети век за жените, бричове и жакет от същата епоха за мъжете, върху тях се намяташе широко наметало, наричано домино, плюс маска и шапка. Именно маските правеха костюмите неповторими и точно в тях се проявяваше умението на синьората — беше

ненадмината, когато трябваше да се измисли съвременен вариант на традиционните мотиви, като използваше градски теми като графитите или технологиите, за да създаде от старомодното нещо изключително ново. Но първо трябваше да ме напъхат в роклята, а това означаваше да навлека страховит брой корсети и фусти, за да докараме правилния силует. Роклята беше от червена и бяла коприна, избродирана със злато, и ми беше точно по мярка.

Лили ме накара да застана в ъгъла на стаята.

— Да, да, отлично! Джеймс иска дългите сенки на статистите да падат върху снимачната площадка. Чудесно ще се получи. Трябва да се извисяват над Стив като исполини. — Останах разочарована, когато научих от Лили, че любимият ми актьор бил висок само някакви си един седемдесет и пет. Оказа се, че повечето звезди били високи колкото него, защото камерата ги предпочитала така. — Я вдигни качулката. Така е още по-добре. А коя маска да бъде?

Синьора Кариера подбра една кървавочервена; една върху друга в нея се застъпваха думите Смърт, Грях, Опасност, Страст и така образуваха нежна дантела, която покриваше две трети от лицето ми.

Лили погали маската с върха на пръста си.

— О, искам и аз такава. В лоши дни ще я нося в офиса и така ще всея страх от Бога у момичетата ми в ателието. Хайде ела, да покажем и на Джеймс.

През следващия половин час те ме въртяха и мушкаха, докато не изкараха на бял свят потенциала на всеки един от костюмите. Дори ме накараха да облека мъжкото домино и маската, за да могат да видят общия ефект. Всички костюми бяха одобрени и тримата се понесоха на крилете на творческия ентузиазъм, докато умуваха какво може да се направи с дрехите. Без да смея да се обадя, аз също бях завладяна от всеобщото настроение и си припомних колко много обичах часовете по текстил в училище, защото като фокусник от плата можех да правя различни форми и линии, но нищо подобно на това тук по мащаби и бюджет.

По време на разкошната вечеря от местни миди, след които дойде ред на лазанята и зелената салата, Джеймс вдигна тост за домакинята:

— Синьора, вие надминахте очакванията ми. Изработили сте всичко така, както ни го скицирахте, но сте прибавили и щипка

вълшебство. Филмът ще стане фантастичен.

— Grazie tante^[4]. Никога нямаше да се справя без помощта на асистентката ми. — И тя щедро посочи към мен.

Лили ме докосна леко по ръката.

— Кристал, ела на снимките в неделя. Ще бъдеш една от статистките. Няма да се налага да правиш нищо по-различно от това, което прави тази вечер, но просто изглеждаше превъзходно. Ръцете ме сърбят да те облека както му е редът. Какво ще кажеш, Джеймс?

BlackBerry-то на режисьора забръмча. Той погледна натам и провери съобщението си.

— Изглеждаше фантастично, Кристал! Непременно ела. Може да ти хареса. Има доста висене и чакане, но така е с филмите. Боя се, че сега ще трябва да тръгвам. Стив току-що е кацнал с хеликоптера си в хотела и иска да говори с мен — изглежда, пресата е пуснала някакъв слух. Благодаря ви за вечерята, синьора: срещата с местните е много важна, когато снимаш на жив терен. Въздушният мехур на света на киното може да попречи на човек да се докосне истински до мястото.

Синьора Кариера стана да го изпрати. Лили не тръгна с него, а остана и като отпи глътка вино, отпусна се назад с доволна, мила усмивка, точно като котарака Барози след обилна вечеря.

— Приятен човек — казах ѝ и завих капачката на минералната вода.

— Така е, Джеймс е чудесен — Лили замислено завъртя един кичур от късата си коса. — В момента е напрегнат заради огромните суми, които са вложени в проекта, но никога не си го изкарва на хората си. Наистина ми е приятно да работя с него. — Унесеният ѝ поглед бързо се концентрира върху настоящето и проблясна дяволито. — Твоята синьора също си я бива.

— Работяга е, това е въвн от съмнение — усмихнах се аз.

— Но също и творец, когато стане дума за дрехи. Има много какво да науча от нея.

— Затова ли остана? Искаше да се посъветваш с нея?

Лили се засмя.

— Естествено. Когато две шивачки се съберат на едно място, не могат да пропуснат възможността да си поговорят на езика на дрехите с някой, който си разбира от работата. Но освен това и ти ме

заинтригува, Кристал. Не очаквах да намеря във Венеция някой като теб.

Свих рамене.

— Само отчасти съм италианка. Една четвърт. Ходих на училище в Англия, където все още живеят майка ми и една от сестрите ми. Останалата част от семейството е пръсната по всички краища на света.

— Не говорех за националността ти. Говорех за външния ти вид. Някой някога отправял ли ти е предложение? Явно е, че на ръст си достатъчно висока, но има нещо в лицето ти, което просто крещи да бъде фотографирано. — Лили допря един в друг палците и показалците си и ме улови в кадър.

— Ами, ъ, не. Ти си вторият човек, който ми го казва; другият беше синьората по-рано днес. Сигурно ми е ден, в който талантът ми бие на очи. — Засмях се на иронията. — Смешно е, защото винаги съм си мислила, че изглеждам странно в сравнение с другите момичета.

— Така е.

В този момент тъкмо отпихах и почти изплюх водата от устата си. Преглътнах и успях да кажа кисело едно благодаря.

— Не, чуй ме, Кристал. Имаш необикновено лице, но очите ти — какъв цвят са според теб?

— Светлокафяви?

— Не позна. — Тя поклати глава. — Наистина са поразителни — златни петънца, леко загатнат лешник и зелено. Имаш окраската на хамелеон. Ще излизаш различно на снимките в зависимост от това какъв цвят носиш.

Домакинята ни се върна и прекоси кухнята като платноходка.

— Остана ли ви място за сладоледа?

— Да, аз искам — отвърна Лили. — Тъкмо казвах на Кристал, че трябва да помисли дали да не стане модел.

От кухнята се чу как вратата на фризера се отвори. Синьората се върна с голяма кутия от местния сладолед.

И аз ѝ казах, че има данни, но тя слуша ли ме?

Помогнах ѝ да извади чинийките за десерта — прекрасни антики, поръбени със златни листа.

— Започвате да ме убеждавате, но винаги съм считала, че чертите ми са прекалено едри.

— Ах, но точно там е работата — рече ми Лили. — Я да вземем Джулия Робъртс и Ан Хатауей — устите им са големи като самолетносачи, но това с нищо не е спънало кариерата им. — Лили прие голямата порция ягодов сладолед, докато аз срамежливо очертах с пръст устните си. Самолетносач ли? — Имам познати в бизнеса. Ако се интересуващ, направи си няколко студийни портрета и аз ще ги разпратя тук-там. Всъщност, настоявам. Ще уредя някой от фотографите на снимачната площадка да те снима безплатно. Нещо ми подсказва, че от теб ще излезе модел и когато станеш богата и известна, искам първа да затръбя, че аз съм те открила.

Синьората изпухтя оскърбено.

— Аз я открих, Лили — И двете се счепкаха коя е в правото си да поеме отговорността за несъществуващата ми слава.

— Добре, Мария. Двете я открихме.

Жените ми се усмихна с очакване. Какво можех да кажа?

— Благодаря ви.

— Нали Джеймс каза, че ще има доста да висим на снимачната площадка. Е, сега вече знаем какво ще правим в свободното време, нали? — Лили заби лъжицата си. — Чудесен сладолед, Мария.

Когато най-сетне разчистихме след гостите и се качих в апартамента си, беше станало почти полунощ. Чувствах се нелепо щастлива, затова гушнах Барози и за негово неудоволствие, затанцувахме малък валс в кухнята. Но той се измъкна от ръцете ми и изчезна през прозореца. Откакто Хав беше подхвърлил, че нещо у мен не е наред, се чувствах сякаш нямам никакво бъдеще — поне не като савант. Тази вечер Лили и синьора Кариера ми помогнаха да видя, че не е нужно пътят ми да следва този на семейството ми. Повечето хора живееха щастливо и пълноценно в нормалния свят, без да са надарени. Можех да се прочуя в него и тогава липсата ми на талант на савант щеше да бъде напълно засенчена. Трябваше само да бутна вратите, които те ми посочваха. Може би накрая нямаше да стана модел, но поне имаше откъде да започна.

Тъкмо се канех да угася нощната лампа, когато телефонът ми светна, извести, че съм получила съобщение от Даймънд. Бързо чукнах по екрана.

Утре пристигахме. Ако имаш време, пригответи две допълнителни легла, моля те. Обичам те.

Две ли? За Трейс плюс още едно. Предположих, че сигурно Андрокъл ще долети, за да разбере защо лъвът все още не му е пратил отчет как е лапата. По дяволите! А беше такъв хубав ден.

Тъй като не бързах да дам обяснения на Хав Бенедикт, оставих на кухненския плот бележка за Даймънд, за да я предупредя, че ще остана на работа до късно. Следобеда синьора Кариера подхвърли, че една разходка ще се отрази добре на Роко, но за разлика от обикновено аз не сграбчих възможността, а се заех да залепвам пайетите на последните маски за филма. Тя повече не отвори дума, тъй като беше заета да показва идеите си за следващия карнавал на контеса Николета. Възрастната дама се беше отбила в магазина, както обеща, а неизменният ѝ лоцман стоеше отвън на улицата като охранител пред вратата ни. Двете жени се кикотеха като вещици над котела и добре се забавляваха. Всяка хвърляше по щипка мотиви и зрънце цвят в палитрата от дизайни, които синьора Кариера щеше да пригответи за гостите на старата дама.

Телефонът ми иззвъня. Гласът на Даймънд изпраща в слушалката:

— Здравсти, Кристал, прибрах се.

— Даймънд! Добре ли пътува? — Бръснах една пайета от нокътя си, но тя се залепи на друг пръст. Отидох до прозореца, който гледаше към малкия мост и канала на задната уличка. Светлината се гънеше по тавана като покривало от надигаща се коприна, изрисувана на вълни.

— Отлично. Нямахме закъснения благодарение на боговете на авиопътешествията. Доведох и Трейс. Той реши да направи ергенското си парти тук, след като аз вързах сродните души на братята му за моето. Ще пристигнат другата седмица. Шефовете му бяха страхотни — пуснаха го в почивка за цял месец. Можеш ли да повярваш?

Помислих си, че в полицейския отдел в Денвър бяха достатъчно умни да си дадат сметка за ползата от брака на един от най-добрите им полицаи за първокласен миротворец.

— Много се радвам и за двама ви.

— Остават две седмици до големия ден! Решихме партитата да бъдат идния петък. Ти какво ще кажеш?

— Естествено. Какво искаш да направим за твоето?

Последва кратко мълчание.

— Но нали ти щеше да организираш партито. — В гласа на Даймънд се долови обида, тъй като все още не бях започнала подготовката. А трябваше ли? Мислех си да резервираме маса, когато денят наближи.

— Не се тревожи. Просто бях много заета. Но имам една-две идеи — Или поне щях да родя все нещо, докато се прибера вкъщи.

— Хъмф. — Чувах как Даймънд си мисли колко съобразителна била, че не ме помоли да свърша нещо по-сериозно за сватбата. Не съм искала да я разочаровам, но за пореден път ми беше доказано, че съм един непрокопсаник в семейство на даровити хора. Красивите ми мечти за успех и новата надежда изгубиха малко от блясъка си. Кого заблуждавах? Дори едно парти за прекрасната ми сестра не можех да организирам, без да оплескам нещата.

— Ако имаш нужда от помощ, обърни се към Хав. — Даймънд не можа да скрие укора в гласа си. — Той ще организира вечерта на Трейс и е пълен с невероятни идеи. Разказа ми по време на полета — пътуване на яхта с шампанско, казино, водни ски по Канале Гранде.

— О, нима? Хав ще организира водни ски за брат си, така ли? — Виж ти! А аз си мислех за нещо като вечеря навън, а после да отидем на клуб, облечени в шантави костюми в ярки цветове. Но щеше да се наложи да вложа повече въображение.

— Всеки момент ще бъде при теб. Пратих го заедно с Роко. Това куче трябва да излиза по-често на разходка. Ако беше чула каква врява вдигна, когато се прибрахме! Та дадох на Хав карта и кайшката на кучето, така че да се надяваме, че след около половин час двамата с Роко ще стигнат при теб, ако се изгубят само веднъж-дваж.

Хав се е завтекъл да ме види, след като току-що е пристигнал?

— Но защо му е да идва чак дотук?

— О, каза, че искал да види къде работиш. Аз и Трейс ще приготвим вечерята. Хайде, до скоро. Обичам те.

— И аз те обичам.

Пъхнах телефона си в джоба и забелязах, че двете синьори ме наблюдаваха с интерес.

— Даймънд е пристигнала — обясних им аз.

— Да, чухме. Ти ще организираш девическото й парти, така ли?
— попита ме контеса Николета.

— Моминското парти — поправи я синьора Кариера.

Кимнах мрачно.

Старата дама цъкна с език при вида ми.

— Не се тревожи, Кристал. Аз ще ти помогна. Ще се погрижим да запомни тази вечер. Ще я направим много по-интересна от водните ски на този Хав Бенедикт, обещавам ти.

Беше чула разговора, така ли?

— Много по-интересна ли?

— О, да. На тези американци им дай единствено динамика, но само един венецианец знае какво значи истинска изтънченост. — Тя се потупа по едната страна на носа. — Сестра ти ще остане очарована.

— Благодаря ви. Спасихте ми живота. Сега Даймънд поне няма да ме убие, затова че съм оплескала всичко.

Шефката остана изненадана, че с контеса Николета бяхме толкова близки:

— Не знаех, че познавате толкова добре Даймънд, контесо.

— О, знаем се отдавна. — Старата дама махна неопределено във въздуха. Имаше предвид обществото на савантите, но синьора Кариера заключи, че бяхме далечни роднини.

Старата дама взе тежката си черна чанта, един стар „Шанел“, но много добро качество, или аз не разбирах нищо от аксесоари.

— Ще ти се обадя в началото на идната седмица с предложението ми. Много време мина, откакто не съм организираща парти в къщата ми.

В къщата й! Леле! И още едно леле! Ха сега да те видим, Хав Бенедикт: предлагаш водни ски, но аз ще вдигна залога с покана за най-недостъпното имение във Венеция!

Цялата засиях.

— Grazie mille, толкова мило от ваша страна. Даймънд ще бъде на седмото небе от щастие!

Контеса Николета взе шала и дамската си чанта.

— Естествено, само дами. Мария, надявам се да успееш да дойдеш.

Синьора Кариера ми хвърли бърз поглед.

— О, знам ли и аз. Младите момичета сигурно няма да искат една стара жена като мен.

— Глупости! Че кой друг ще осигури костюмите?

И костюми ли ще има? Даймънд просто ще се пръсне от радост, щом чуе всичко това. Аз побързах да обезпеча сделката.

— Непременно трябва да дойдете. Сестра ми не би позволила партито да мине без вас! Освен това, там ще бъде и майката на годеника й. Сигурна съм, че Карла ще се радва да се запознаете.

Шефката ми се усмихна, искрено доволна, че получи покана.

— Ще дойда с удоволствие.

Контеса Николета стигна до вратата. Побързах да ѝ отворя. Тя се поспря и погледна с възхищение изложените маски на витрината, а лицето ѝ доби остро изражение.

— Такова умение — тя въздъхна с уважение. — Харесвам хора, които използват дарбата си, както Бог е отредил. Довиждане, Кристал. — И като се крепеше на ръката на прислужника си, тя се заклатушка по гърбицата на един от малките мостове, които се простираха над канала отвън.

— Хей, напълно равноправно сладкишче. Намерихме те.

Обърнах се.

— Здравей, Хав.

[1] Квартал на Венеция. — Б.пр. ↑

[2] Пясъчният нанос е дълъг единайсет километра и там всеки септември се провежда филмовият фестивал във Венеция. — Б.пр. ↑

[3] „Тайната градина“ е английска книжка за дена от Франсис Бърнет. Главната героиня, Мери Ленъкс, остава сираче и е изпратена да живее в мрачния замък на имението Мисълтуейт. Тук тя среща своя болнав братовчед Колин. Двете деца имат всичко, но въпреки това са капризни, самотни и нещастни. Единственото нещо, което събужда интереса им, е заключената Тайна градина. — Б.пр. ↑

[4] Много ви благодаря. (от итал.) — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Липсвах ли ти? — Хав остави Роко да го повлече след себе си вътре в магазина.

— Да, като зъбобол.

Той ми се усмихна широко, пусна кучето от каишката и взе да рови сред изложените маски. Накъдето и да извърнеше поглед човек в магазина, навсякъде го посрещаха празните очи на карнавалните маски — с малки перца, с големи пера, с пайети. Макар да работех тук вече няколко седмици, те все така не бяха изгубили зловещия си виц. Не би ми се искало да остана последна да заключа магазина. Хав взе една маска с голям извит клюн на чумен лечител^[1].

— Какво ще кажеш? — Кафявите му очи блещукаха през дупките.

— Изглеждаш значително по-добре.

Подаде ми една дантелена маска, поръбена с изкуствени диаманти и перли.

— Сложи я.

— Не мога. Аз работя тук, забрави ли!

— Ох, нямаш никакво чувство за хумор.

Плеснах шумно маската на лицето си.

— Доволен ли си?

Той отмести ръката ми, после я върна, наклонил глава на една страна като ценител, който оглежда картина.

— Не. Оригиналът ми харесва повече.

Това комплимент ли беше? Започнах малко да омеквам спрямо Хав.

— С маската приличаш на фея, без следа от лъва, който с няколко язвителни думи ме прокужда надалеч. Рр-ъррр — и той раздра въздуха с извити нокти.

Оставих маската обратно в кошницата, откъде я беше взел.

— Е, благодаря ви много, сър.

Той ме удари по челото с клюна си.

— Няма за какво.

Роко беше открил синьора Кариера в ателието ѝ и тя изскочи да види кой беше го довел дотук.

— А, вие сигурно сте от новото семейство на Даймънд! — възкликна тя на италиански, после му подаде ръка и мина на английски. — Приятно ми е да се запознаем.

С едно движение Хав свали маската и се наведе да ѝ целуне ръка.

— Казвам се Хавиер Бенедикт, или Хав, ако предпочитате. Вие трябва да сте синьора Кариера. Слушал съм толкова много за вас от Даймънд.

Шефката несъмнено се разтопи под топлината на усмивката му. Само аз ли исках да се изплюя, когато Хав пуснеше чара си в действие?

— Колко мило от нейна страна! Благодаря, че изведохте Роко на разходка. Надявам се, че е слушал?

— Ни най-малко. Беше крайно невъзпитан и преследваше всички женски кучета, без изобщо да подбира. — Той се приведе още към нея. — Боя се, че Роко е немирник и любовчия.

Роко наклони глава и погледна нагоре към Хав с чисти и невинни очи. Дори кучето беше заслепено.

Смехът на синьората се разля звънко, така както рядко я чувах да се смее, а сетне тя потупа бигъла по главата.

— Ах, ти, калпазанин такъв!

Звънчето над вратата иззвъня. Вътре влетя Лили Джордж, облечена в палто от различни парчета плат, което ловеше око.

— Дано си готова, Мария! — викна тя. — Трябват ми и последните маски, за да ги покажа на гримьорите. — Но спря, щом видя, че имаме клиент. Аз взех маската на доктора през чумата от ръката на Хав и я сложих внимателно отново на рафта.

— Да, опаковала съм всичко в кутии. — Синьората бръкна под щанда да намери поръчката. Хав ми намигна и бавно тръгна към другия край на магазина да разгледа наметалата на закачалките с костюмите. — Имам още няколко в ателието, които тъкмо довърших. Дай ми минутка, Лили.

Лили огледа хубаво от главата до петите посетителя ни и се примъкна близо до мен.

— Кристал, ти защо не ми каза, че в магазина ви идвали такива красиви италианци? Бих искала да отнеса онзи там с мен вкъщи, увит с панделка.

Изчервих се и се покашлях.

— Хъм... Лили...

Хав се обърна към нас и повдигна вежди.

Лили стисна ръката ми.

— Не ми казвай — той разбира английски! Моля те, застреляй ме!

Хав се разсмя.

— Е, това вече би било срамно.

— О, мили боже! Та той бил американец! Ще потъна в земята от срам. Кристал, вземи едно наметало и го хвърли на главата ми. Трябва да се скрия.

Разтърсих я, за да я вразумя.

— Не се притеснявай, това е само Хав. Сестра ми ще се жени за брат му след две седмици. Хав, запознай се с Лили Джордж. Тя изготвя костюмите за новия филм на Стив Хю, който ще снимат във Венеция тази седмица.

— Приятно ми е — Хав ѝ подаде ръка. Тя се ръкува набързо с него, а сетне плесна с ръце поруменелите си бузи.

— И на мен. Не ми обръщайте внимание — имам ужасния навик да почервениявам като догат дори когато няма от какво да се срамувам. Все си мислех, че възрастта ще ме излекува. — И тя размаха ръце пред лицето си.

Синьора Кариера се върна с кутиите, които беше приготвила за Лили, и ги остави на щанда.

— Струва ми се, че това е всичко, Лили. Искаш ли да ги провериш?

— Ще надникна набързо. — Лили прегледа кутиите, като мънкаше одобрително. Хав стоеше над рамото ѝ, за да разгледа маските. Тя вдигна една до лицето му. — Фантастично!

За маската ли говореше, или за Хав, зачудих се аз.

Лили върна маската обратно в кутията.

— Знаеш ли, Хав, ако искаш, можеш да дойдеш с Кристал в неделя. Колегите изпитват затруднения да открият достатъчно високи

статисти, както иска режисьорът. Сигурна съм, че ще ти се зарадват. А и на теб може да ти хареса.

Съвсем себично бях приемала филма като мое лично преживяване и сега се надявах Хав да отклони предложението, но не. Той потри ръце.

— Хей, пристигнах във Венеция едва преди няколко часа, а вече ме канят да участвам във филм! Обичам го този град! — Последните си думи той отправи към синьора Кариера и напълно циментира репутацията си на неин любимец.

— Значи да приема това за „да“, така ли? — Лили прибра кутиите в една от огромните торби на магазина, украсена с карнавални маски. — Кристал знае къде ще снимаме. Но, боя се, че започваме в ранни зори. Гримьорите ще ви чакат в шест.

Хав ме изпревари и пръв стигна вратата, за да ѝ отвори.

— Там ще сме!

— Благодаря ти за маските, Мария. А с вас ще се видим в неделя. — Лили профуча край нас и торбата се залюля наперено в ръката ѝ.

Роко изхвърча от ателието, като се бореше с една дълга златна панделка. Синьора Кариера цъкна с език и с доста мъка го размота.

— Време е кучето да вечеря — рече ми тя на италиански. — Кристал, ще го заведеш ли у дома да го нахраниш, моля те? Трябва да погледна каква каша е забъркал вътре, преди да затворя.

— Разбира се, синьора. Хайде, Хав. Време е да си вървим. — Взех палтото си и вързах Роко на каишката.

— Лека нощ, синьора! — викна Хав и двамата излязохме от магазина.

— Arrivederci, Хав! — Ключалката щракна зад нас и кепенците се затвориха.

— Удивително е да работиш тук. — Хав тръгна в погрешна посока. Аз и Роко потеглихме към къщи и бигълът загледа печално през рамо, докато Хав разбра, че не вървим с него.

Сигурен съм, че дойдохме оттук — рече ми той, като ме настигна и посочи другата страна на моста.

— Възможно е, но има по-бърз начин да се върнем. Последвай ме.

През първите ми месеци във Венеция, талантът ми се оказа полезен, защото улиците тук бяха объркани като в заплетена мрежа. Но

дори той не помагаше с неочакваните задънени улички или пък с онези, които свършваха при някой канал и така не позволяваха на човек да продължи по права линия. Само познаването на града решаваше този проблем. Много улички тук са толкова тесни, че хората трябва да се движат в нишка, но на картите са нарисувани като главни улици. На туристите можеше да им бъде простено, че се колебаеха, преди да поемат по някоя пътека, която във всеки друг град би ги отвела в нечия задна градина или до кофите за боклук. Бях доволна, че можех да покажа пред Хав познанията си и внимателно подбирах пътя си без нито една грешка, докато накрая излязохме на Моста на Академията, най-южният от трите над Големия канал.

Поспряхме на върха, за да се насладим на гледката. След като повече от година вече живеех във Венеция, продължавах да спирам тук и да си напомням, че този невероятен град бе станал мой дом.

— Това място е необикновено. — Хав се надвеси от парапета, загледан в гондолите, натоварени с японски туристи, които минаваха отдолу. Застанах до него. Обичах гледката на църквата „Санта Мария дела Салюте“ — онази, до която тичах всеки ден. Беше кацнала в края на Големия канал като дебела питанка. Венеция беше водоравен град, с дълги, ниски острови и лъкатушни речни канали, но тук гледката подчертаваше вертикалното — високите дворци, които се издигаха направо от нефритенозелените води, коловете, за които връзват гондолите, червено-бели като захарни пръчици, дървените отломки, довлечени в тинята в лагуната. Винаги съм си мислила, че от гледката ще се получи добра основа за абстрактен печат върху текстил — цветовете и линиите на Венеция едва загатнати. Някой път трябва да скицирам пейзажа и да го покажа на синьората.

— Е, как мина прегледът при лекаря? — Хав почукваше неспокойно по парапета.

— Никак. Не е минал. — Дръпнах Роко от една паднала фунийка сладолед и тръгнах да се спускам по другата страна на моста. — Чувствам се добре.

— Красавице, ти можеш да накараш едно момче да предприеме драстични мерки.

Този път подминах галеното обръщение. С помощта на Лили и синьора Кариера си бях променила мнението по въпроса.

— Че какво можеш да направиш? Тялото си е мое.

— Мога да кажа на сестра ти.

— И къде отиде поверителността между лекар и пациент? Може и да имаш шесто чувство като Спайдърмен, както сам го нарече, но то върви в комплект с отговорност — гледала съм филма.

— Роко, ухапи я! Някой трябва да я вразуми.

Бигълът надигна глава към Хав, учуден, че чува името си.

— Не го намесвай в спора. Не е честно.

— Струва ми се, че си спомням, че на заминаване от Денвър някой ми обеща да отиде на лекар.

— Е, промених си мнението. Приеми го.

— Ще ми позволиш ли тогава да погледна по-отблизо? — Той пристъпи към мен, но аз избегнах допира му.

— Е, съгласен ли си, че Стив Хю е най-великият актьор на своето поколение, или не? Аз лично съм негов голям фен. Надявам се да го срещнем на снимачната площадка.

— Добър опит да смениш темата, но с мен този номер няма да мине. Нали видя как се бори Роко с онази златна лента в магазина. Е, това съм аз, когато става дума за нечие здраве. — Той се усмихна широко, като се надяваше, че ще оценя самоиронията му. Но аз не бях в настроение за обаянието му.

— Не съм дете. Животът си е мой — мога сама да взимам решенията си.

— Да, виждам, че всичко се развива много добре за теб.

Сякаш краката ми се подкосиха. Хав често се шегуваше, но никога не беше проявявал жестокост. Извърнах поглед встрани, преди да е видял, че ме разстрои.

— Ще го повторя: животът си е мой. Ако искам да го опропастя, решението за това си е мое.

Той въздъхна, протегна ръка, а после я отпусна, защото видя, че се дръпнах.

— Извинявай, не биваше да го казвам, но просто ме подлудяваш.

— Значи аз съм виновна, задето ти се държиш грубо, така ли? Сега всичко ми е ясно. Нищожният ми живот тук просто не стига на изключителното семейство Бенедикт, нито дори на моето собствено. Всички ме презирате, защото не съм амбициозна и целеустремена като вас.

— Не е вярно!

— Вярно е! — отвърнах аз като ехо със същата интонация. — Може би съжаляваш за думите си, но поне сега наистина знам какво мислиш под блясъка на очарователните ти, но измамни думи, които пръскаш върху всеки срещнат. Ти си като една вербална водна струя.

— Кристал, исках просто да кажа, че трябва повече да се грижиш за себе си.

Забързах крачка и го оставих назад, докато той отново ме настигна.

— Съжалявам, наистина съжалявам.

— Млъквай, Хав. Не искам да разговарям с теб.

— Сладкишче...

— Не съм ти сладкишче, нито красавица, нито нещо друго! Дори не съм истински савант, така че изпарявай се от живота ми!

Той вдигна ръце.

— Добре, добре, разбрах. Извинявай, че се бях загрижил за теб.

Бутнах портата на двора.

— Хайде, Роко, да намерим вечерята ти.

Дори Даймънд усети, че между нас с Хав не всичко е наред, при все че бе погълната от сродната си душа. Двамата с Трейс понесоха на плещите си бремето на разговора по време на вечерята, докато накрая положението стана неловко за всички ни. Бях се зарадвала да я видя, но начинът, по който гледаше Трейс през масата и му говореше с очи, ми подсказваше, че вече не ми принадлежи, а може би и никога не ми е принадлежала.

— Е, Кристал, как върви новата работа? — попита ме любезно Трейс, след като ни разказа историята за едно свое разследване на неотдавнашна финансова измама. Дарбата му позволила да проследи откъде тръгвало всичко и така ги отвела право до вратата на виновника, който се бил заел със старомодното престъпление да си печата сам пари.

— Добре върви, благодаря. — Навих малко спагети на вилицата си. Горкият човек трудно можеше да продължи разговора с такъв отговор. Възпитанието ме застави да допълня. — Имахме доста работа, тъй като трябваше да ушием костюмите за една филмова компания.

Това сигурно е много интересно.

Да, така е.

Отново настана тишина. Усещах как в другия край на масата Хав кипеше.

— Кристал крие нещо от вас.

Вдигнах рязко глава. Нали нямаше да ме предаде?

— Така и не ви се похвали, че я помолиха да участва във филма като статист, а и мен също.

— О, Кристал! Та това е чудесно! — Даймънд се вкопчи в добрата новина със смущаващ ентузиазъм.

— Сцената ще е съвсем кратка — само секунда-две, малко венецианска атмосфера и толкова. — Свих рамене. — Сигурно накрая ще свърши на пода на студиото за монтаж.

— При все това изживяването ще е фантастично. Няма никакво значение какво ще направят с кадрите.

— Вероятно си прав. — Запитах се дали не трябва да спомена и за онази работа с моделите. — Има една дизайнерка на костюми, която прояви интерес към мен.

Хав си сложи още пармезан.

— А аз си мислех, че тя си пада по мен.

— Очарователно. — Направих му физиономия. Той ми я върна. Държахме се един към друг като деца в детската градина.

— Хав — тихо се обади Трейс. Защо ли ми се струваше, че цялото му семейство прекарваше половината от времето си да го обуздава?

Не ми трябваше телепатия, за да го чуя как казва: „Ама тя започна първа“.

— Та, както казвах, преди да ме прекъснат — Хав ми се поклони подигравателно, — Лили, това е дизайнерката, смята, че може би съм фотогенична. Тя ще уреди неин приятел да ме снима на площадката, за да мога да разпратя фотографиите на модните агенции.

Даймънд свъси вежди и погледна Трейс. Какво бях казала?

— Не се шегувам. Тя ми каза, че имам лице, което, нали разбирате, ще бъде запомнящо се. Смята, че мога да стигна далеч, да стана известна и прочие.

— О, боже! — Даймънд бутна чинията си напред.

— Какво? Не вярваш ли, че мога да успея?

— Не, не, нищо подобно. Мисля, че можеш, и там е проблемът.

— Безпокоиш се, че ще успея? Но как така? Нали все ме караш да направя нещо. Ето, сега го правя.

Намеси се и Хав.

— Не е там работата, сладкишче... извинявай, Кристал. Въпросът е в това към какъв вид успех се стремиш.

— Какво искате да кажете? — Огледах лицата им — всички те знаеха нещо и аз единствена нямах представа какво.

— Ние, савантите, не можем да ставаме известни, не и в кръговете на обикновените хора — обясни ми Трейс. — Имаме прекалено много врагове и хората биха се възползвали от нас, ако знаеха, че притежаваме различни дарби.

— Но аз не се опитвам да стана известна с това, че съм савант.

— Разбираме те, но въпреки това. Ако си известна, хората ще започнат да се ровят за мръсотии и да задават въпроси. Животът на известните личности се изследва под лупа. Ако разберат нещо за теб, ти ще се превърнеш в мишена. Сега си в безопасност, защото никой не те познава.

— Съжалявам, Кристал, но по-добре недей да сваляш маската в неделя. — Хав придърпа купата със спагети към себе си, за да си сипе допълнително.

Почувствала експлозията, която се задаваше, Даймънд вдигна ръка, за да го накара да замълчи, но вече беше късно.

— Не мога да повярвам! — Бутнах стола си назад и се подпрях на масата с юмруци. — Най-накрая намирам нещо, за което ме бива, и някой, който смята, че имам бъдеще, а вие ми казвате да забравя за всичко! О, лесно ви е на вас с вашите бляскави таланти и репутацията ви в света на савантите! Но аз какво имам? Нищо! — Главата ми започна да пулсира тежко, очите ми се премрежиха. — Всички знаете, че съм напълно безполезна в света на савантите, но защо, по дяволите, трябва да позволявам това да ме спира?

— Кристал, не само на теб ти се налага да правиш жертви. — Трейс успя да ме накара да изглеждам като разглезено дете. — Хав трябваше да обърне гръб на многообещаваща кариера в ски спорта.

— Да, но той има нещо значимо на негово място — лечението! Искам, искам този нов живот! Дори ако това означава да скъсам с начина на живот на савантите — добре тогава, така да бъде!

— Но семейството ти ще продължи да живее в този свят. Не си помислила всичко до край.

Скръстих ръце и преглътнах с мъка заради буцата, която беше заседнала на гърлото ми.

— Не аз, вие ме принуждавате да избирам.

— Кристал, моля те. — Даймънд подпря чело върху opakото на ръката си. — Съжалявам, но не мога да се оправя с това сега — със сватбата и всичко друго, за което трябва да мисля. Не може ли да почака? Ще поговорим отново, когато всичко друго свърши.

— А кой знае, може и до никъде да не стигнеш. Затова какъв е смисълът да минеш с валяк през семейната идилия заради нещо, което може никога да не се осъществи. Конкуренцията в бизнеса е голяма. — Това беше опитът за помирение на Хав. Трябваше да остави тази част на Даймънд.

— Благодаря ви за подкрепата! Наистина, просто съм смазана. — Отнесох чинията си до плота и изсипах неизядената храна в кофата. — Май ще отида да се поразходя. Предполагам, че след пътуването ще искате да си легнете рано тази вечер. Утре ще стана призори за работа, така че до нови срещи все някога.

Излязох и нарочно затръшнах силно вратата. Едно от предимствата да делия отново апартамента с другите беше, че гневните ми изблици си имаха публика, тъй че тези жестове си струваха.

Не стигнах далеч. Седнах до спирката на водните автобуси близо до апартамента ни, на края на една издигната дъсчена пътека, която използвахме при приливите. През късната есен и зимата често се налагаше да джапаме през локвите, тъй като лагуната заливаше покрайнините на града по два пъти на ден. Когато водата се надигаше много нависоко, сирената се включваше — или *acqua alta*^[2], както я наричахме, но сега водата беше ниско и по издигната платформа не се движеха хора. Един уличен търговец, който дебнеше закъснелите туристи от ресторантите, изстрелваше малки светещи пръчици във въздуха, а те се понасяха за кратко като миниатюрни фойерверки, сетне падаха обратно на паважа. От Адриатическо море подухна бриз и донесе миризма на сол и нефта. Лодките спираха на пристана и пак отплаваха. Представях си ги като игли, които тропосват краищата на града в един безкраен кръг. Във Венеция е приятно да седиш сам —

винаги нещо се случва и никой не се интересува защо би искал да поспреш и да погледаш хората. Градът е свикнал да го разглеждат.

Върнах се отново към разговора на масата. Продължавах да се чувствам наранена и мозъкът ми съчиняваше какви ли не драматични реакции в отговор — от това да откажа да отида на сватбата до това никога повече да не проговоря на семейството си. Но здравомислещата част от мен съзнаваше, че всичко това беше като онези ядовити електронни писма, изпратени в изблик на гняв, за които после съжаляваме. Никой не се опитваше да ми навреди. Те просто виждаха нещата от различен ъгъл и си мислеха, че знаят кое е най-добро за мен. Импулсът ми да тряскам врати и да крещя, че никой нищо не разбира и не е честно, отиваше повече на някой тийнейджър. Технически погледнато, аз все още си бях тийнейджър, но вече не можех да си позволя лукса да давам воля на променливите си настроения. Всички очакваха повече от мен, аз очаквах повече от себе си.

Но това съвсем не означаваше, че те бяха прави. Аз не бърках, когато им казах, че бъдещето ми беше различно от тяхното. Привлекателните възможности пред мен в света на савантите не бяха никак много, така че трябваше сама да си проправям своя пътека. Ако това влизаше в конфликт с обичайния установен ред у савантите, е, тогава щях да прекося моста, когато му дойдеше времето, и да измисля начин да помирят двата бряга. Възможности като тази не кацах на рамото всеки ден и нямаше да чакат да мине сватбата.

Изправих се. След като бях взела решението си, вече бях спокойна. Даймънд, Трейс и Хав нямаше да одобрят, но аз щях да си направя снимките и после да замина оттук.

[1] Маската със стъкла за очите и клюн, който е покривал носа, е била част от облеклото на лекарите по време на чумата. Била е предназначена да ги предпази от смъртоносната зараза, като за целта клюнът се пълнел с билки и сушени цветя, тъй като лекарите смятали, че основна причина за зараза било зловонието. — Б.пр. ↑

[2] Буквално: висока вода (от итал.). Игра на думи с високия женски глас „алт“ и сирената, която вие силно. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Хав разбра, че нещата между нас не потръгнаха и през следващите няколко дни се постара да се държи мило с мен, но аз не му помагах много. Реших въпроса със ситуацията, като се превърнах в господаря на изчезването, и се изпарявах или на работа, или отивах да тичам. Но се трогнах, когато той остави в стаята ми малко букетче от изкуствени копринени теменужки, които без съмнение някой уличен продавач му беше продал на твърде висока цена. Но важното бяха подбудите му, та дори и да го правеше само за да не съсипя сватбата на брат му, като се дърлям с него през цялото време до големия ден.

За първи път се видяхме отново при пукването на зората в неделя, когато отидох да го събудя в пет сутринта в стаята му. За безкрайна моя радост открих, че не обичал да става рано и затова хвърлих отгоре му една ледена кърпа.

— Хър-мърф! — Той запрати кърпата в единия ъгъл и зарови глава под възглавницата. При нормални обстоятелства бих се постарала да не обръщам внимание на откритите загорели ръце, нито на стегнатия корем, който можах да зърна, докато той размахваше ръце, но, хей, като всяко друго момиче и аз имам хормони. А и някои неща в живота си струва да се видят.

— Ставай да огрееш света, сладкишче! Холивуд те чака!

В отговор той изгрухтя.

— Добре тогава, ще отида сама. Жалко, че сварих кафе — и него сама ще трябва да изпия.

— Има кафе? — Изпод възглавницата се подаде лицето му. Сложих чашата на нощната масичка. Това беше моята версия на маслинова клонка, защото трябваше да призная, че и двамата имахме вина за кавгата.

— Само не си мисли, че ще ми стане навик.

Върнах се в стаята си да се приготвя. Лили ме беше предупредила да не слагам грим и да не правя нищо с косата си, тъй като гримьорите искали да работят на чиста палитра. Оставих косата

си пусната свободно и, разбира се, спиралите от нея щръкнаха на всички страни, сякаш тъкмо бях бръкнала с пръст в контакта. Мечтата ми да стана модел никога не беше изглеждала толкова нелепа.

Когато се върнах в кухнята, Хав беше се намъкнал вече в дрехите си. Защо момчетата изглеждат възхитително, дори да са рошави, а ние имаме вид, като че са ни влачили през плет на обратно?

— Благодаря за кафето. Не мога да направя нищо без сутрешната си доза кофеин.

— И с мен е същото.

Той се плесна по гърдите.

— Спирай печатарската преса: имаме нещо общо!

— Да, да, сменяме заглавията на първа страница. А сега кажи, носиш ли си палто?

Той грабна якето си.

— Да, мамо.

— А гумени ботуши?

— Моля? А, не, не ги нося. Сигурно ще е, защото се приготвих за слънчева Италия, а не за дъждовната Англия.

— Хъм, Даймънд е трябвало да те предупреди. Ще ти трябват. — И с това пъгнах краката си в любимия си чифт на едри точки. Той си помисли, че го занасям.

— Ама трябва ли чак да ги слагаш? — посочи той ботушите.

— О, трябва и още как!

Хайде, шеф и кройка, да тръгваме.

Но щом излязохме навън, дойде мой ред да се смея. Ранният сутрешен прилив беше придошъл и паважът пред двора ни беше зялят. Модерните му обувки щяха добре да подгизнат.

— Искаш ли на конче?

Той погледна мрачно носовете на кожените си обувки „Тимбърлевд“.

— Ти пък като че ли ще успееш да ме пренесеш, Красавице.

— Ще пробвам, но само до моста. Оттам би трябвало да може да се върви спокойно по целия път.

— Само не казвай на братята ми. — Той се покачи на един градински стол и се яхна отгоре ми. Беше доста тежък, да си призная, и аз се поклатушках няколко крачки, докато запазя равновесие и накрая

успяхме да прекосим малкото разстояние, без да цопнем в канала. До моста го пуснах на сухо. Той ме поздрави и весело ми благодари.

— Колко взимаш?

— За кое? Че те спасих ли? Не можеш да си го позволиш. Само този път беше безплатно. Сега вече ще трябва да жертваш Тимбърлевда.

Тръгнахме по уличките обратно към Моста на Академията над Големия канал.

— Къде отиваме? — Хав едва сега се беше събудил.

— Снимките са на площада Сан Марко. Не мисля, че ще заснемат нещо, преди да се стъмни. Но трябва да сме там, за да могат да подготвят сцената.

— Искаш да кажеш, че можеше да си остана в леглото?

— Ако беше Стив Хю, сигурно още щеше да си в леглото. Но нарочно приготвят първо статистите, за да не се налага звездите да стоят и да чакат. Лили ме предупреди, че може да е малко досадно. — Таях известна надежда, че Хав ще се върне. — Можеш да се откажеш, ако искаш. Никой няма да се обиди.

— Как ли не! Щом ти можеш да изтърпиш скуката, значи и аз мога. Така ще имаме възможност да си поговорим.

— Хъм. — Не ми се искаше да споменавам в краткото затишие на военните действия помежду ни, че бях уредила да прекарам свободното си време с приятеля на Лили, фотографа.

Снимачната група беше превзела единия край на площада и там бяха разположили палатките за костюмите и грима. Записахме се при един помощник-режисьор и после се наредихме на опашката. Двамата с Хав хвърлихме по едно око на останалите статисти и избухнахме в смях. Беше странно да стоиш наред толкова много върлини, сякаш светът неочаквано се беше разделил на нас — нормалните люде, и мънчкините^[1], които ни обличаха. Между двете страни прехвърчаха много добронамерени остроумия. А аз дори не бях най-високата. Имаше едно момиче, което стърчеше доста над един и осемдесет.

Отведоха Хав в мъжката страна на палатката и тъй като той не говореше италиански, местните гримьорки, които бяха наели за филма, го дърпаха и бутаха да върви като дете накъдето си поискаха. Те се радваха, че такова красиво момче бе оставено на милостта им, а той изглеждаше малко смутен от вниманието им.

— Бъдете внимателни! — чух го да ги умолява той, когато го набутах в един стол пред огледалото. Възклицанието му предизвика смях и аз заключих, че момичетата разбираха повече английски, отколкото показваха.

Когато дойде моят ред, гримьорката ми обясни, че ще ми сложи съвсем лек грим, тъй като лицата почти на всички ни ще бъдат скрити зад маските. Само на устните щяха да сложат кървавочервено червило, а на клепачите блясък.

— Но Лили ме помоли специално да те гримирам, тъй като ще си направиш няколко снимки, нали така? — Марина, гримьорката ми, поръси страните ми леко с руж. — Нищо тежко няма да слагаме. Само малко ще подсилим чертите, за да изпъкнат по-ярко. — Тя отстъпи назад, доволна от постигнатия ефект. — Хъм, Лили беше права — у теб има нещо. След костюмите иди при Паоло — отдел перуки и коса. Той знае от какво имаш нужда.

Върнах се при Хав в ъгъла, отделен за костюмите, които бяха направени с моя помощ. Двамата бяхме пристигнали заедно и затова костюмите ни бяха в тон един с друг: неговият се състоеше от жакет в потъмняло злато и бричове в същия цвят, пурпурна жилетка и пелерина, а моят обратното — имаше пурпурна рокля със златни акценти и златно наметало. Дадох ми маската, която вече бях виждала — онази, изработената от плетеницата от червени думи. Неговата беше обикновена златна маска само за очите и му придаваше вид на първокласен ловък крадец.

Накрая дойде ред и на фризьора. И аз, и Хав имахме дълги коси, така че бяхме пощадени от необходимостта да носим перуки. Неговата коса вързаха на опашка с панделка и това завърши чудесно образа му на джентълмен от осемнайсети век. За моята им трябваше повече време, тъй като фризьорът искаше да я натрупа на главата ми в сложна прическа.

— Кристал, имаш фантастична коса! — възкликна Паоло, докато прокарваше пръсти през къдриците ми. — Такава плътност, такава структура. Дори няма да имаш нужда от уплътнители за онова, което съм наумил.

Той беше запазил една тиара за костюма ми и сега уви косата ми така, че тя се спусна от нея като някой пощурял водопад. После смекчи ефекта около лицето ми, като остави няколко кичура да се измъкнат, а

една дълга къдрица се зарея надолу по врата ми и стигна до деколтето ми Накрая Паоло ме напръска със златен прашец и косата и кожата ми засияха едва доловимо. Щом си сложих и маската, заприличах на някакво екзотично създание.

Излязох иззад завесата и открих, че Хав ме чака на мястото за кафе. Когато го видях да стои равнодушно сред останалите момчета с пелерината, наметната небрежно през рамото му, сърцето ми забърза. В сравнение с тези дрехи, днешните облекла са толкова прозаични. Той беше несправедливо привлекателен в костюма си — мистър Дарси^[2] и дяволит бандит, събрани в една мечта. Но аз бих предпочела да ми изтръгнат ноктите на краката, отколкото да му го призная.

— Какво ще кажеш? — завъртях се в кръг, като се наслаждавах на непознатото усещане от тоновете фусты, кръжащи около краката ми.

Италианските статисти оправдаха очакванията ми и ме затрупаха с комплименти, превъзнесоха ме с нечувани хвалби, обещаха ми безграничната си преданост и всичко това с игривото пламъче в очите на професионални флиртаджии. Италианските мъже се учат да ласкаят жените още от раждането си. Без да разбира думите им, но все пак схванал същината им, Хав се намръщи.

— Хав? Каква е твоята присъда? — Почуках по маската. — За тази маска помагах и аз.

— Страхотна е — той погледна над главата ми.

— А за мен какво ще кажеш?

Той насила върна погледа си върху мен.

— Сладкишче, сигурен съм, че и сама знаеш: изглеждаш толкова добре, че да те схруска човек. Но внимавай. Не ми се ще да се налага да тичам и да ти спасявам кожата, когато бъдеш засипана от почитатели. Нямам им доверие на тези момчета.

— Ей, Хав, ние сме свестни момчета! — възропта един дявол на име Джовани. — Няма да пипаме дамата ти. — Той ми смигна и пак мина на италиански. — Или поне няма, докато той гледа, така става ли?

Засмях се.

— Джовани, аз не съм негова дама. Той е... — Но какъв ми беше Хав в действителност? — Той е роднина.

Джовани сви вежди.

— Ах, още по-зле тогава. Трябва много, много да внимаваме, защото може да ни хвърли ръкавицата, ако поставим под съмнение честта ти.

— Какво каза? — Хав не беше разбрал и думичка от диалога ни.

— Джовани приема цялата тази работа с костюмите от осемнайсети век прекалено сериозно и очаква, че ще го повикаш на дуел, ако флиртува с мен. — Аз се ухилих широко на Джовани. — Саби или пистолети?

Лили ме приближи отзад и ме потупа по рамото. Сигурно беше дочула част от разговора, защото се усмихваше.

— Съжалявам, но дуелите са забранени. Опасни са за здравето и сигурността ви. Всички изглеждате фантастично. Момчета, бихте ли отишли при асистента по осветлението. Той иска да види как ще стои светлината върху костюмите ви. — Хав, Джовани и останалите момчета покорно се запътиха към снимачната площадка, която отчасти беше настанена под колонадата, ограждаща площада по края. — Кристал, ти ела с мен. Джо е приготвил фотоапарата си и има половин час на разположение.

Истински се забавлявах с кратката фотосесия с Джо. Той беше официален фотограф на продукцията и ролята му се състоеше в това да документира събитията за уебсайта и специалните приложения към DVD-то, но тъй като Стив Хю все още не беше пристигнал на снимачната площадка, Джо можеше да снима, каквото душата му поискаше. По произход беше шотландец, с обветрено, набръчкано лице, което щеше да подхожда на високопланински овчар, свикнал да присвива очи срещу северните ветрове. Цялото му внимание беше погълнато от работата, докато подреждаше кадрите според виждането си. Усещах, че за него се превръщам в абстракция — линии, сенки и светлини, които си взаимодействат с гондолите и дворците на фона зад мен. С мен се случваше същото, когато ми хрумваше някой дизайн, и тогава детайлите на заден план се размиваха, и виждах образа в неговата цялост.

Накрая Джо погледна часовника си.

— Съжалявам, Кристал, но днес само за толкова имам време. Очакваме Стив Хю да пристигне в единайсет. Беше невероятно търпелива с мен — родена си за това. Сигурен съм, че някои от снимките станаха чудесни.

— Благодаря ти, че ми отдели време, Джо.

— Удоволствието беше мое, уверявам те. Ако имаме време, ще се радвам отново да работя с теб. Може би трябва да опитаме с ежедневно то ти облекло — ще се получи добър контраст със сегашния ти театрален вид.

— Ако смяташ, че ще мога да се справя — с най-голямо удоволствие.

Той ми стисна ръката.

— Значи, разбрахме се. Ще ти се обадя, когато разбере, че ми се отваря свободна пролука. Би трябвало да ми остане време на края на снимките тук във Венеция. — Той смени лещата на фотоапарата и хвърли поглед към канала да не би лодката на Стив Хю вече да се приближава.

— За къде заминавате после? — Реших да се помотая още малко с надеждата да успея да зърна моя герой.

— За Алпите. Там ще заснемем един дълъг епизод с много екшън, ще има хеликоптери и най-различни каскади.

— Уха!

— Да, сигурно ще е вълнуващо за зрителите после, но иначе подготовката на тези сцени е отегчителна, защото всеки детайл трябва да се изпипа много прецизно. — Джо се усмихна, като видя изражението ми. — Вече сама си видяла, че снимането на един филм е деветдесет и девет процента скука и един процент действие. Всички сме в ръцете на операторите и осветителите, но най-вече на режисьора. — Моторен грохот привлече вниманието му. — А, ето го и Стив. Нещата ще се задвижат, щом той стъпи на снимачната площадка.

Останах при Джо, за да проследя бялата моторница, която се плъзна до пристана. От начало не можах да видя Стив, но тогава разбрах, че той сам управляваше лодката. Знаменитата му руса коса се показва, когато върна капитанската шапка на лоцмана. Колко вълнуващо! Той скочи на кея и помахна на малката, но шумна група от фенове, събрали се в края на преградената с въжета зона, която градските власти бяха разрешили на компанията да използва за филма. Той се запъти към палатката за костюмите, която се намираще точно зад нас.

— Здравсти, Джо. Как си? — попита Стив, когато профуча край нас.

— Добре съм, Стив, не се оплаквам. — Джо продължи да снима, докато отговаряше.

— Страхотен костюм! — Стив ме беше забелязал. Не му беше никак трудно, когато представлявах едно крещящо изделие от златно и червено сред хора във всекидневни дрехи. — Всички статисти ли са облечени така?

Устата ми пресъхна, когато си дадох сметка, че говори на мен.

— Ъ...

— Стив, да ти представя Кристал. — Джо приклепна помежду ни и заснима мига, в който се запознах с моя идол. — Тя помогна да се ушийт костюмите.

— Страхотно. Изглеждаш великолепно, драга. — Вниманието на Стив вече се бе насочило другаде. — Къде е Джеймс?

Един от асистент-режисьорите го улови под ръка и го отведе, а по пътя му даде подробна информация за сцената, която планираха да заснемат.

Джо видя слисаното ми изражение и се усмихна широко.

— Дишай дълбоко, Кристал. Отделът по костюмите ще ме уволни, ако срежа връзките на корсета ти.

— Той е... невероятен! — потупах се аз по гърдите.

Джо пхна фотоапарата си в калъфа.

— Да, за актьор е прилично мил. Винаги помни имената, което говори добре за него.

Върнах се зашеметена в зелената палатка за статистите, където бяха приготвили маса с храни и напитки, за да се подкрепяме, докато ни повикат. Щом влязох, Хав се спусна отгоре ми.

— Къде беше? Вече бях започнал да се притеснявам, че си се отказала да участваш в снимките.

— Нищо подобно. Просто току-що се запознах със Стив Хю.

Думите ми бяха дочути от едно от другите момичета статисти.

— О, каква късметлийка! И как изглежда?

— Страхотен е! — и аз се престорих, че припадам.

Хав направи кисела физиономия.

— Чух, че бил нисък.

— На ръст е среден, но това е без значение. Той е съвършен. — Седнах внимателно на пейката, за да не смачкам костюма. — Не ми обръщай внимание, аз просто ще се насладя на мига. — И с един жест

отпратих Хав. С гневни крачки той отиде в другия край на палатката, където няколко човека играеха на карти. Нали не ревнуваше? Или? Е, ако ревнуваше, щеше да му се отрази добре, тъй като обикновено той беше този, по когото припадаха момичетата.

Започнахме да снимаме филма чак в късния следобед, когато падна мракът. Режисьорът събра на едно място всички статисти, за да ни даде инструкции.

— Дами и господа — думите му се превеждаха от английски на италиански. — Нощта на Карнавала е. Трябва да си представите, че цяла нощ сте се отдавали на развлеченията, без да мигнете, а сега приближава часът преди разсъмване, най-тъмният и злокобен час, в който емоциите достигат своя връх. Вие не сте отделни личности, а символи на карнавала и значението му за Венеция. Ще ви разделя на групи. Двойката в зелено и черно ей там — вие сте Гневът. Искам да застанете до онази колона и да се престорите, че се карате бурно за нещо. Искам от вас да ръкомахате ожесточено и заплашително — вие сте италианци, няма нужда аз да ви уча как да се държите ексцентрично.

Италианските статисти се засмяха.

— Мъжете с черните наметала и маските с извитите клюнове — вие сте тръгнали на лов за жени, неспокойни, от онези типове, които си търсят белята и я намират. Ето това сте вие — Злина с главно З. Момичетата в сребристо и синьо да седнат на столовете и пейките ето там. Вие искате да привлечете момчетата за компания. Вие сте Изкушението. Дамата в бяло — ти си Самотата. Искам да се скиташ безцелно с трагично изражение, сякаш се каниш да се хвърлиш от някой мост. Червеното и златното, вие сте Любовниците. Искам да застанете на стъпалата и да изиграете романтична сцена между двама влюбени. Разбрахте ли ме?

Какво! Хвърлих бърз поглед към Хав. Беше толкова ужасен, колкото и аз. Нито един от двама ни не отговори.

— Червено и златно... О, това си ти, Кристал. — Тонът на Джеймс стана по-сърдечен, не така делови. — Ще можеш да се справиш, нали?

Шепотът зад гърба ми издаде, че останалите статисти бяха впечатлени, задето режисьорът се обърна към мен по име. След като бяхме стигнали дотук, пред нас имаше само един възможен отговор.

— Да, няма никакъв проблем.

— Чудесно. — Джеймс обхваща всички ни с остър поглед. — Внимавайте какво ще си говорите един на друг. Знаем, че носите маски и това ви създава илюзията, че каквото и да кажете, няма да проличи, но светът е пълен с хора, които могат да четат по устните и те начаса ще ме затрупат с писма, ако излезете от роля. Никакви духовитости. Никакви разисквания какво ще има за вечеря. Решете каква ще бъде историята на образа ви и останете в него, докато не кажа „Стоп“.

Бутнах с рамо Хав.

— Нали нямаш нищо против? Искат от нас малко повече, отколкото очаквах. Лили ми каза, че трябва просто да стоим с внушителен вид и толкова.

След шока, че се налага и да играе, Хав вече си беше върнал отчасти обичайната самоувереност.

— Не, разбира се. Както сама каза — няма проблем. Имам добро въображение.

Заехме местата си за репетицията. Звездата все още не беше дошла на площадката и всички знаехме, че първо трябваше да направим сцената няколко пъти, за да бъдем готови, когато той се появи. С Хав застанахме на стъпалата и заехме пози според указанията на Джеймс, който стоеше зад редицата от камери. Не можах да се въздържа да не си помисля колко забавно щеше да е всичко, ако партньорът ми беше всеки друг, но не и Хав. С Джовани или някое от другите момчета всичко щеше да е на шега. Щяхме да обърнем всичко на смях и да устроим представление. Но някак не можех да усетя същата безгрижност, когато ръцете на Хав ме обгръщаха.

Той наведе главата си към мен.

— Чувала ли си за теорията за безкрайния брой светове?

На площадката изстреляха сух лед, за да направят мъглата преди зазоряване.

— Не. Какво е това? — Някога доближавали ли сме се толкова много един до друг?

— Това е едно от обясненията за вселената и как едновременно с нея някъде съществуват и всички останали.

Набърчих вежди.

— И това какво общо има с актьорската игра?

Той премести ръката си, така че тя обхвана гърба ми и се надвеси над мен.

— Просто си мислех, че според тази теория някъде съществува вселена, където аз и ти сме любовници и там всичко е истинско, а не игра. — Устата му закръжи над моята.

Навлажних устните си и усетих топлината от кожата му върху лицето си, макар че не ме беше докоснал.

— Стоп! Как се получи? — Джеймс оглеждаше осветлението за репетицията заедно с главния си техник.

Отдръпнах се от Хав, без да съм сигурна как да се приземя след свободното падане от прегръдката.

— Ако теорията ти е вярна, то тогава съществува и друга вселена, където ти имаш лилави точки, а аз зелена кожа.

— Така е. — Той ме погледна с присвити очи, като се престори, че ме равнява с камерата. — Да, зеленото ще ти отива.

Стив пристигна на площадката с антуража си от асистенти и появата му привлече погледите на всички статисти. Момичетата се оживиха, гласовете им се надигнаха, жестовете им станаха по — женствени. Момчетата се спогледаха един друг, свиха рамене и несъмнено се зачудиха какво толкова имаше Стив, което те нямаха. Аз можех да им кажа — харизма. На площадката имаше само още едно момче, което притежаваше естествената дарба да очарова хората, и то стоеше до мен.

— Как върви работата, Джеймс? — попита Стив със загрижен глас и тупна режисьора по гърба.

— Почти сме готови за теб. Искам да влезеш от онази арка ей там и да минеш през тълпата. Ще носиш ето това. — От масата с реквизита Джеймс му подаде една отворена бутилка шампанско. — Помни: героят ти е стигнал дъното, изгубил е вярата в себе си, в душата си. Статистите са олицетворение на твоите вътрешни демони.

Стиснах Хав за ръката и прошепнах:

— Ето затова тези филми са толкова добри — малка доза магически реализъм, втъкан в платното на сюжет от суров реализъм! Не е ли фантастично да видиш как се ражда пред очите ти?

Хав сви рамене.

— Аз ги обичам просто, защото има взривове.

Шляпнах го леко по корема.

— Пфу! Момчетии!

Той ме тупна по носа — в друг случай сигурно щеше да ми разроши косата, но сега не смееше да го направи, за да не ми развали сложната прическа.

— Пфу! Момичища!

— Така, дами и господа, този път ще снимаме. Стив, готов ли си?

От мястото си в далечния край на колонадата, звездата вдигна нагоре палците си.

— Пуснете мъглата... и камера!

Хав ме притисна до гърдите си, усмихна се в лицето ми, обърнато нагоре към неговото, и с пръст ме погали по очертанията на маската. В изражението му имаше нещо, което никога преди не бях виждала, нещо изключително нежно. Усетих, че пропадам в черните му очи, без изобщо да забележа, че Стив Хю тъкмо беше минал край нас.

Стив кой?

— Стоп! — Джеймс се надвеси над монитора, допрял глава до звездата на филма, и двамата тихо обсъдиха нещо около въздействието на сцената. — Така, дами и господа. Мъжете в черно, искам от вас да влезете няколко секунди по-рано, тъй като препречихте пътя на Стив. Докато той стигне до втората арка, искам да сте въвн от сцената. Жените в бяло — отлична работа! Продължавайте в същия дух! Любовници, показахте нежност, но аз искам да видя страст! За бога, момче, целуни момичето! Помисли само — държиш в ръцете си красиво момиче, а аз съм ти дал извинението, което ти трябва, за да й залепиш една целувка! Какво чакаш? — Всички статисти се засмяха, а Хав само махна смутено с ръка, за да покаже, че е разбрал. — Хайде, снимаме отново. Заемете места си!

Сърцето ми биеше тежко — чувах го и се боях, че и Хав го чува. Да бях се сетила поне да лапна едно ментово бонбонче след последната ми чаша кафе. Бях се сковала цялата и си мислех само, че устата ми е голяма колкото самолетносач. Сигурна бях, че ще оплескам романтиката и я ще си ударя носа в неговия, я ще се разсмея в неподходящия момент.

Хав беше доловил напрежението ми.

— Шипнът. Всичко ще бъде наред. — Той ме погали по гърба в кръг. — Всичко е на ужим. Той е прав. Изглеждаш великолепно. Като

принцеса. От няколко дни умирам да те целуна.

Казах си, че говори това само заради хората, които четяха устни, но камерата още не беше включена.

— Камера! — изкрещя режисьорът.

Обещах си този път да устоя на обаянието на Хав и да забележа Стив Хю, когато мине край нас, но тогава устните на Хав се допряха до моите и всички мисли се изпариха от главата ми. Целувката му беше много топла и нежна. От устата ми трепетът слезе надолу по гръбнака ми и се разля из цялото ми тяло. Костите ми сякаш се стопиха и неспособна да правя друго, аз се държах за него в онази съвършена точка на допир, която ни свързваше. Около глезените ми се въртеше студеният лед за мъглата. Топли ръце ме прегръщаха и ме държаха на крака. Дланта му като люлка приюти главата ми, изви я така, че целувката да проникне още по-надълбоко, устните му ме проучваха, докосваха извивката на лицето ми, колоната на врата ми. Бях така увлечена, че дори не чух кога Джеймс е извикал „Стоп“. Хав вдигна глава. Аз направих крачка назад и открих, че се намираме в центъра на неколцина доста поразвеселени техници.

Джеймс се покашля.

— Добре, момчета и момичета. Много се радвам, че някои от вас взимат инструкциите ми толкова присърце. Браво, Любовници! Целувката ви беше много... убедителна. Хайде отначало.

Сложих ръката си върху ръката на Хав. Той трепереше, а и аз самата бях доста развълнувана. Но изпитах облекчение, че целувката не е разтърсила само мен. Щеше да е много обидно, ако той просто беше свил рамене, сякаш нищо особено не се е случило.

— Това беше... — замълчах, без да мога да намеря думи.

— Това беше най-прекрасната целувка в живота ми — Той докосна врата ми с върха на пръста си и завъртя разпиления кичур коса. — Благодаря ти.

Сведох очи към ризата му, където бях положила ръката си.

— Това беше първата ми целувка в живота. Искам да кажа, първата истинска целувка. — Започнах да се натъжавам, че всичко беше само игра за пред камерата.

Хав въздъхна.

— Заради такива целувки ми се ще нашата вселена да е тази, в която ти си моята сродна душа. — Той подпря челото си в моето и се

пригответи за настъплението на нови трепетни чувства при следващата целувка за камерата.

— И на мен — тихо рекох и оставих устните му да се срещнат с моите.

[1] Дребни хора от книгата и филма „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

[2] Герой от романа на Джейн Остин „Гордост и предразсъдъци“. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Как човек възвръща нормалното си отношение към друг, когато все още се чувства замаян от най-прекрасните целувки в живота си? Наложих се да направим десет дублажа на сцената, но нито в една от прегръдките не почувствах монотонност. Когато свършихме, бях руина и не мисля, че Хав се чувстваше по-добре. И на двамата ни беше ясно, че някъде по света живееха нашите сродни души. Не бях очаквала да изпитам такава сила на чувствата към друг човек. Но и дълбоко бях обезпокоена, когато открих, че усещам всичко това не към друг, а към Хав. Привличането не беше само физическо — бях започнала да харесвам човека под очарователната външност. И макар че често се дразняхме един друг, той прояви невероятна нежност по повод на случилото се между нас. Можеше да ме вземе на подбив, но когато разбра, че и двамата изпитваме привличане един към друг, той не ми се присмя, нито се престори, че нищо не се е случило, при все че това щеше да е най-лесният изход от неловката ситуация. Отнасяше се към мен внимателно, а към случващото се с възхищение.

Докато вървахме към къщи в ранните часове на деня, изведнъж ме осени мисълта, че се бях влюбила малко в него.

По улиците на Венеция рядко цареше покой, но сега те бяха притихнали. Няколко рибарски лодки се движеха по канал Гуидека, връщаха се от нощна смяна обратно в лагуната, а моторите им мъркаха в скута на вълните. Не след дълго щяха да стоварят улова си на рибния пазар на моста Риалто, готвачите щяха да излязат на пазар за пресни морски деликатеси и да започнат пазарлъците за плодовете и зеленчуците, градът щеше да се отърси от съня и да се върне към делника, но в този час беше наш и на котките, които кръстосваха тесните улички. Нощем те винаги изглеждаха злокобни, свърталища на убийци и призраци, настоящето се разтапяше в миналото, каналите нашепваха неудържани обещания със стари гласове. В сенките се спотаяваха древни обиди.

Хав взе ръката ми. Разлюля ръцете ни между него и мен и тихичко си затананика. Игривото му настроение държеше злите духове на разстояние, сякаш вървахме в собствен балон от щастие.

— Знаеш ли, Кристал, може би ще трябва отново да обсъдим въпроса дали между нас няма връзка. Така и не опитахме да се свържем както трябва.

Бях омекнала от лунната светлина и тишината и затова не отвърнах с обичайната си войнственост.

— Описах се да ти обясня още в Денвър — не мога да осъществявам телепатична връзка.

— Но нали имаш дарба?

— Съвсем незначителна. Намирам разни изгубени вещи.

— Като Трейс, така ли?

Поклатих глава.

— Нищо чак толкова необикновено. Той може да открие всяка вещь, до която някой се е докоснал. При мен тази вещь трябва да е твоя — като например ключовете ти или любимото ти плюшено мече.

Той стисна ръката ми.

— Не разбирам защо наричаш дарбата си незначителна. Има купища деца по света, които ще си умрат за това. Родителите им паднат на колене пред теб, за да ти благодарят, защото си намерила бебешкото одеялце на детето им.

Усмихнах се, когато си представих картината.

— Да, знам. Братята и сестрите ми понякога се възползват от дарбата ми. Не че някога са коленичили пред мен.

— Предполагам, защото те имат за даденост. Та, защо толкова се страхуваш от телепатията?

— Смяташ, че се страхувам, така ли?

— Греша ли?

Може би се страхувах.

— С мен никога не се получава. Същото като с птиците, които връхлитат двигателя на самолет — мозъкът ми е двигателят, а всичко онова, което кръжи около хората, е ятото от чайки. Мога да се справям, когато сама чертая курса си към нечий ум, но когато някой тръгне към мен, изцяло ме помита и рухвам. — На върха на Моста на Академията спряхме. Кой би подминал мястото, когато луната посребряваше мастилените води на Големия канал? — Струва ми се, че наистина ме е

страх да не би да открия, че не съм истински савант като всички вас. — Ето на — истината ми излезе наяве.

— Тогава каква си? — Той се обърна към мен. Изпитвах благодарност, че не се подигра със страховете ми.

— Не знам и аз. Нещо като издънка в рода може би. Някога виждал ли си друг савант, който да не умее да общува чрез телепатия?

— Не, но това не означава, че няма и други. Ще ми се да ми позволиш да те погледна с дарбата си. Може би ще мога да ти кажа защо ти е толкова трудно да се свързваш чрез телепатия с другите.

Последния път, когато ми предложи да направи това, аз се паникьосах и на мига побягнах. Реакцията ми беше предизвикана от страха. Сега се чувствах далеч по-спокойна, усещах Хав по-близък и вече не се боях от него, но се страхувах да науча какво не беше наред с мен.

Той обви ръцете си около кръста ми и аз се облегнах на гърдите му. След като часове наред бях правила това пред камерата, всичко ми се струваше съвсем естествено. Дори се чувствах така, сякаш имах запазено място за паркиране точно до сърцето му. Тази мисъл ме накара да се усмихна.

— Не знам какви сме си един на друг с теб, Кристал, но ми се иска да бъдем поне приятели. Можеш да разчиташ на мен. Аз ще се погрижа за теб. Ако нещо не е наред, не е ли по-добре да го научиш от мен, отколкото от някой непознат?

Кимнах.

— Да, прав си.

Той се затресе с тих смях.

— Ще ми дадеш ли писмено потвърждение? Смяташ, че съм прав за нещо?

— Не, защото няма да спреш да ми го напомняш. — Той миришеше толкова приятно — лек аромат на одеколон за след бръснене, на лосиона, с който ни свалиха грима, и на нещо, което беше Хав. Трябваше да възпра желанието си да потъркам лицето си в кожата, която се виждаше през разкопчаните горни копчета на ризата му. — Ще ти позволя да ме погледнеш, но не сега.

— Добре, друг път тогава — съгласи се той. — Сигурно е към четири сутринта. Със сигурност няма да бъде сега.

Насила се откъснах от него.

— Може би трябва да изчакаме да мине сватбата. Какво ще кажеш? Ако новините за дарбата ми са лоши, тогава все още не искам да ги научавам, а ако са добри, няма никакво значение, че ще ги чуя едва след като мине.

За моя изненада той се съгласи.

— Да, предпочитам семейството ми да е тук, когато установя контакт. Можем да обединим способностите си със Зед и да ти направим обстоен преглед. Виктор, по-големият ми брат, е изключително надарен в областта на контрола над съзнанието и би могъл да разбере дали някой е бърникал в главата ти по едно или друго време.

Но аз не бях давала съгласието си да разкрия недостатъците си пред цялото му семейство.

— Хав, та аз дори не ги познавам. Не ми се иска всички да участват.

— Нямах предвид всички — само Зед и Виктор. Зед е седмият син и има по малко от почти всички наши умения, а освен това може да ни държи заедно, когато правим дружно проучване. Досаден е като конска муха, но ще свърши работа. — От тона му личеше, че не мисли онова, което казваше. Хав беше много по-близък с братята си, отколкото аз с моето семейство. — Когато Скай и Феникс срещнаха братята ми, и двете имаха насадени лоши работи в главите си, макар и по различен начин. Известно време беше трудно, докато ги оправят. В нашия свят понякога се случва някои от савантите да станат жертва на такива злини. Злосторниците сред нас не са малко и контролът над съзнанието е очевиден начин за действие.

— Но аз съм сигурна, че никой никога не ми е причинявал нищо. Скай и Феникс ми разказаха, че са попаднали в ръцете на злодеи. А моят живот е бил спокоен и безгрижен — училище, семейство, нищо лошо не ми се е случвало никога.

— В такъв случай няма да открием нищо такова. Но аз все пак искам да се уверя.

— Добре, но не обещавам. Нека първо отново да се срещна със Зед и Виктор. Не им съобщавай какво си намислил. Искам сама да преценя дали мога да ги пусна вътре.

— Моля те, Кристал.

Вдигнах ръка.

— Стига вече, Хавиер Бенедикт. Достатъчно територия отстъпих за тази вечер.

— Хавиер Бенедикт ли? Сега вече знам, че наистина съм прекрачил границата, щом използваш цялото ми име. — Той ме завъртя във валс около Кампо ди Санта Агнезе, малко площадче близо до апартамента ни с няколко от оскъдния брой дървета, които растяха в Дорсодуро. — А ушите няма ли да ми издърпаш?

— Не ме предизвиквай!

Той ме повдигна върху една пейка, разходи ме до края ѝ, а сетне, когато слязох от нея, ми се поклони.

— Ще прости ли някога госпожицата дързостта на своя смирен слуга?

— Виждам, че одеждите от осемнайсети век са полепнали по маниерите ти. — Потрих с кокалчета главата му. — Глупчо.

— За вас, милейди, сър Глупчо.

Когато стигнахме до моста пред нашата порта, и двамата едновременно осъзнахме, че приливът отново бе дошъл.

Вдигнах крак и му показах ботуша си.

— Още едно конче на гръб?

— Не! Гордостта ми не може да го понесе. — Той седна на гърбицата на моста, свали си обувките и ги тикна в ръцете ми — На, дръж! И каквото и да правиш, само не ги изпускай! — Тогава, преди да успее да разбере какво е намислил, той ме грабна в ръцете си и нагази във водата, която стигаше почти до коленете му.

— Хав! Нали съм с ботуши! Няма нужда да ме носиш.

Той ме притисна по-близо.

— Има нужда, и още как, милейди. Нима не сте чели „Наръчник по галантност за джентълмени“?

Поклатих глава и се засмях, защото той взе да съска, когато пръстите му усетиха студената вода.

— На страница двайсет и осма, изрично се споменава, че джентълменът ще бъде изритан позорно от редиците на събратята си, ако приеме второ конче от една дама. Той следва да жертва пръстите си, за да не се намокри тя.

— Но не и Тимбрълевда си, така ли? — Аз стисках обувките за връзките над водата.

— Не, не и Тимбърлевда си. — Той се ухили широко и ме остави край портата. — По-добре да си взема обувките, преди да им се е случило нещо лошо.

Затопянето в отношенията ни продължи и през следващата седмица. При все че продължавах да съм претрупана с работа, аз вече не отбягвах гостите ни, а Хав дори дойде да тича с мен един-два пъти. Той беше в по-добра форма от мен и нали беше отраснал в планините, където имаше на разположение безкрайни горски пътеки, та гледаше на лекия ми тръс по „Затере“ като на много градско събитие, но подмятанията му не бяха подигравателни, а по-скоро шеговити, затова аз и Роко правехме изключение и ги подминавахме. Късите крачета на кучето ми даваха нужното извинение, когато спирах да си почина, а Хав беше достатъчно мил да се престори, че ми вярва.

Но между двамата имаше съперничество за ергенското и моминското парти. След колебливото ми начало, аз се бях впрегнала здраво на работа да организирам вечерта. Никой от нас не издаваше всички подробности от плана си, но не можехме да се стърпим да не подхвърлим по някой и друг дразнещ намек на другия, с който да го разтревожим, че неговата вечер ще бъде засенчена.

— Даймънд, да не забравиш — за петък трябва да си купиш наистина специална рокля, най-скъпата и от най-добрия дизайнер. Не ме интересува, дори ако заради това на сватбата ще трябва да ядем от картонени чинии, но не може да ни излагаш — обявих аз на сестра ми в понеделник по време на вечерята и се постарях братята Бенедикт да чуят всяка дума.

Хав повдигна вежди.

— Нали не си ми откраднала идеята за казиното? От самото начало още трябваше да си мълча повече и да не издавам толкова много неща.

Аз магнах с ръка презрително.

— Казино ли? Как пък не! Това е толкова предсказуемо и, бих се осмелила да прибавя, обикновено. Всеки опитен турист може да се помотае там.

Хав изплю виното в чашата си. Трейс взе ръката на Даймънд и я погали с пръст.

— Къде ще ходиш, скъпа, та ще трябва да ограбиш банката, за да си купиш роклята? Не забравяй — аз съм полицаи и ще трябва да те предупредя, че всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб, когато стигнеш в съда.

Тя се засмя.

— Не се безпокой, скъпи, няма да направя нищо незаконно...

Той се усмихна широко.

— Просто ще накарам майка ти, Скай и Феникс да ограбят банката вместо мен.

Трейс изпъшка.

— Не отваряй дума за това, Даймънд. Трите заедно могат да направят могъщ отбор — мама вижда в бъдещето, Скай я бива да мести разни неща с ума си, а Феникс може да накара времето да спре. Биха могли да проникнат във Форт Нокс и никой няма дори да разбере.

При следващата ни среща трябваше да поразпитам по-подробно момичетата за способностите им — всичко това ми се струваше интригуващо.

— Спокойно, Трейс. Досега трябваше да си разбрал, че Даймънд си има малък, но процъфтяващ бизнес, така че няма да се наложи да връхлети с взлом в банката, за да си купи премените. Но на бъдещата ти балдъза, която се труди за една оскъдна надница, може и да се наложи да прибегне до отчаяни мерки.

По лицето му личеше, че Трейс не разбра дали се шегувам — човекът беше живял прекалено дълго сред престъпници.

— Спомням си, че в началото, когато заживееш сам, е трудно. Ако имаш нужда от нещо, Кристал, трябва да ни кажеш. — Той хвърли поглед към Даймънд, но тя му се усмихваше любящо.

— Няма страшно, капитане. Не можеш да си представиш колко находчива е Кристал. — Даймънд го потупа по бузата.

Уха! Двамата бяха толкова мила гледка.

— Точно така. Аз работя в ателие за костюми — сама ще си ушийя дрехите и няма да счупя с тухла витрината на бутик „Версаче“

Хав дръпна купата със салата от брат си.

— Трейс, докато момичетата тук се занимават с рокли и други щуротии, ти защо не ми дадеш мерките си за костюма и другата екипировка, която ще ти трябва. — Хав поръси марулите със зехтин. — Лола много държи всичко да пасва точно.

— Лола ли? — изпищя Даймънд. Исках да я предупредя да не се хваща на въдицата, която Хав размахваше пред нея, но вече беше късно.

Хав си сложи малко пармезан и пипер.

— Страх ли те е, Даймънд? И има за какво. Това тук да не ти е училищен излет. Та аз организирам ергенско парти и мога да те уверя, че то ще завърти главата на Трейс. Може би Лола е много вещ спортен инструктор, но може би е екзотична танцьорка. Оставям на въображението ти да реши кое от двете.

Завъртях очи към Даймънд.

— А може би и двете. Според мен на мъжете това много би има харесало. Не се безпокой, Ди, Луиджи и неговата банда няма да ни разочароват. — В действителност Луиджи беше нисичкият, очилат готвач на контеса Николета, с когото обсъждахме менюто за петък, но за нищо на света двамата братя Бенедикт нямаше да научат това. — Той обеща да ни приготви нещо пикантно точно за вкуса ни.

— Тъ... Кристал — Даймънд изглеждаше обезпокоена и ме накара да се запитам дали в стаята имаше някой, който наистина да ме познава. — Нали не си прекалила? Аз бях на моминската вечер на Мари и стриптийзборите там бяха стъпили с огромна крачка отвъд границите на добрия вкус.

Придадох си невинно изражение.

— О, разбира се, че не съм. Луиджи и компания ще бъдат самият образец на добрия вкус.

Даймънд вдигна вежди, но после ме видя, че ѝ намигвам. Отпусна се назад в стола.

— Отлично. Искам вече да е петък!

Трейс и Хав се спогледаха продължително. И двамата знаеха, че Даймънд никога не би наела отбор от италиански еротични танцьори, но на мен ни един от двамата ми нямаше много доверие. О, как се забавлявах само! Наведох се напред и доверих на сестра ми:

— Предупредих Луиджи да не е нещо много люто. Подчертах, че всички до една сме дами с изтънчени небца, затова представлението трябва да е апетитно, но не прекалено пикантно.

— О, мили боже! — Даймънд се плесна по лицето със салфетката.

Хав не ме изучаваше с подозрение. Дали не попрекалих с готварската метафора? Той ме ритна леко по крака под масата.

— Какво? — попитах го само с устни, докато Трейс и Даймънд потънаха в един от малките си, романтични разговори с полушепот. От деликатност към мен, не използваша телепатия, когато бях около тях.

— Люто, но не прекалено пикантно? Сладкишче, това не ти подхожда.

— Мисля за сестра ми — рекох превзето.

— Добре. Защото нали съм те целувал и знам, че ти си женският еквивалент на люто чили.

Изчервих се.

— Шшшът!

— Че защо? Всичко е запечатано на лента и светът ще го види — погледът му падна на устните ми.

— Престани! — Боях се, че Даймънд може да забележи. Да се забъркам с девера й не беше най-разумното нещо, което можех да сторя за бъдещата хармония на семейните взаимоотношения. Но той сви рамене.

— Изглежда, не мога да се възпра. Може би трябва да звънна на Лола и да синхронизираме плановете си за петък. Явно, че ще имам нужда от нещо, което да разсее вниманието ми, за да не се поддам на изкушението.

Да не се поддаде на изкушението ли! Непокорното ми съзнание закрепя, макар да знаех, че това щеше да ми създаде много главоболия. Затова се фокусирах върху чувството на оскърбление — как можеше дори да си помисли, че една екзотична инструкторка по водни ски ще разсее вниманието му.

— Добре, обади се на Лола. — Озъбих му се широко аз, но без да се усмихвам. — Но помни едно, сладкишче: твоето парти може и да стане забавно, но моето ще бъде незабравимо!

В сряда Даймънд бе извикана по спешност в Рим, за да сдобри двама враждуващи саванти от едно семейство. Бяха си разменили писмени обвинения и страстите се бяха нагорещили опасно. Трейс и Хав я придружиха заради разходката. И това беше добре дошло, защото Лили се появи в магазина с предложение, което никой от тях нямаше да одобри.

— Кристал, ще ми направиш ли една огромна услуга? — нахлу Лили в магазина и попита още от вратата. Беше облечена в яркочервена блуза и пола, носеше сребърни обеци във формата на светкавици и сякаш изсипа хиляда волта електричество в спокойния ми работен следобед.

— Не знам, зависи какво искаш. — Захвърлих работата си настрана. — Винаги чета дребния шрифт, преди да слагам подписа си някъде.

— Мъдро момиче! — Лили се облегна на тезгяха. — Но ще ти хареса. Всъщност, аз ще ти направя услуга. — Тя вдигна захвърлената рокля — синя коприна, избродирана на ръка — която подгъвах. — Хубава е.

— За петък е. За моминското парти на сестра ми.

— Мхм. Ще изглежда фантастично. Но най-напред на въпроса. Какво ще правиш довечера?

Чаках другите да се върнат чак късно вечерта.

— Нямам планове. Но предполагам, че синьора Кариера все ще ми намери работа.

— Тогава ще я помоля да те пусне рано днес. Имам мисия за теб.

— Звучи обещаващо.

— Стив Хю — нали го помниш? Красивият актьор, от който чак ченето ти увисва, с банкова сметка с размерите на Монако?

Усмихнах се широко.

— Май го забелязах.

— Той ще придружи мен и Джеймс на откриването на една изложба тази вечер. Агентът му мисли, че ще стои добре на образа му да го заснемат, докато се занимава с високо изкуство. Трябва му история, с която да отвърне на удара на някои неприятни статии за провалената му връзка.

— Ти и Джеймс ли?

Тя махна с ръка.

— Ние сме приятели — нищо повече. Нима не знаеш за приятеля му в Ел Ей?

О, извинявай.

— Та, да се върнем на Стив. Момичето на деня беше изпъдено, защото взела, че разказала на жълтите вестници някои подробности от връзката им срещу пари.

— Предателка!

— Точно така. И затова Стив има нужда от някое красиво момиче, което да хване под ръка довчера и да покаже, че вече е преживял раздялата и продължава напред. Момиче, на което може да се довери.

Дали Лили биеше натам, накъдето на мен ми се струваше, че бие?

— Аз не съм красива.

— Лошо си подбрах думите. Исках да кажа — поразително и необикновено. Но кажи — какво по-добро начало на кариерата ти на модел от това името ти да се свърже със Стив, макар и за кратко? Лицето ти ще излезе във всички клюкарски рубрики оттук до Сиатъл.

— Стив иска аз да изляза с него? — Изпитвах странна смесица от емоции — отчасти радост, отчасти ужас.

— Е... той всъщност не знае, че го уреждам точно с теб. — Лили ме тупна по носа. — Не се впускай в романтични мечти — това е само една среща, нищо повече от възможност. Той няма да се влюби в теб и да те отнесе в палата си в Холивуд. По-добре се прости с тези очаквания.

В действителност, аз не исках Стив да ме води никъде. Имаше само едно момче, което ме караше да си мисля за приказния край „и те заживели щастливо“, но името му не започваше със „С“.

— Да, знам добре това, Лили, но ми е малко обидно да открива, че съм просто име в списък, през който минаваш.

Лили се засмя.

— Ако това ще ти донесе утеха, ти беше на върха. Какво ще кажеш?

Дали да си вадя цяла вечер очите, като пришивам пайети, или да изляза в компанията на филмови звезди?

— Трябва само да се обадя на секретарката ми по светските въпроси, за да отложи срещата ми с Тейлър Лаутнър до вторник, да премести Робърт Патинсън за другата седмица, но при все това, май тази вечер съм свободна.

— Благодаря ти! Ей сега ще уредя нещата със синьората и ще отидем да те облечем.

Погледнах дънките си и шарената си блуза.

— Да не искаш да кажеш, че няма да мога да дойда в този вид?

— Само чакай да видиш, Кристал Брук. Намислила съм нещо специално за теб.

СЕДМА ГЛАВА

— Не мога да оставя хората да ме гледат в този вид! — изсъсках аз на Лили, докато чакахме Стив и Джеймс пред театър „Феникс“. Входът с белите колони се извисяваше над нас като вратата към Олимп, пазена от изваяния и наскоро позлатен феникс, който висеше над стълбите. Организаторите бяха поставили тазвечерната изложба в пищното фоайе на операта и отвътре виждах вечерните рокли в ярки цветове на дамите да се смесват със смокингите на мъжете. Келнерите с бели сака лъкатушеха между групичките от ценители на изкуството и им поднасяха деликатни хапки и шампанско във високи чаши. Това бяха боговете на международната светска сцена; аз бях един незначителен, неканен гост, а всички добре знаем какво се случва, когато смъртните си имат вземане-даване с божествата. Придърпах ръба на роклята по-надолу — тя стигаше до средата на бедрата ми, а аз не бях привикнала да показвам толкова много от краката си. — Не съм облечена подходящо.

Лили хвърли поглед на гостите и изсумтя.

— Никой от тях няма и една искра вкус към модата. Тези рокли висят в гардеробите им с години. Класика, класика, класика, скука, скука, скука. А ти, моето момиче, си облечена в рокля от последната колекция на Джулиън Макдоналд, която, освен че е с характерния му почерк, беше и гвоздеят в програмата на лондонската седмица на модата.

— В нищо с характерен почерк не съм облечена, защото съм почти разсъблечена! — Подгъвът свършваше в най-горната част на краката ми, още преди да е започнал. Дълбокото деколте отпред и на гърба говореше, че бяха спестили доста материал и от корсажа. Единственото място с покритие, беше шлейфът, който се спускаше на вълни от гърба ми и заради който роклята минаваше за вечерна.

— Изглеждаш прекрасно в кремаво и златисто. Знаеш ли, че само бродерията струва повече от една обикновена семейна кола.

— О, боже, Лили! Моля те, дръж ме далеч от червеното вино.

— Просто внимавай. Джулиън много се зарадва да ми заеме роклята — нали знае, че ще получи няколко хубави снимки в утрешните вестници. Но обещах да му я върнем в същото състояние, в което я взех.

— Идеята никак не е добра! — Ако Лили не стискаше ръката ми, щях да грабна шлейфа и да побягна с все сила, въпреки високите токчета на златните боти — като Пепеляшка, която изхвърча навън преди началото на бала.

Малкият пристъп на паника развесели Лили, но тя не допусна грешката да ме пусне.

— Вече не можеш да се откажеш. Само си помисли за отрицателните реакции на вестниците, ако Стив бъде изоставен.

— А те как, по дяволите, ще научат?

Лили завъртя очи пред наивността ми.

— Защото тайничко сме им подшушнали, че ще могат да го снимат около десет тази вечер, когато си тръгва с момичето, с което е излязъл на среща. Трябва да знаеш, че тези неща не стават спонтанно.

Двама мъже излязоха от улицата, която вървеше покрай църквата на отсрещната страна на операта. Единият беше нисък и пълен, а другият среден на ръст и слаб — кавалерите ни бяха пристигнали. Охранителят на Стив ги следваше по петите.

— Бързо, ела! Стив няма да иска да се мотаем отвън, за да не би папараците да са подрашили. Импровизираните снимки никога не излизат добре. — Лили ме дръпна за ръката и ние тръгнахме зад режисьора и звездата на филма му, минахме през стъклените врати и влязохме във фойето. Служителите в гардероба бяха готови да поемат горните дрехи и наметките ни. Едва след това Стив се отпусна и ни поздрави.

— Ей, Лили, изглеждаш прекрасно! — той целуна господарката на гардероба два пъти по бузата.

Трябваше да сподавя писъка си: намирах се в една стая с моя герой! Бях неговата дама за вечерта!!!!

Джеймс прегърна и двете ни.

— Здравсти, Кристал. Добре ли се чувстваш?

Усмихнах му се слабо. Лили изчетка едно конче от ревера на филмовата звезда.

— Хубаво сако, Стив. Том Форд ли е?

— Да. Едно от любимите ми! — Стив се обърна към мен.

Дишай дълбоко, Кристал. Не се посрамвай.

— Ей, ти си Кристал, нали така? Много ти благодаря, че прие да участваш в тази лудост. — Той се приведе напред и ме целуна два пъти, както Лили. — Страхотна рокля!

— Благодаря — изписуках аз.

Той ме погледна с разбиране. Предполагам, че всяко нормално момиче се държи необичайно в негово присъствие, и не му беше за първи път да принизява някого до бръщолевещ идиот.

— Ето каква е сделката, Кристал: цялото събитие е в чест на мой приятел, затова ще сръбнем по малко шампанско, ще поздравим един-двама души, ще подкрепим каузата, а после се разделяме. — Той потри ръце като опитен майстор. — Чака ме тежка вечер — ще играем покер с момчетата от снимачния екип в хотела, затова искам да си тръгнем след около час. Това устройва ли те, Кристал?

Думите му не бяха особено ласкави, но нямаше да искам пълното му внимание цяла вечер.

— Напълно.

— Отлично. Хайде да вървим при другите гости. — Той ми предложи ръката си и аз я взех. Молах се да не разбере, че треперя на десетсантиметровите си точета. За радост, фактът, че се извисявах над него, не го смути. — Е, разкажи ми за себе си. Лили спомена, че участваш като статист във филма. — Той хвърли поглед на отражението в стената от огледала, докато минавахме.

— Да, така е.

— Искаш да станеш актриса, така ли?

Това беше толкова далеч от амбициите ми, че не се сдържах и се разсмях.

— За нищо на света!

Той ми се усмихна бързо, а аз едва не си глътнах езика, когато поех взрива от кобалтовосините му очи. В живота харизмата му беше още по-очевидна, отколкото на екрана.

— Започвам да те харесвам все повече и повече. Момчетата, които мечтаят да станат актриси, са досадни като трън в петата, а аз непрестанно срещам такива. С какво се занимаваш?

— Шия карнавални костюми — нали знаеш, като маските и роклите, с които бяхме облечени през почивните дни. Това е

венецианска традиция.

— Това е доста интересно. — Той ме потупа по ръката и аз си помислих, че жестът му показваше снизходителност — браво на вас, малките хора. — Струва ми се, че за пръв път излизам на среща с някой, който прави нещо с ръцете си. Излизал съм с жени, които правят сцени, разбира се, но никога с някой, който прави полезни неща — като костюмите. Излизам на среща с талантива шивачка, значи имам скрита дълбочина, нали така? — Той ми намигна, за да подкопае сериозността на егоцентричния си коментар, но според мен вероятно мислеше точно това, което каза. Той ме поведе плавно през тълпата, а хората извърщаха глави, когато се спирахме край тях — слънчогледи, които следваха слънцето. Без да издава с нищо, че бе забелязал реакцията им, Стив ме отведе право при художника, на чиито творби трябваше да се възхитим. А досега не бях успяла дори да зърна изложените творения. Докато прекосяхме на пряко през множеството, минах на сантиметри от една скулптура на измъчен клоун и улових една обезобразена балерина върху платно, опръскано цялото в боя, и заключих, че театърът беше темата на изложбата.

Стив подаде ръка на един дребен мъж, облечен в електриковосиньо.

— Здравсти, Себастиан, страхотно шоу, страхотно. — Не че беше видял нещо от него.

— О, Стив, ти успя да дойдеш! — Художникът се завъртя притеснено в малък кръг, а шампанското се плисна по пръстите му, когато премести чашата от едната си ръка в другата, за да се ръкува със Стива. Аз отстъпих назад, като внимавах да не изцапам роклята. — Колко мило само от твоя страна!

— Не бих пропуснал изложбата! Позволи ми да те представя на приятелката ми Кристал... ъм... Кристал. — Бузите ми пламнаха. Стив не знаеше фамилията ми, или може би беше я забравил. — Тя е моден дизайнер от Венеция.

Какво съм била?

Себастиан Пери (успях да разбера как се казва, благодарение на брошурата, която стискаше един от гостите) ме целуна, сякаш бяхме стари познати.

— Кристал, толкова ми е приятно да се запознаем. За коя марка работиш?

Не можех да продължа да се преструвам, че съм нещо, което не бях, дори ако това беше обичайният начин на действие за Стив.

— Мисля, че не сте разбрали добре, господин Пери. Аз работя при една шивачка на венециански костюми, карнавални костюми.

— Господин Пери! — изсмя се сподавено художникът. — Скъпа, маниерите ти са безукорни, но моля те, наричай ме Себастиан, иначе ще се почувствам сякаш съм на сто години. — Нервността му се беше разсеяла и той смигна кокетно на Стив. — Разбирам защо си избрал това момиче: кукличка е. — За първи път (и може би за последен) някой, който беше по-нисък от мен с трийсетина сантиметра, ме наричаше кукличка. Сърцето ми се стопли към него веднага. — Кристал, искам да науча повече за това, с което се занимаваш. Традиционните театрални умения като изработването на маски ми лежат на сърцето. — Той махна с пръст към друго платно, на което от разстояние изглеждаше като купчина посечени тела на участници в карнавала.

Но Стив вече ме дърпаше след себе си.

— После, Себастиан Сега трябва да отида и да привлека купувачи за картините ти.

— Върви, миличък, и ще съм ти задължен завинаги!

Стив вече се отдалечаваше. Хвърлих поглед назад и видях как художникът на шега се тупа по сърцето, за да размее малкия си кръг. Знам как се чувстваше — Стив беше човек на действието и можеше да накара сърцето на всеки човек да препуска.

— Откъде познаваш Себастиан? — попитах го и поех чашата с искрящото шампанско, която Стив успя да грабне от един поднос.

Очите на Стив блуждаеха из залата и търсеха най-добрия ъгъл за снимката във вестника.

— О, откъде познавам всички останали? Срегнах го на едно събитие, подобно на това тук. Купих си няколко от картините му, защото финансовият ми съветник каза, че цената им щяла да се качи.

От изложените творби аз реших, че харесвам художника повече от произведенията му.

— Къде ги закачи? — Опитвах се да си представя някоя от тези кошмарни картини, закачена на стената в малкия ми апартамент. Тъкмо бях свалила плаката на „Здрач“ и го бях сменила с Моне.

— О, съхраняват се в някъде в някой трезор. Нямам свой дом в момента, живея в къща под наем и имам няколко човека, колкото да я поддържат. През повечето време работя. Личният ми асистент се е усъвършенствал в стягането на куфарите. Здравсти, Мери, отдавна не съм те виждал! — И той се спря да разговаря за втори път тази вечер, а дамата се оказа журналистка от „Ню Йорк Таймс“ Аз останах по края на шоуто на Стив, а ситуацията ми се стори много позната. Не беше ли почти същото, когато бях в компанията на Даймънд в кръговете на савантите? Мисълта да се прочуя никога не ми се беше струвала толкова притегателна. Предпочитах хората да чакат на опашка, за да поговорят с мен, отколкото да бъда залепена като опашка за вечерта, за да придам блясък на образа му. Стив беше приятна компания, но след като спрях да боготворя с притаен дъх героя си, осъзнах, че той не се интересуваше нито от мен, нито от нещо друго — интересуваше се единствено от кариерата си. И защо трябваше да се интересува от друго? Цялата вечер беше попаднала в категорията „танту за кукуруигу“

В главата ми започнаха да минават диви мисли. Може и да бях паразит, но не бях безсилна. Ако исках да стана наистина зла, можех да объркам напълно малкото му пътуване във водите на общественото внимание. Представих си как се обръщам към следващия журналист и казвам: „Здравейте, аз съм Кристал. Знаете ли, че Стив обича да рита малки кученца и когато бил на десет, хвърлил хамстерчето на сестричката си в тоалетната и пуснал водата?“ Това щеше да е лъжа, но цяла седмица след това щеше да му се наложи да погасява слуховете, докато се забравят.

И щеше да заведе дело срещу мен.

Не че щях да кажа нещо толкова глупаво — просто се наслаждавах от усещането да флиртувам с ръба на пропастта. Хав щеше да разбере шегата. Отсега нататък, щом погледна новия брой на някое клюкарско списание и видя как приятелката на някоя известна личност го стиска за ръката, винаги щях да се питам дали не замисля камикадзе, за да стане реална.

Стив прекъсна за миг разговора си с местния кмет и погледна часовника си — една от онези играчки, които струваха доста скъпо. Моята „златна“ гривна се продаваше за двайсет евро. Питам се дали присъстващите щяха да усетят разликата? Сигурно си имаха бавачки,

които ги учеха на подобни неща, още преди да са научили азбуката. Стив въздъхна и сложи ръка на раменете ми.

— Много жалко наистина, господин Букари, но чакат Кристал на друго парти, а аз обещах да я придружа до там.

Кметът каза много ласкателно и много италианско, че красивите момичета винаги се търсят.

— Да, знам. Аз самият срещам трудности да я опазя от други мъже. — Стив целуна opakото на ръката ми и от устата му думите прозвучаха нарочно, сякаш двамата бяхме двойка.

Кметът ми хвърли един поглед.

— Та ти си Стив Хю! Няма да имаш проблем да опазиш приятелката си. Ако и ти имаш проблем, тогава за нас, останалите, няма никаква надежда! — Малката групичка около кмета се засмя на остроумието.

Изпълних ролята си и като се облегнах на ръката на Стив, придадох си подходящо захласнат вид за случая. И наистина, все още бях захласната по него, но само когато си представях екранното му присъствие, а не мъжа до мен. Какво говори това за мен? Повърхностна?

Върнахме се обратно в гардероба. Стив ме огледа от главата до петите и изражението му стана сериозно.

— Сложи си малко гланц на устните и без палто.

— Моля?

— За глутницата журналисти, захарче. Нали за това дойде?

Сигурно за това бях дошла, но краката ми не бяха студени, бяха станали ледени. Дали добре бях премислила всичко? Не. Оставих се Лили да ме принуди да участвам в това, без да ми даде време да помисля. Втурнах се да гоня някаква мечта, която не бях сигурна, че искам.

Без палто ли? Ще замръзна.

— Всичко ще свърши за минутка. Асистентът ми ще го вземе. — Той посочи един млад мъж, който седеше в стол край вратата и чакаше. Той изпълняваше едновременно две роли и беше също и негов охранител. — Джон, моля те, вземи палтото на госпожица Кристал.

— Брук, казвам се Кристал Брук.

Но Стив беше прекалено зает да проверява как му стои косата, за да ме чуе, но охранителят ми отговори.

— Ще се погрижа за палтото ви, госпожице Брук — рече той и ми се усмихна мило.

— Благодаря, Джон. — Приведох се по-близо — в негово лице усетих съюзник. — Той често ли върши такива постъпки?

— Непрестанно, госпожице. Но ще свикнете.

Засмях се и поклатих глава.

— Втори път няма да ме уловиш как оставям дупето ми да замръзне заради едната известност. Правя го заради Лили.

Охранителят ми се усмихна, но видях, че не ми повярва. Допусках, че в жадния за известност свят на Лос Анджелис думите му бяха равностойни на обета на закоравял пияница, който казва, че повече няма да докосва чашката.

— Готова ли си? — попита ме Стив, а в това време аз мушнах гланца в дамската си чантичка.

— Винаги готова!

— Пресата ще иска да научи името ти. Предполагам, че Лили вече го е дала на секретаря ми?

Така ли? Изобщо нямах представа как ставаха тези неща.

— Предполагам.

Стив обви ръката си около мен.

— Ще минем бързо през тях. Усмихвай се и се помъчи да изглеждаш така, сякаш сме добри приятели. Разбра ли?

Още една изигран епизод в живота му на актьор. Колко тъжно.

— Разбрах.

Излязохме от уединението на гардероба и се насочихме право към бурята от светкавиците на фотоапаратите.

— Ей, Стив, как върви филмът?

— Отлично, момчета, благодаря — отвърна Стив.

— Кристал, Кристал, погледни насам, съкровище!

Тъй като не очаквах, аз извърнах глава към посоката, от която дойде викът. Вече знаеха коя съм. Вероятно приличах на сепнат заек.

Усмихвай се, глупачке, рекох си аз.

Репортерите се нахвърлиха върху нас. Името ми отскачаше от всички страни като пинбол. Този път ръката на Стив наистина ми вдъхна увереност.

— Оставете малко място на момичето да диша! — пошегува се той.

— Стив, какво каза Джулиан, когато научи за новата ти връзка?
— провикна се друг репортер.

Стив сви рамене.

— Защо не я попитате? Вижте, момчета, с Кристал трябва да тръгваме. Чакат ни.

— Кристал, какво ще кажеш за слуха, че ще правиш кариера като модел на „Пейдж 3“?

Какво!

— Истина ли е, че си на петнайсет?

О, боже.

— Не им обръщай внимание — прошепна Стив, а хватката на ръката му се стегна от гняв. — Търсят сензация. Джон, запомни кой зададе магарешки въпрос и го изтрий от списъка ни.

Тогавата тълпата блъсна някого, той стъпи върху вълнистия шлейф и аз усетих, че роклята се сцепи, но съдирането не спря.

— Джон! Палтото ми! — извиках аз умолително и притиснах с лявата ръка долната част на гърба си.

Стив продължи да върви.

— Не спирай. Почти свърши.

Но на мен ми дойде до гуша от тази връзка между господар и слуга. Гневът ми умъртви обожанието ми към моя герой.

— Стив Хю, ако не искаш утре бельото ми да лъсне по вестникарските будки, спри веднага! — и аз се шмугнах под ръката му, и грабнах палтото от Джон, който бързаше да ме наметне с него. Той поне имаше хубав изглед към проблема. Наметнах палтото си, но с такъв замах, че да шибна най-настоятелните репортери през лицата. — Така. Сега вече можем да вървим.

Тръгнах с гневни крачки и високо вдигната глава напред. Един миг трябваше на Стив да осъзнае, че съм потеглила. Той се втурна да ме настигне, улови ме за ръката и ме завъртя към него.

— Беше великолепна, скъпа! — викна той силно, а сетне ми залепи една целувка по устните. Притисна се към ухото ми. — Сега ще трябва да избират какво да сложат на първа страница — това или превъзходното ти дупе.

Отпуснах се в ръцете му. Той не се опитваше да се възползва от мен в най-неподходящ момент, а се мъчеше да ми помогне.

— Благодаря ти — прошепнах му аз.

— За нищо — той потупа палтото на гърба ми точно върху оскърбителната цепка. — Не бива да се тревожиш — все едно е коя снимка ще изберат, и двете ще ме поласкаят.

Прибрах се в безопасния уют на стаята си в десет и трийсет и половин час по-късно чух Хав, Даймънд и Трейс да влизат. Вече бях признала пред Лили за злополуката с роклята, но тя ми каза, че това е без значение — стигаше да споменат в снимките, че почти са я свалили от гърба ми, след като са я раздрали. Според нея цялата история със Стив и сцепената рокля била много вълнуваща и ще помогне на дизайнерите да направят някои промени в линиите на моделите си.

Но за мен историята не беше никак вълнуваща. По-скоро се чувствах като голямото парче месо, което дават на животните в зоологическата градина на закуска. Ако можех чрез някакво вълшебство да изтрия всички дигитални снимки с мен, бих направила магията. Но знаех, че вече е прекалено късно и фотографиите се разпространяват по света. Бях проверила в интернет — още не ги бяха качили, но нямаше да е за дълго. Потърсих и други подобни гафове със съдрани дрехи на богатите и известните, за да се утеша, и намерих няколко далеч по-смуцаващи от моите.

Даймънд подаде глава от вратата. Бях се сгушила в леглото по пижама.

— Здравей, Кристал.

Затворих лаптопа рязко.

— Как мина денят?

— О, чудесно, благодаря. Мирът и хармонията бяха възстановени.

До нея се показва Трейс.

— Беше великолепна. Толкова ми хареса да я гледам, докато работи.

— Да, Ди е невероятно способна. — Усмихнах им се сияйно, но усмивката ми крещеше „изкуствено, изкуствено!“ Само ако научеха.

— Здравей, сладкишче — Хав пъкна главата си в стаята. Ама какво ставаше? Това да не им беше пижамено парти.

— Здравей. Хареса ли ти в Рим?

— Фантастично! Можех да откарам там цяла седмица. При теб как мина денят?

— Хъм. — Излязох на среща с красив филмов актьор и може би са ме снимали по гащи, които се подават от гърба на роклята, а самата нея почти никаква я нямаше. Боже, дано не са успели! — Добре мина.

— Отлично. Ще се видим утре сутринта.

Не, нямаше да се видим, стига да успеех да избягам, преди да са станали. Може би ако отвъртя бушона и рутерът спре да работи, а после изкупя всички вестници в радиус от половин миля наоколо, тогава щях да се почувствам по-добре?

До утре, лека нощ.

Вратата се затвори. О, боже! Какво направих?

ОСМА ГЛАВА

Мъдростта на новото утро не ми донесе никаква утеха. Изпълзях от апартамента, без да закусвам и без да направя сутрешното си тичане, и се скрих в ателието на магазина.

— Как мина срещата ти вчера? — попита ме синьора Кариера, докато сравняваше фактурите с банково извлечение.

— Хмм — отвърнах аз с пълна с топлийки уста.

— Чак толкова добре? — Тя се усмихна. — Винаги съм ненавиждала откриването на изложбите. Много по-добре е човек да отиде и да разгледа произведенията, когато няма толкова посетители, за да може да ги оцениш по достойнство. Ами придружителят ти? Със сигурност е направил вечерта специална, нали?

Извадих топлийките от устата си.

— Беше мил, но радарът му почти не ме засече, ако разбираш какво искам да кажа.

Синьората се засмя под мустак.

— Дано си излязла добре на снимките. Нали това беше целта ти?

Това ли е била? Вече не бях сигурна. Вгледах се в мотивите си и ми се стори, че повече приличах на човек, който се дави и размахва ръце, за да стигне въжетото и да се измъкне от опасността. Не се бях запитала дали наистина искам да стана модел, да позирам, да се глася, че и да платя високата цена за славата. Не изпитвах ли повече удовлетворение от това да създавам сама нещо с двете си ръце, отколкото да се превръщам в материал за друг артист, който той да моделира? Стив беше прав за това. Смесих това с чувството за непълноценност и желанието да докажа, че съм нещо повече от грозната сестра на Даймънд, но това не стигаше за основа, върху която да съградя живота си?

Заклчението: бях направила огромна грешка. За първи път в живота ми се чувствах красива, а не като мутант, и това беше приятно, но не стигаше да направя кариера. Сигурно много хора на моята възраст не знаеха какво да правят с живота си, но аз май бях направила

експеримента си по един злощастно публичен маниер. Е, ще си науча урока от случилото се, ще запазя хубавите снимки, които Джо ми направи за внуците ми, и ще се моля вестниците да отидат на боклука, преди някой от близките ми да е забелязал присъствието ми в тях. А после трябваше сериозно да се захвана с амбицията си да изработвам дизайн на платове. Ще се явя на изпитите отново, ще отида в колеж — ето върху това трябва да се съсредоточа сега.

Но ако се сдобиех със световна слава, можех да стана като Кейт Мос и тогава да се захвана с дизайн.

На какво приличах? На махало? Не можех да се придържам към едно решение: модел насам, модел натам. Защо не знаех какво искам?

Външната врата на магазина се отвори с трясък.

— Кристал!

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Беше Хав. Скрих главата си. Когато камбанката извън, синьора Кариера се беше изправила да посрещне клиента. Сега тя повдигна вежди.

— Това е твоето момче, нали?

Не е точно моето момче.

— Моето ли? — изграчих аз дрезгаво.

— Кристал, знам, че си тук — изрева Хав.

Синьората погледна часовника си.

— Защо не си вземеш обедната почивка сега? Изглежда, нещо му тежи на сърцето и иска да го сподели, за да му олекне.

— Но нали сме претрупани с работа? — Моля те, кажи, че сме претрупани.

— Кристал. — Синьората изглеждаше разочарована от мен. — Ако той е решил да вдига шум, предпочитам това да стане вън от магазина. Аз трябва да се грижа за бизнеса си.

Въздъгнах и се изправих. Не можех да ѝ откажа. До края на деня синьора Кариера може да се окаже единственият ми приятел във Венеция.

Влязох в салона на магазина.

Здрасти, Хав.

— Какво, за бога, е това? — Той заби пръст в снимката, на която Стив ме целуваше. Палтото се беше отворило и творението на Джулиън Макдоналд се виждаше отлично. Изобщо не личеше, че роклята е сцепена. Пфу! Бяха заложили на страстната целувка вместо

на премеждието с роклята. Може би палтото ме беше покрило навреме?

— О, това ли. Харесва ли ти роклята? Според Лили струвала цяло състояние.

— Остави роклята. Виж какво пише тук.

Пръстът му още малко щеше да пробие дупка в оскърбителната статия. Никога не бях го виждала така разпален от гняв. Винаги пускаше шеги и разсейваше напрежението, никога не го нагнетяваше. Обзета от ужас, прочетох думите, срещу които роптаеше:

„Стив Хю и новата му приятелка, моделът Кристал Брук (19), не могат да се наситят един на друг. Може би актьорът най-сетне е срещнал истинската си любов? Източници, близки до звездата ни съобщиха, че той се е запознал с Кристал във Венеция, където снима последния си филм.“

— Ха-ха! — смехът ми беше жалък. — Това само показва как на вестниците изобщо не може да им се вярва.

— Това ти ли си? — Хав скръсти ръце и ме прониза със смъртоносния поглед на кафявите си очи.

— Ами, да.

— Ти ли си приятелката на Стив Хю?

— Излязох на среща с него за един час. Лили организира всичко, така че да не е сам през вечерта.

— От всички безмозъчни глупости точно това ли избра да направиш...!

Синьора Кариера реши, че вече бяхме нанесли достатъчно щети на бизнеса ѝ.

— А, Хав, толкова се радвам да те видя. — Той успя да кимне. — Тъкмо предложих на Кристал да я изведеш на обяд. — Тя отвори вратата пред нас. — Хайде, вървете.

Тръгнах напред, а Хав ме следваше по петите като надзирател от затвора и внимаваше да не избягам. Мисълта ме съблазняваше: лесно можех да му се изплъзна в тези улички. Мълчанието беше красноречиво. Започнах да се ядосвам: какво право имаше да връхлита така бурно в магазина и да ми се кара за проклетата фотография? Това е свободна страна, доколкото ми е известно. Нищо незаконно не бях сторила, нито бях наранила някого. С помощта на собствения ми гняв

се почувствах по-уверена да се изправя срещу него, докато обядвахме сандвичи.

Купихме си два сандвича с шунка и сирене и седнахме на една закътана масичка в ъгъла на местния ресторант за сандвичи. Единствените други посетители бяха двама гондолиери с раирани блузи, които не бяха на работа. Отпих голяма глътка от лимонадата си.

— Не мога да повярвам, че си толкова глупава! — изсъска той.

Оставих чашата на масата и тя издрънча.

— Отидох на изложба със Стив — това е всичко. Край. На. Историята. А теб кой те е назначил да ми бъдеш съдия?

— Не е краят, Кристал. Тези снимки са навсякъде по света. Аз ти показах само една.

Преглътнах. Много, много се надявах палтото да е скрило цепката.

— Изобщо не разбираш защо съм разстроен, нали? — Той раздели сандвича на две и отхапа.

Допусках, че може би изпитва някаква необяснима ревност. През по-голямата част от снимките за филма двамата се целувахме и сега, когато тази снимка се появява във вестника, а аз съм стисната в ръцете на друг мъж, той вероятно се е почувствал малко объркан. Но това не обясняваше гневният му изблик.

— Ни най-малко. Повече няма да излизам на среща с него, ако това те тревожи. Просто направих услуга на Лили.

— Ти знаеш ли колко врагове има сестра ти и моето семейство?

Това беше нова тактика.

— Не. Мисля, че Даймънд няма никакви врагове. Всички я обичат.

— Повярвай ми, това не е така. В кръговете на савантите ѝ се носи лоша слава, както и на семейството ми, защото сме от страната на добрите. Светът е пълен със саванти, които биха предпочели нас да ни няма, защото стоим на пътя им и не им позволяваме да използват парите си, за да натрупат планини от злато за себе си.

Какво общо имам аз с това?

— Преди две вечери се опитахме да ти обясним. Оцеляваме благодарение на това че живеем скромно, избягваме публичността и така се защитаваме. Лицата и личните ни данни не се появяват в

международните новини, за да може всеки, който ни има зъб, да ни открие.

Свих рамене.

— Но аз не съм важна клечка. Кой дава пет пари с какво се занимавам?

— Ти не разбираш нищо, нали?

— Откажи се от този снизходителен тон. Не, не разбирам какъв страшен грях съм извършила с това, че за една вечер съм излязла на среща. — Бутнах сандвича си настрана. Не можех да поема и хапка. Но възможността да го натикам в гърлото му много ме примамваше. Защо отношенията ни с Хав бяха такива: огън и вода беше меко описание, повече ни отиваше експлозивен газ и клечка кибрит.

— През лятото, с помощта на Феникс и Айвс, успяхме да заловим огромна, международна престъпна шайка саванти. Всичко стана в Лондон, където се бяха събрали, за да измъдрят как да си поделят международната престъпна мрежа. Сега всички те са в затвора в родните си държави и чакат съдебното дело.

— Bravo на вас. — Искаше ми се тонът ми да не е толкова саркастичен. Аз наистина се възхищавах от тях, но беше трудно да го убедя в това, след като отношението му беше ме раздразнило като оголен нерв.

— Можеш ли да си представиш колко щастливи ще бъдат хората им, ако успеят да си го върнат?

— От тона ти на пророк, вещаещ гибел, предполагам, че верният отговор е „много“.

— За да може бракът между Трейс и сестра ти да бъде законен, той трябва да бъде регистриран и така той става предмет на обществения архив. Може да се обзаложим, че първото нещо, което всеки савант, който ни има зъб, би направил, е да открие всяка възможна информация за нея, а също и слабостите ѝ. Но не щеше ли точно тогава, слава тебе, алилуя, те удрят джакпота, защото виждат сестрата идиот, плюсната на първа страница на всички вестници да им казва къде могат да открият Даймънд. Спокойно можеше да нарисуваш едно кръгче за мишена на челото ѝ. Колкото повече показваш себе си с тези щуротии да ставаш модел, толкова повече нещата ще се влошават.

Станах. Този разговор беше безсмислен. Той беше решен да ме държи отговорна за чужди действия. Дори не беше ме попитал дали

смятам да продължавам по пътя към модните подиуми, а просто беше приел, че продължавам. Един съвет, малко съчувствие щяха да ми помогнат много, защото се чувствах толкова объркана.

— Благодаря, че ме изслуша, Хав. Много мило от твоя страна, че не подминаваш чувствата ми. Все пак, вчера брах доста страх, докато се мъчех да се измъкна от глутницата репортери. Толкова е мило от твоя страна, че очакваш да живея живота си така, че ти и семейството ти да не бъдете обезпокоявани от нищо. — Хвърлих няколко евро на масата. — Трябва да се връщам.

Хав се изправи на крака.

— Кристал, това още не е свършило.

Погледнах го дълго и проклетх чувството на привличане, което не можех да спра в негово присъствие. Положението беше безнадеждно, защото усещах, че се привързвам емоционално към него.

— Всъщност, струва ми се, че свърши.

През следващите няколко дни се чувствах напълно изолирана в дома си, като дете, което бяха наказали в ъгъла, затова че е посмяло да наруши неписаните правила на савантите. Никак не ми помагаше и това, че собственото ми семейство не беше впечатлено от дебюта ми в пресата. Сестрите ми, включително и бъдещата булка, ме нарекоха безотговорна, казаха, че съм заплашила сватбата и сигурността им. За първи път от доста време майка ми си вдигна телефона, за да ми се накара едно хубаво. Оплакванията ѝ се съсредоточиха върху това как съм накърнила семейната репутация. Оказа се, че семейството ни се славело с дискретността си сред савантските кръгове. Единствено братята ми Стийл и Питър бяха разтревожени, че съм била подлъгана от по-възрастен мъж. Не се разсърдих, когато ми се скараха, защото бяха на моя страна и малко се интересуваха от общественото внимание, което бях привлякла върху себе си. Е, наложи се два пъти да избягам от репортерите, които се мотаеха покрай магазина с надеждата да уловят още една снимка с мен и предполагаемия ми приятел. Но те добре знаеха каква беше действителността в този свят и когато Стив не се появи, решиха, че следващата гледна точка към историята трябва да бъде „бурната раздяла“ и останаха доволни от няколкото снимки, които щракнаха, докато си криех лицето зад слънчевите очила и пазарските чанти, минавайки край тях.

Това не беше най-добрата атмосфера, в която да продължа да организирам моминската вечер. Контеса Николета беше изключително щедра: беше наела първокласна група, за да може да потанцуваме след вечерята, а готвачът, явно, ѝ беше гений. Бях опитала мострите, които сам донесе в магазина: просто се топяха в устата и караха вкусовите рецептори да танцуват румба. Венецианските украшения за коса и деликатните маски, които бяхме нарисували със синьора Кариера, също бяха готови. Идеята ни беше да направим изключение и да не носим обичайните шантави рокли, а вместо късите булчински воали, розовите тиари и крилцата на феи, които често момичетата носят на своите момински вечери, ние направихме фантастични ангелски маски с изкуствени скъпоценни камъни, бижута и специална корона за Даймънд с водопад от бяла дантела. Щяхме да изглеждаме прекрасно с вечерните рокли, съвсем на нивото на заобикалящата ни обстановка на най-елитния остров в лагуната.

Гостите отвъд океана бяха пристигнали още преди две вечери. Бяхме запазили хотел „Калцина“ на брега близо до нашия апартамент, защото вкъщи нямаше място за всички. Отдъхнах си, когато Хав и Трейс се преместиха в хотела при братята си и освободиха гостната стая на Скай. Майката на Трейс, Карла, и Феникс, естествено, останаха със съпрузите си в хотела, но прекарваха по-голямата част от деня си с нас, докато момчетата замисляха как да се забавляват в нощта на партито. Майка ни и по-големите сестри не можаха да пристигнат за партито заради училището на децата и задълженията на бабата, но ги очаквахме няколко дни преди сватбата. Така групата за партито, освен от американския контингент, се състоеше от италианските приятели на Даймънд, които бяха доста. Даймънд винаги е била много популярна.

— Така. — Сложих папката с плана на масата пред Скай и Феникс. Карла и Даймънд бяха излезли да направят някои покупки в последния момент. Двете по-млади момичета мистериозно се бяха отказали от това пътешествие, като измърмориха нещо за това, че не искали да рискуват, когато вече си имали чудесни рокли в куфарите. — Ще ми помогнете ли да строим всички на местата им довечера?

— Разбира се — Скай се прозина и потърка очи. Тя още беше по пижама, а русата ѝ къдрава коса стърчеше на всички страни. Беше очарователна, деликатна, на седемнайсет години и когато бяха заедно

се виждаше, че Зед знае добре, че е голям късметлия. — Но няма ли да ни разкажеш клюките, докато другите ги няма?

Аз прелистих плана си.

— Клюки ли?

Феникс се изсмя — за момиче, което приличаше на елф, звукът беше необичайно дрезгав. Остро подстриганата ѝ кестенява коса стърчеше като бодлички около лицето ѝ, а после се спускаше на раменете ѝ. Виждах я като Камбанка — рокаджийка. Беше женена за интелектуален гений в семейство Бенедикт — онзи, когото беше описала като Кларк Кент. Знаех какво искаше да каже с това: за всяко момиче с вкус, Кларк беше много по-привлекателен, отколкото Суперменът по гащи, в който се превръщаше. На Айвс му отиваше да изглежда като учен гений — правеше го секси. — Не се опитвай да се измъкнеш от въпроса, Кристал. Говорим за историята между теб и Стив Хю.

— Ако искате да ме кастрите, моля — наредете се на опашката.

Феникс изпръхтя.

— Да те кастрим ли? Сигурно се шегуваш.

— Аз ще те поскастрия — намеси се Скай, — но ето така: Браво, момиче! Не мога да повярвам, че някой, когото познавам, е излязъл на среща с най-страхотния актьор на планетата!

Развълнувах се и едва не се разплаках — беше толкова приятно да не ме съдят, да не ми се карат близките ми хора.

— Той не е чак толкова страхотен — измърморих аз и потърсих кърпичка.

— О, цветовете ти са толкова тъжни — рече Скай и ме прегърна. — Не се разстройвай, Кристал. Какво ти е причинил Стив?

Опитах да се засмея, но смехът заседна в гърлото ми като рибена кост.

— Не е Стив. С него всичко мина добре — просто е малко самовлюбен. Но кой може да го вини? Славата му стига до небето, а аз, аз съм си просто аз.

Феникс доля кафе в чашата ми.

— Значи някой от нас те е огорчил, така ли?

— Не някой — всички!

За миг очите на Феникс се замъглиха — използваше дарбата си, за да пресее мислите ми и така по-бързо да разбере какво се беше

случило през изминалите няколко дни. Ако продължеше още нататък, можеше да замрази мислите ми, сякаш времето е спряло, но сега не това беше целта ѝ — Хавиер Бенедикт: ти си идиот!

Скай присви сините си очи.

— Какво е направил този път този шегаджия?

Покашлях се.

— Не мисля, че тогава се шегуваше. Нахока ме, че съм била изложила семейството на опасност.

— Нищо не проумявам. Разбирам, ако семейството ти е имало какво да каже по въпроса, но Хав? Връзката между вас е далечна — той е брат на твоя бъдещ зет.

Взех да чопля кроасана.

— Ами, аз и той... сложно е.

Лицето на Скай се озари от дяволита усмивка.

— Сложно ли? С Феникс много обичаме сложните неща.

— Миналата неделя двамата се целувахме.

— Какво! — изпищя Скай.

— Не, не, не така. Беше за пред камерата. Бяхме статисти във филма на Стив Хю.

— Аха. Връзката очевидно не е толкова далечна — Феникс ми се усмихна.

Време беше за изповед.

— Беше необяснимо, но много хубаво. Станахме нещо като приятели и тогава той се обиди заради срещата със Стив Хю.

— Сега вече случаят е ясен. — Скай скръсти ръце и размени поглед с Феникс. — Хав не би понесъл да види момичето си в прегръдка с момче, което го засенчва.

— О, Стив изобщо не засенчва Хав. Като за начало не притежава неговото чувство за хумор.

— Така ли? — Феникс едва се сдържаше да не се разсмее. — Хав е по-добър от един първокласен актьор? А той знае ли ти какво мислиш? Защото това може да го поуспокои малко и да го накара да спре да се държи като идиот заради няколко снимки.

— Ти... да не мислиш, че ревнува?

— За бога, сладкишче! И още как! — Тя възпроизведе провлачения говор на Хав и аз се усмигнах.

— Но ние не сме сродни души или нещо подобно. Аз не мога да общувам с телепатия, затова никога няма да намеря своята.

— О, Кристал, това е ужасно. — Скай изглеждаше наистина разстроена заради мен. — Знаехме, че се чувстваш зле, и затова не използваме телепатия, когато ти си наоколо, но нямах представа, че е толкова лошо.

— Боя се, че е така. Аз съм некадърен савант.

В очите на Феникс проблесна гняв.

— Кристал Брук, ти не си некадърна! Никога вече не наричай себе си така!

— Добре, добре — засмях се и вдигнах ръце, за да се предпазя от нея. — Разбрах. Но все още не работя с пълна пара. Хав мисли, че има нещо нередно. Ако след сватбата още ми говори, може да опита да оправи нещата.

Новината ободри Скай.

— Искам да ти кажа, че дори да сипе обиди отгоре ти, той иска да те излекува. Той е лечител до мозъка на костите си!

Уха, ето това вече е нещо.

Феникс дръпна списъка с плана от ръцете ми.

— Хайде да се залавяме за работа. Какво искаш да свършим за теб?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Кристал, извинявай, че се усъмних в способността ти да организираш едно фантастично моминско парти. — Даймънд се облегна на балкона на контеса Николета, който гледаше към градината, опасана със зидове. От двете страни на пътеката като часовои се възправяха кипарисите — почетна стража от частното пристанище, на което пристигаха и последните гости, а смехът им стигаше до нас, докато чакахме да ги посрещнем. Сестра ми изглеждаше прекрасно в сребрилата вечерна рокля и нашата булчинска диадема. За себе си бях ушила небесносиня рокля без презрамки, така че и аз се чувствах доста специална, макар че ми беше малко студено.

Внимание: да уشيا нещо с ръкави за другия път, когато ще ходя на зимно парти.

— Всичко стана много лесно, когато и контесата се включи. Впрочем, каква е нейната дарба? Не знам почти нищо за нея.

Даймънд взе да си играе с гривната и камъните уловиха огъня от факлите, които лумтяха ярко в пръстените от двете страни на главния вход. Откритите пламъци придаваха на мястото привкус от отминал свят, който отиваше отлично на ронещите се камъни на имението. Всички сгради във Венеция се разпадат заради морския климат. Домакинята ни и други подобни на нея собственици винаги е трябвало да водят битка с времето, за да видят кой ще спечели: ремонтите или разрухата.

— Знам, че е могъщ телепат, но у мен остава впечатлението, че вече не използва дарбата си много често. Има син, струва ми се, също савант, и внуци. Твърди, че вече е престаряла, за да се занимава с това, и оставя телепатията на по-младите. Веднъж ми каза, че положението ѝ във Венецианското общество я удовлетворява, а за него не ѝ трябва дарбата на савант, само разумни инвестиции, които с развитието на световната икономика са работа, запълваща ежедневието от сутрин до вечер.

Много ми харесваше отношението към живота на контеса Николета. По-късно щях да я попитам какво можех да направя, ако и на мен не ми се „занимава“ с дарбите на савантите. Макар да притежаваше дарба, тя живееше, без да я използва и опитът ѝ можеше да ми помогне в моето необичайно положение.

— Ей, Даймънд, това е просто... Просто невероятно! — провикна се Ана, една от най-близките приятелки на Даймънд. Тя взе набързо стъпалата и прегърна силно сестра ми — Поздравления!

Благодаря, но всичко е благодарение на упоритата работа на Кристал — рече Даймънд щедро.

Ана ме целуна по бузите.

— Да имах и аз сестра като теб. Моята е още в пелени.

Връчих на Ана маската и украшението ѝ за коса.

— Ето, това е за теб.

— О, прекрасни са! Това ще е най-страхотно парти на всички времена! — И тя забърза към салона, за да нагласи бижутата си.

Всички гости бяха еднакво възбудени от необичайните накити за партито. Синьора Кариера остана назад и остави за мен похвалите, но аз я виждах как хвърля доволен и професионален поглед на ръчните ни изделия. Моята работодателка сияеше в огромна емералдовозелена рокля със сако в същия цвят. Тя вече се беше сприятелила с майката на младоженеца, Карла, която въпреки многото воали изглеждаше прекрасно в червената си рокля за фламенко, припомняйки си своя латиноамерикански произход. Скай беше облечена в синя рокля, но потъмня от моята, а Феникс гореше в искрящо оранжево, което стоеше много добре на кадифения цвят на кожата ѝ и тъмната ѝ коса.

Потупах се сама по гърба: след една трудна седмица, по всичко личеше, че партито ще мине гладко.

В салона се чу удар на гонг.

— Вечерята е сервирана — произнесе напевно икономът.

Даймънд въздъхна.

— О, прекрасен е! Иска ми се да имах и аз иконом, който да оповестява вечерята. Така звучат толкова важно.

— Вечерята наистина ще бъде важна. Все още не си се запознала с готвача Луиджи.

— Онзи Луиджи с не много лютото, но пикантно представление, така ли?

— Точно той. — Усмигнах се, когато си припомних наивния разговор преди няколко дни. Искаше ми се да можех да върна отношенията ни с Хав към тогавашната лекота, но всичко така се беше объркало. — Чудно ми е как ли се погаждат момчетата с екзотичната Лола? Даймънд ме хвана за ръка и ме поведе навътре.

Желая им успех. Но едва ли ще надминат нашето парти.

Вечерта мина, както се надявах. Ястието беше превъзходно. Колкото и пари да ѝ струваше този мъж, за да се разпорежда в кухнята ѝ, той заслужаваше всяко пени. Групата също се оказа неочаквано добра. Бях си помислила, че контесата ще наеме група, която ще изпълнява по-сериозен, почти класически репертоар, но тя познаваше Даймънд добре и беше ангажирала музиканти, които свиреха аранжimenti на съвременна поп музика и джаз. На моминските вечери хората празнуват годините на свободен живот и бандата беше преценила добре своите младежки хитове, на които всички пригласяхме и танцувахме, необезпокоявани от присъствието на момчетата, които да ни гледат как се кълчотим. Вечерта беше прекрасна. Откакто се преместих във Венеция и оставих старите си приятели, бях забравила колко е забавно да излезеш за една вечер навън с момичетата.

Вечерта отлетя като миг и в полунощ моторната лодка се върна, за да пренесе гостите обратно във Венеция. Този път си тръгнахме в обратен ред на пристигането ни: първо бяха италианските приятелки, после и семейството.

Синьора Кариера ме прегърна майчински, когато се качи на втория курс.

— Отлична, отлична работа свърши, Кристал! Трябва да се гордееш със себе си.

— Благодаря ви.

— До понеделник, ако не се видим преди това. — Не можа да се стърпи да не ми припомни работата, но в този момент ми беше все едно. Бях започнала да чакам с нетърпение творческото въодушевление на магазина ѝ. Когато виждах колко красиво стои на момичетата изработеното от нас, се чувствах удовлетворена.

Докато чакахме завръщането на моторната лодка, контеса Николета покани гостите от семейството в личната си всекидневна. Икономът ни сервира питиета и ние се отпуснахме, но не много, върху

старинните мебели. Тъй като се уплаших да не би да заприличам на Златокоска в някой от нестабилните ѝ столове, аз се упътих към рояла, за да разгледам семейните снимки. Както Даймънд беше казала, контесата имаше син. Имаше купища негови снимки: на една караше яхта, на друга ски, на трета беше застанал пред операта във вечерно сако. Доста спортна натура, макар да беше прехвърлил петдесетте.

Контесата дойде при мен край пианото. Ръката ѝ — цялата в изпъкнали вени — стискаше дръжката на абаносовия бастун.

— Познаваш ли го? — попита ме тя.

— Не, но предполагам, че това е синът ви.

— Да, Алфонсо. Той е настоящият граф на Монте Балдо, разбира се.

— Във Венеция ли живее?

Тя подсмръкна.

— Живееше тук някога.

— О! И къде е сега? — Запитах се дали старата жена се чувстваше разстроена, задето единственото ѝ дете я беше оставило сама в старостта ѝ.

— В затвора.

О-ха.

— Съжалявам.

— Няма за какво. Вината не е твоя, Кристал. — Ястребово светлите ѝ очи се насочиха към другите в стаята, сякаш търсеха виновника сред тях. — Не му провървя.

Бях заинтригувана, че не използва „невинен“, но щеше да е много невъзпитано от моя страна да отвърна на щедротото ѝ гостоприемство с натрапчиви въпроси. Винаги можех да проверя информацията за него в Гугъл. Арестуването на графа на Монте Балдо заради престъпления едва ли е останало незабелязано, без значение къде се бе случил епизодът. Реших, че ще бъде проява на такт, ако сменя темата.

— Контеса Николета, имах намерението да ви питам как живеете, без да използвате дарбата си?

— Какво искаш да кажеш? — Старата дама изправи рамката, която бях преместила.

— Ами, моята дарба е наистина жалка и аз не мога да общувам чрез телепатия.

— Така ли? — Тя се вгледа в лицето ми за момент. — Това ще е проблем.

— Да, вече е проблем. Прилошава ми, когато опитам. Даймънд казва, че живеете съвсем добре, след като сте се отказали да използвате способностите си на савант. Питам се, дали не бихте ми дали съвет, защото, изглежда, и аз съм в същата лодка, така да се каже, но не по свой избор?

Съжалих на мига, че я попитах. Устните на контесата се свиха, а очите ѝ пробляснаха с презрение. Изведнъж бях захвърлена двеста години назад във времето и разбрах как се е чувствал някой селянин, навлякъл си гнева на графинята.

— Ние не сме в една лодка, Кристал! Даймънд греши. Аз използвам дарбата си непрестанно, както сама си на път да узнаеш. Просто хората не помнят, че съм го направила — това е разликата.

Поведението ѝ ми се стори зловещо. Реших да се оттегля при сестра ми.

— Съжалявам, ако съм ви оскърбила, контеса. Мисля, че думите ви обясняват всичко.

Пръстите ѝ сграбчиха ръката ми като нокти на птица.

— Стой тук. Най-хубавата част от този фарс тепърва предстои! За нищо на света не би искала да пропуснеш това парти!

— Какво става? — вдигнах очи и видях, че край вратите се бяха появили прислужниците и икономът.

— Синът ми беше арестуван в Лондон, благодарение на семейство Бенедикт. Графът на Монте Балдо в италиански затвор! Това е нетърпимо! Даймънд ми предостави идеалната възможност за отмъщение!

Не изчаках да чуя повече.

— Даймънд! — викнах аз и се отскубнах от старата жена. — Бягай оттук!

— Твърде късно е за това! — контесата даде знак на един от прислугата да ме задържи.

— Кристал, какво става? — Даймънд тръгна към мен, но икономът препречи пътя ѝ и я бутна обратно на стола — след изисканата вечер, неочакваната ярост на жеста ме стъписа.

Контесата посочи с бастуна си Даймънд, Скай, Феникс и Карла.

— Знам си цената. Техните сродни души срещу свободата на сина ми! Тук са четири от тях. Семейство Бенедикт ще направят всичко, за да си ги върнат обратно.

— Тази жена е луда! — изстреля Карла. — Феникс, Скай, направете нещо! — Тя затвори очи, за да изпрати сигнал за тревога до съпруга си.

— Твърде късно! — обяви контесата. — Прекалено, прекалено късно! — тя притисна с ръце слепоочията си и аз усетих как силата ѝ запулсира на вълни от нея, заливайки цялата стая. Паднах на колене — това беше форма на телепатично нападение, което притискаше умовете на всички ни като приливна вълна. Повърнах. Контесата ме сграбчи за косата, вързана на кок на главата ми, и ме дръпна, за да я погледна. — Когато бях по-млада, дете, се прекръстих и започнах да се наричам Заличителя. Няма да си спомниш защо.

Тъмнина.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Събудих се, когато една вълна ме цапна през лицето. Поех неразумно една глътка, после се претърколих на колене и изплюх морската вода, пясъка и парчетата от мидени черупки.

Боже, бях премръзнала.

Прегърнах се и взех да трия голите си ръце, за да стимулирам притока на кръв.

Къде се намирах? Или по-право: как се бях озовала тук?

Очите ми пареха, но ги отворих и видях наоколо ми да се простира кален бряг с ниски дюни от ръждиви водорасли и празно стоманеносиво море. Единствените ми другари бяха морските птици. На няколко крачки една чайка кълвеше празната черупка от рак, без да се интересува, че на територията ѝ беше пристигнала непозната, облечена в синя вечерна рокля.

Като треперех цялата неудържимо, надигнах се с мъка от плитките води, прекосих плажа и стигнах до относителното убежище на дюните. От мен се носеше странна миризма — на риба, а, мога да ви уверя, че това не беше парфюмът, който си сложих вчера.

Партито на Даймънд. Малко по малко започнах да си спомням. Хайде, мозък, впрягай се на работа! Бях чувала, че ергенските и момински партита могат да станат доста необуздани: когато всички се напият, младоженецът се озовава завързан гол за една от колоните на площада Сан Марко или на път за Рим с еднопосочен билет, но в това тук нямаше смисъл. Не си спомнях да съм пила — бях прекалено ангажирана да се погрижа вечерта да мине добре. Даймънд не беше от сестрите, които биха сипали тайно алкохол в чашата ми, а после да ме зареже на плажа.

Огледах се да видя дали няма да позная мястото. Знаех, че вечерта започна във Венеция, а това пред мен приличаше на Адриатическо море. Може би не бях стигнала твърде далеч? Може би се намирах на един от бариерните острови и бях изхвърлена в някоя пуста част от Лидо, да речем?

Но на Лидо живееха много хора. Там имаше пътища, коли, дори автобуси. Тук не се виждаха никакви сгради, а какво остава за автобусна спирка.

Добре, сега вече се уплаших. Това не ми приличаше на шега от моминско парти, в която нещо се беше объркало. Това ми приличаше на корабокрушение. Дали моторната лодка не беше потънала, докато се връщаме от острова на контесата? Само аз ли бях оцеляла?

Когато бях по-млада, дете, се прекръстих и започнах да се наричам Заличителя. Няма да си спомниш защо.

О, боже! Спомних си! Контесата полудя и стана много зла, защото искаше да отмъсти за сина си. Дребната женица ни удари с най-силния телепатичен юмрук, който някога бях посрещала. Всички минахме в графа „приспани“ — злочеста игра на думи, защото всичко беше по вина на престъпния ѝ син — графа на Монте Балдо.

Бях изпаднала в безсъзнание, но контесата не беше изтрила паметта ми — вероятно защото по навик винаги поддържах невероятно силен щит срещу всякакво телепатично въздействие. Знаех напълно коя съм и защо съм тук, но не и как бях стигнала на този бряг, нито къде се намираше той. Две неща от четири — не беше толкова зле. Сега поне знаех какво трябваше да направя — трябваше да се прибера у дома и да вдигна тревога, а не да умирам от студ тук.

Реших, че ако тръгна по плажа, това ще ми помогне — иначе щях да се превърна в айсберг. Изкатерих се с мъка по дюната, а подгъвът на копринената ми рокля се закачи на едно извито старо желязо. Беше ми трудно да не мисля колко премерзнала бях.

От удобната позиция на върха на дюната видях, че островът беше миниатюрен — малко убежище за дивите птици и почти нищо друго. Дългите, ниски брегове на лагуната, останали след отлива, се простираха от другата страна и гледаха към континента. От моята страна нямаше нищо, освен морето и далечните очертания на един танкер, който пухтеше в посока към нефтената рафинерия на запад от островчето ми. Виждах единствено неясните очертания на Венеция, легнала ниско в другия край на лагуната. По незнайна причина бях захвърлена доста на североизток, сред пустошта на солените блата, където се отбиваха единствено рибарите и ловците. Те все някога щяха да дойдат, но аз не можех да стоя със скръстени ръце и да чакам някой

екскурзиант да мине насам и да ме спаси. Времето на другите може би изтичаше.

Но защо изобщо ме бяха захвърлили тук? Не виждах никаква логика. Първото нещо, което бих сторила, е да се върна обратно и да вдигна тревога.

И тогава ми хрумна, че вероятно контесата разчиташе да постъпя точно по този начин. Тя беше взела зложници. Аз бях писмото за искането на откупа. Бях захвърлена на достатъчно разстояние от дома ми и щяха да са ми нужни часове, да се добера обратно във Венеция, а междувремевно тя щеше да има на разположение предостатъчно време да отмъкне пленниците си надалеч. Аз нямаше да ѝ свърша работа като зложник, защото не бях една от сродните души. Можеха да минат и без мен. Изглежда, не беше особено разтревожена, че можех да се върна, преди да съм изпаднала в хипотермично^[1] състояние. А аз дори ѝ бях казала, че не мога да комуникирам с телепатия и да вдигна тревога. Контесата безскрупулно се беше възползвала от доверието ми.

Изпълних се с гняв, а притокът на кръв разнесе приятна топлина из пръстите на ръцете и краката ми. Нямаше инертно да следвам плана ѝ. Тя искаше време, но аз нямаше да ѝ го дам. Щях да вдигна на крак братята Бенедикт, та дори ако трябваше да изповръщам червата си на пясъка.

Потопах се в съзнанието си. Нали винаги бях избягвала телепатията, сега изобщо не знаех как да осъществя връзката, особено от разстояние. Но все пак знаех как да намеря посоката, което трябваше да ми помогне.

„Намери дома ми“, наредих на мозъка си.

Но мозъкът ми беше различен от последния път, когато бях опитала това. Мислите ми, вещите ми, случайни неща — изобщо цялата смет сега не се въртеше в облак, а течеше като тънка стрела в една посока. По някакъв начин атаката беше проникнала през преградите в ума ми и напълно го беше пренаредила. Не ми прилоша. Беше лесно да следвам стрелите — приличаше на ски спускане по добре маркирана писта. Единствено не знаех какво ме чакаше в края ѝ.

„Ехо?“

„Какво по...? Леле, това ти ли си, сладкишче?“

„Хав! О, боже, Хав!“

„Защо си се свързала с мен чрез телепатия? Ще ти прилошее!“
След това последва върволица от ругатни, които връзката не цензурира. *„Ти си моята сродна душа, нали? Няма никакво съмнение! Да, знам, че си ти!“* Усещам изблика на тържествуване в центъра на щастиято в другия край на разговора. *„В такъв случай, сладкишче, веднага идвай насам, защото аз и ти имаме много сериозна работа за вършене — целувки, милувки и планове за бъдещето.“*

Но в този момент аз не можех да споделя радостта му — трябваше да оставя чувствата си временно и да ги разгледам внимателно по-късно. Хав — моята сродна душа. Мозъкът ми не проумяваше. Прекалено студено ми беше, прекалено шокирана бях.

„Моля те, Хав, млъкни. Чуй ме. Опитвам се да ти съобщя нещо.“

Той се засмя. Телепатичният е смях е прекрасен: прилича на нежен гъдел по линията. Не знаех това. *„О, Красавице, ще бъде толкова забавно! Само ти можеш да постигнеш такъв успех, като ми кажеш да си затварям устата.“*

„Хав, сериозна съм. Случаят е спешен.“

Почувствах рязко промяната в настроението му. От шеговитото момче нямаше и следа. На линията беше човек, на когото можех стопроцентово да разчитам. *„Какво се е случило? Всички добре ли са? Имаш ли нужда от мен? С момчетата се чудихме защо не се прибрахте.“*

„Ох, дълго е за обяснение, но кратката версия е: контеса Николета е майката на човек, когото сте арестували в Лондон.“

„Господин Рим? Не знам имената на всички, които заловихме в мрежата си, но имаше и един италианец.“

„В края на вечерта тя се превърна в полудяла харпия^[2], решена да си отмъсти. Взе Даймънд, майка ти, Скай и Феникс за заложници.“

„Какво?!“

„Иска да направи сделка за свободата на сина си.“

„Но ти къде си, щом не си с тях? В безопасност ли си?“

„Добре съм, но не съм сигурна къде се намирам. Мисля все пак, че съм на някакъв остров близо до Торчело, в дивата част на лагуната.“

Появи се малка моторна лодка, тръгнала в моята посока. След себе си в калните води оставяше бяла диря като скоба. „Чакай малко. Виждам, че една рибарска лодка се приближава към брега. Ще опитам да привлека вниманието им.“

„Ако не успееш, ще изпратя моторница, но ако тази лодка те качи, ще стане най-бързо. Ще известя останалите. Виктор и Трейс знаят как да действат. Връщай се възможно най-скоро.“

„Тъй вярно, сър.“

„Кристал, ти и аз — това са добри новини, наистина добри новини!“

„Въпреки че непрестанно се дракаме?“

„Най-вече защото непрестанно се дракаме.“

Рибарят остана не по-малко изненадан от мен самата да ме открие изоставена на острова. Той галантно свали водоустойчивото си яке и ме уви в него.

— Как се озова тук? — попита ме. Беше банкер от Милано и не се беше спазарил за това странично пътуване по време на риболовната си почивка. Той дръпна надолу плетената си шапка, така че да покрие премръзналите ми уши.

— Бях гост на едно парти, което свърши зле.

Той цъкна с език и поклати глава.

— Имам дъщеря като теб. — Той нагласи мотора на обратно, за да може да отплаваме от брега. Докато говореше, размахваше ръцете си като диригент на оркестър. — Непрестанно я предупреждавам да внимава с кого се събира. Младите хора могат да са толкова глупави.

Искаше ми се да му посоча, че моята „лоша приятелка“ беше над осемдесет, но трябваше дълго да обяснявам. Просто исках да ме откара у дома, колкото се може по-скоро.

— Съжалявам, че трябва толкова много да се отклоните от пътя си заради мен.

— Няма нищо. Не всеки ден човек хваща русалки в лагуната.

Добрният спасител ме остави на малкия пристан близо до апартамента ни.

— Май си липсвала на някого — рече той и посочи Хав, който ме чакаше до рампата на брега с одеяло в ръка. — Ей, млади човече, постарай се да се грижиш по-добре за нея — можеше да умре на онзи остров!

— Вината не е негова — измърморих аз смутено, защото рибарят беше помислил, че Хав беше виновен. За щастие, укорът беше произнесен на италиански. — Моминско парти.

— Хм, ама и днешните момичета са едни. Други бяха в моята младост. — Той хвърли едно въже на Хав, който върза лодката за кея. — Внимавай, русалке. Има стъпало.

Хав ми протегна ръка и ме дръпна в прегръдките си. Притисна ме толкова силно до себе си, че едва успях да промълвя едно приглушено „благодаря“ на моя добър самарянин.

— Благодаря ви, господине, че докарахте Кристал у дома. — Хав се пресегна надолу и се ръкува с рибаря. — Бихме искали да ви платим за неудобството — допълнителното гориво, ако не друго.

Рибарят разбираше английски, но отказа предложението.

— Няма нужда. Ето ви визитната ми картичка, в случай че имате въпроси за това къде я намерих. Някой трябва да понесе отговорност за случилото се. Това е престъпление! Да я зарежат там без палто дори!

Хав мушна визитката в джоба си.

— Прав сте. Ще имам грижата да си получат заслуженото.

Рибарят отвърза лодката и запърпори към доста съкращения си ден за риболов.

— О, боже, Хав, защо всичко се обърка така? — попитах го. — Вината е моя, нали? Аз организирах партито. Нямах никаква представа за нея.

— Ти не си отговорна за всеки лош савант, скъпа. От думите ти става ясно, че тя е замисляла това от мига, когато е научила, че Даймънд ще се жени за брат ми. Дали от теб, или от самата Даймънд — рано или късно тя е щяла да научи. Това не е нещо, което може да скрием. — Хав ме уви здраво в одеялото, а после ме вдигна на ръце, както беше направил преди.

— Това започва да ти става навик. — Навик, който не бих възразила да окуражавам.

Той ме понесе към градинската ни порта.

— Как вървят надниците за спасителните операции? Струва ми се, че ти обмисляше да ми вземеш такса за същата услуга.

— Всяка цена ще платя, само ми кажи, че сте открили другите.

— Боя се, че не сме, но да те върнем вкъщи е една огромна крачка напред. Татко, Трейс и Виктор работят по случая с властите, но ни трябва преводач от италиански.

— Веднага ще се заема.

— Не, първо ще се стоплиш, после ще хапнеш и ще пийнеш нещо. Айвс ти приготвя закуска в кухнята.

— Нямаше нужда.

— Правиш му услуга, като му създаваш работа. Трябваше да му дадем да върши нещо, защото иначе ще умре от тревога по Феникс. Зед ще си изгуби разума от безпокойство за Скай Много ще помогнеш, ако можеш да ги успокоиш, че животът им не е застрашен от тази стара вещица.

— Мисля, че няма опасност. Тя ги държи като заложници и те й трябва живи и здрави.

Хав отвори с ритник вратата и се качи по стълбите. Мъжете от семейство Бенедикт ме очакваха във всекидневната и едва се сдържаха да не се нахвърлят отгоре ми с въпроси. Хав явно бе успял да се наложи поне да ми дадат шанс да се постопля. Те бяха внушителна група — всички имаха мрачния вид на родителите си и височината на баща си. При все това те не бяха едни и същи, тъй като характерите им варираха значително — от тихите, спокойни води на Уриел^[3], втория син и учения между тях, през спокойния Уил, до сприхавия Зед, който точно сега си търсеше повод да се сбие. Въпреки огромното напрежение, под което се намираше да отговори на въпросите им, Хав беше сдържан и аз получих време да се преоблека. След десет минути вече седях на канапето, увита в юрган, отпивах от топлия шоколад и разказвах на Виктор, който работеше за ФБР, какво се беше случило на партито.

— Кристал, италианската полиция ще пристигне всеки момент. — Виктор отвори нова страница в тефтера си. — Трудно е да ги накараме да повярват в историята с отвличането, защото контесата е много уважавана личност. Според мен, те вярват, че ние не сме разбрали добре ситуацията и че всички жени са заминали на пътешествие, което е било изненада.

— Да, разбирам ги.

— Вече разговаряха със синьора Кариера на долния етаж и тя успя да им каже единствено, че партито е било прекрасно, а накрая

всички са се разотишли по своя път.

— Това е всичко, което тя видя. Контесата се беше погрижила да има достатъчно свидетели, които да кажат, че вечерта е била съвсем обикновена. Аз също не бих повярвала, че е способна на това, ако не бях присъствала в къщата ѝ.

Айвс извади лаптопа си.

— Все трябва да има нещо, което да направя. Може ли да проследим лодката ѝ? Дайте ми време и сигурно ще успея да измисля програма, с която да го направим. Може би ще успея да вляза в разузнавателните сателити на военните, които са били отгоре вчера.

Средният син, Уил, който имаше телосложението на ръгбист, но със спокойни, нормални жестове, затвори капака твърдо.

— И да те заловят от Пентагона, така ли? Браво на теб! Феникс едва би желала да ти идва на свиждане в затвора в най-хубавите години от живота си.

— Няма да ме заловят — и Айвс отново отвори капака.

— Дарбата ми казва, че точно сега ще бъде опасно за теб да опитваш. Признай си, Айвс: просто не можеш да мислиш ясно, когато тя е в опасност, затова сега не е време да опитваш нещо, което изисква да бъдеш на върха на способностите си.

— Ами ако има нужда от мен, Уил? — лицето на Айвс издаде терзанието, което го измъчваше.

— Естествено, че има нужда от теб, идиот такъв. — Уил шляпна брат си лекичко. — Има нужда от това ти да запазиш спокойствие.

Зед смачка един вестник в юмрука си.

— Не мога да търпя повече. Защо не отидем до къщата на контесата и не си го изкараме на вратата ѝ?

Баща му сложи ръката си на рамото на най-малкия от синовете си.

— Разбирам те, Зед, но да разбием вратата няма да ни помогне, ако Скай не е вътре. Тя не е там, нали, Виктор?

Виктор беше най-суровият от седемте братя, с коса до раменете, вързана на опашка, сиви очи и ум резач — остър и проникателен. Той можеше да манипулира мислите, но за щастие, беше избрал страната на добрите.

— Не. Полицията заяви, че в резиденцията няма друг, освен пазача. Това е най-подозрителното нещо — контесата се омиа толкова

скоро след голямото парти и взима със себе си цялата прислуга, както, едва ли ще сбъркаме, ако заключим, и нашите момичета.

Хав се мушна зад мен на канапето, така че да се облегна върху него.

— Мисля, че пропускаме нещо очевидно тук. Ние разполагаме с оръжие, което контесата е подценила.

— Какво оръжие? — попита Зед.

— Моята сродна душа. — Думите му предизвикаха за кратко усмивки у другите, макар че бяха силно разтревожени за своите. — Кристал винаги е омаловажавала дарбата си, но тя може да открива разни неща, с които сте свързани.

— Неща, Хав, не хора — поправих го аз.

— Сигурна ли си? Аз почувствах телепатичната връзка, която ти изгради, да влиза право в мозъка ми. Това е най-силната връзка, която някога съм срещал, изградена от онова, което ни свързва. Ти не осъществяваш телепатия като другите хора, сладкишче.

— Така ли? — Нямаше как да знам това — тази връзка беше първият ми опит.

— Така, ти си имаш своя собствена марка. Не се изненадвам, че ти е толкова трудно да използваш нашия вид, защото ти изграждаш своята връзка от нещата, които ни свързват — приятелство, шеги и, хъм, любов.

Бузите ми пламнаха. Беше усетил, нали? Не бих избрала точно този момент да си призная, че съм влюбена в него много повече, отколкото си давах вид.

Уриел седна на стола до мен. От всичките момчета, той беше най-светъл: лешникови очи и кестенява коса със златисти кичури като гривата на лъв — приличаше на моята, но не беше така вбесяващо къдрава.

— Това е смайващо, Кристал. Не ми беше минавало през ума, че може да има повече начини за телепатия, но защо не? Звучи много подобно на моята дарба. Аз мога да проследявам нещата назад във времето въз основа на връзката им с хората и местата — виждам мимолетно къде са били във важните моменти от съществуването си. Резонансът от емоциите остава по тях. Ти, изглежда, се фокусираш върху „тук и сега“, а това ми звучи по-полезно.

Не бях много сигурна какво правя, но беше мило от негова страна да го каже.

— Ако съм разбрал правилно, това означава ли, че можеш да откриеш Даймънд, защото имаш емоционална връзка с нея? — Уриел хвърли поглед към Трейс, който крачеше край вратата на кухнята.

Прехапах устни. Можех ли? Никога не съм опитвала.

— Мисля, че бих могла, ако знаех откъде да започна да търся. Все още имам този проблем, че стотиците връзки, които всички имаме, ме изхвърлят от орбита. Мога да правя прости неща, като да намирам ключове, но това е недвусмислено и хората обикновено имат представа къде са ги оставили. Трудно ще ми бъде да я открия, когато може да бъде на толкова много места.

Хав стисна рамото ми.

— Мисля, че ще ти трябва нещо по-силно от връзката между теб и сестра ти. Аз си мислех, че трябва да проследиш връзката от Трейс до сестра ти или от татко към мама. Нали не се затрудни да проследиш нашата?

— Не, тя водеше право към теб.

— Да, съвсем право към мен. — Той ме целуна по главата.

Айвс захвърли лаптопа и клекна до мен.

— Значи ще можеш да проследиш връзката ми до Феникс?

Зед се облегна върху облегалката на канапето.

— Ами между мен и Скай?

С тревожен стон, господин Бенедикт се отпусна тежко в креслото.

— О, боже. — В очите му имаше сълзи, които бяха в неочакван разрез с обичайното стоическо изражение на лицето му.

Трейс отиде бързешком при баща си. Готов да помогне с лечителската си дарба, Хав се понадигна и ме премести. Всички се тревожихме, че възрастният мъж се бе предал на шока от загубата на съпругата си. Господин Бенедикт вдигна ръка.

— Моля ви, не ставайте. Добре съм, момчета, повече от добре. — Той стисна гърба на носа си, за да пресече пътя на сълзите си. — Дори не знаете колко добре се чувствам. — Той се отпусна назад, а ръцете му увиснаха от коленете му. — Кристал, момичето ми, ти си търсач на души.

Хав се намести зад мен.

— Какво? — попитах аз.

— Това е дарбата ти. Толкова рядко се среща, че съм виждал само един друг човек с тази дарба и това беше мъжът, който откри Карла. Раждат се само по един или двама на сто години. Защо досега никой не е разбрал това?

Свих рамене, без да успея да скрия изненадата зад равнодушието си.

— Предполагам, че не съм дала никакви признаци за това до снощи, когато бях принудена да го направя.

— Но ти си от семейство на саванти. Трябвало е да определят дарбата ти, за да можеш да помагаш на хората да открият своите сродни души. Пренебрегването на таланта ти от тяхна страна граничи с престъпление.

Ченето на Виктор увисна. За първи път виждах най-хладнокръвния от братята толкова смаян.

— Искаш да кажеш, че тя може да открие моята сродна душа, както и тези на Уил и Уриел, така ли?

— Точно така. Но първо ще открие момичетата, нещо, което контесата не ще очаква.

Все още бях замаяна. Да открия сродната си душа и да чуя, че имам неповторима дарба в една и съща сутрин не беше малко. Но щях да имам цял живот да се занимавам с тях. Сега трябваше да се съсредоточим върху това да избавим другите.

— *Хайде* да опитаме. Какво да правя? — погледнах към Хав. — Опиши ми по-подробно как се чувстваше, когато се свърза с мен, и по какъв начин това е различно от нормалната телепатия.

Хав ме погали по бузата.

— Беше невероятно. Усещах как набъбваш в съзнанието толкова гладко, че беше радост да наблюдавам. Обикновено телепатията е по-скоро като нежно потупване по рамото, за да привлечеш вниманието — нещо като телефонен разговор между две съзнания. А ти пристигна като самолет, който приближава земята за кацане. Успях да те видя няколко секунди преди да докоснеш земята — вероятно можех да те блокирам, но защо бих пожелал да го направя? Не се налагаше да държа моста помежду ни, защото ти го държеше.

Поклатих глава.

— Нищо не съм правила. Просто последвах онова, което вече беше между нас.

— Дори по-добре. Е, значи не ти прилоша?

— Не. Странно, но ми се стори, че това е най-естественото нещо, което някога съм правила.

— Добре. Значи трябва да разбереш дали ще можеш да прехвърлиш умението си към други умове. Татко, някакви предложения?

— Господин Бенедикт, на вас как ви помогна търсачът? — попитах го.

— Моля те, наричай ме Сол. Нали сме едно семейство вече и то в толкова много отношения. — Сол се пресегна, взе ръката ми и потърка със загрубелия си палец opakото ѝ — Търсачът беше един много възрастен мъж, старец, когото народът ми почиташе. Той се занимаваше с това от години и беше усъвършенствал метода си. Тогава аз бях само един неопитен младеж и той не сподели с мен тайната си. Почувствах само, че някак успя да влезе в съзнанието ми, а после оформи връзката ми и я последва. Все пак не забравяй, че тогава аз не бях срещнал Карла, затова той ме напъти във вярната посока, като насочи към нея връзката ми.

— Добре, хъм. Това ми звучи доста напреднало. Но вие вече си имате готови връзки, затова вероятно трябва просто да вляза някак в ума ви и оттам да направя онова нещо със самолета, който се приближава към уголемяващата се земя.

— Имам идея. — Зед се свря в края на канапето. Още един Бенедикт и аз щях да бъда притисната като в сандвич. — Аз сплотявам дарбите на братята ми, когато искаме да работим по важен въпрос. Ти вече си свързана с Хав, нали?

— Разбира се, че е свързана — потвърди Хав.

— Тогава, ще опитаме да прибавим Кристал към връзката на семейство Бенедикт. С разбирането на Вик за съзнанието, опита на Уриел да проследява хора и вещи в миналото, а Трейс през пространството, с общия гений на Айвс да разбира от всичко и способността на татко и Уил да усещат кога сме се натъкнали на опасна територия, би трябвало да можем да помогнем на Кристал да се ориентира. Нещо като ускорен курс за търсач на души.

— Поемаме смело курс напред — обади се Хав.

— Да — за първи път, след като бях съобщила новината за отвличането, Зед изглеждаше щастлив. — А и Хав тук ще се погрижи, ако малко друса — нали е лечител, така че сме се застраховали.

Разбира се, аз щях да направя всичко необходимо, но въпреки това изпитвах тревога.

— Какво ще видят, ако споделя с тях връзката ми с теб? — попитах Хав.

— Ние сме възпитани и няма да гледаме — обеща Зед с ръка на сърцето, но в очите му блестеше обезпокоително пламъче.

— Не се тревожи, скъпа, ще настъпя здраво всеки, който се осмели да прекрачи границата, става ли? — Хав изрита брат си от края на канапето.

— Аз няма да гледам — закле се Айвс, — и Зед ще се държи подобаващо.

— Разбира се, имаш думата ми — рече Сол по такъв начин, че не можех да се съмнявам. — Залогът е твърде голям, за да се държим безразсъдно и на Зед това му е ясно.

— Как така аз се превърнах в човека, срещу когото всички мърморите? Това беше ролята на Хав.

Хав се подсмихна самодоволно.

— Да, но сега имам за партньор търсач на души. Време е за уважение, момчета.

Въпреки шеговития разговор, семейство Бенедикт вече бяха запретнали ръкави за работа. Трейс беше наредил столовете в кръг, така че да можем да докосваме ръцете си. Уриел беше дръпнал завесите, за да приглуши светлината. Уил беше пуснал котката навън, за да не потърси по котешки ласка и така да ни смути.

— Готова ли си, скъпа? — Хав допря едната си ръка със Зед, а другата с баща си. Аз стоях свита в скута му и това стигаше за връзка с мен.

Преглътнах. Не исках да ги разочаровам.

Хайде да опитаме.

[1] Хипотермията е състояние, при което температурата на тялото пада под 35 градуса. Може да доведе до треперене, загуба на паметта. — Б.пр. ↑

[2] В древногръцката митология — кръвожадна, чудовищна птица с глава на жена, тяло на ястреб и орлови криле. Олицетворение е на бурята и смъртта. — Б.пр. ↑

[3] Божия светлина (от иврит). Един от седемте архангели в православието. Като носител на божествения огън, той е просветител на помрачените. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Позволих на много хора да влязат в съзнанието ми и това ми напомни за първия път, в който се разходих по бикини на обществено място. Страхувах се, че всички ще зяпат точно онези кътчета, които исках да останат скрити, но тогава осъзнах, че на другите изобщо не им прави впечатление и аз трябва да се захвана с работата. Усещането беше свръхестествено — усещах около себе си различната природа на момчетата, но най-ясно усещах присъствието на Хав, който се беше съсредоточил изцяло върху това да ме подкрепя. Сякаш отново ме носеше на ръце, но този път с мисълта си. Не бях доценила тази негова страна и за малко щеше да стане прекалено късно. От самото начало знаех, че е грижовен, но се бях препирала с него почти през цялото време, вместо да му дам шанс да покаже по-добрата си половина.

„Забавно е да се препираме, прошепна той в ума ми. Помисли си само за сдобрянването и всичките целувки след това.“

„Хав, обади се баща му, не се разсейвай.“

„Остави човека на мира. Току-що е намерил своята сродна душа“, рече Уил. Усещах как смехът се надипли на вълнички през общия ни мислен разговор.

„Казваш нарочно това, за да намери първо твоята приятелка“, възрази Уриел. *„Като най-голям, аз ще искам предимството, което ми се полага.“*

„Момчета.“ Сол отново се намеси.

„Просто искам да я предразположим, рече Хав. Тя не общува с телепатия като нас. Опитвам се да измисля как да я предпазя от нещата, които се въртят в главите ви.“

Тогава осъзнах, че не изпитвах обичайното си неразположение благодарение на факта, че се намирах в мисловното пространство на Хав и чувах разговора през неговите филтри. Аз нямах филтри в ума си и несъмнено това беше причината да припадам от телепатията.

„Да, скъпа, аз съм: твоето силово поле.“ Той прожектира образа на космическия кораб Ентърпрайз с включени щитовете на максимум, който се носеше сред един астеровден пояс.

„Надявам се двигателите да не откажат, когато тръгнем по следите на някое от момичетата. С кого ще опитаме?“ Знаех, че всички горяха от желание да се отзоват. „Явно е, че познавам най-добре Даймънд, но тя е най-новата. Да опитаме ли с майка ви и баща ви?“

„Връзката между сродните души е силна, без значение дали е отскоро, рече Сол благосклонно. Тъй като можеш да се ориентираш по-добре в ума на сестра ти, струва ми се, че трябва да опитаме с нея.“

„Трейс?“ Хав подаде ръка на най-големия си брат.

„Готов съм.“ И аз почувствах, че наистина беше готов: зорък и бдителен, сякаш отиваше на полицейска акция призори.

Чувствах се неловко от онова, което ми предстоеше да направя, и те сигурно усетиха това.

Не се стеснявай, Кристал. Между мен и Даймънд няма нищо, което тя не би искала да сподели с теб за целта ни, увери ме Трейс.

„Добре. Ще последвам чувствата ти към нея — тях усещам най-ясно.“ С помощта на Хав докоснах ума му. И там беше потокът от мисли и чувства, всички съсредоточени върху неговата сродна душа. Не исках да се вирам в него прекалено отблизо — трябваше ми само общо усещане за посоката, но не можах да се стърпя и хвърлих поглед на някои дребни неща от ухажването им, шегите, миговете на усамотение, грижите, които делеяха и носеха заедно. И аз бях в последния вързоп Даймънд разговаряше много за мен с Трейс. Опа. Не бива да се вглеждам прекалено отблизо — подслушвачите винаги свършват зле.

„Кристал, трябва да се концентрираш. Изпускаш следата.“ Това беше Зед, който наблюдаваше как напредвам, тъй като сплотяваше всички дарби в едно.

„Съжалявам. Уриел, Трейс, ще ме посъветват ли какво да правя?“

„Не мисли за това, че следата изтънява, колкото повече се отдалечава от теб, обади се Уриел. Умът ти проектира

въображаема слабост, нищо повече. За мисловните пътеки разстоянието е без значение. Следата е там.“

„Аз си намирам точки на сигурност, подобно на подпорите на мост, за да съм сигурен, че следата няма да се стовари отгоре ми, додаде Трейс. Чувствай, недей да гледаш.“

Добър съвет. Опитах се да проследя нишката, но тя не беше така ясна както с Хав. Чувствах, че краят ѝ се развяваше от вятъра като отвързано хвърчило. Нещо не беше наред.

„Къде мислиш, че се намираш?“

Отдръпнах се малко. Планини. Студено. Запад-север-запад. От усилието главата ми взе да се върти. Следата избледняваше.

„Стига толкова, момчета, обяви Хав. Кристал трябва да си отдъхне.“

Зед внимателно остави телепатичната връзка да се разпадне. Последният, който напусна ума ми, беше Хав, а аз отново се озовах обвита в ръцете му.

— Съжалявам. Още не ме бива много. — Чувствах се ужасно, задето не можах да им дам пълен отговор, а само фрагменти.

Трейс се държеше за главата.

— Ти не си виновна, Кристал. Почувствах всичко, което ти видя. Нещо с Даймънд не е наред. Тя, тя просто не е там.

— О, боже! Да не искаш да кажеш, че е мъртва? — започнах да се паникьосвам. — Аз си помислих, че контесата ги взе само за заложенници, но ако все пак е напълно луда и ги е убила всичките?

Трейс поклати глава.

— Не, не мисля. Щях да разбера, ако беше така. — Той стисна юмруци и ги разтвори, като се мъчеше да овладее емоциите си. — Искях да кажа, че тя беше празно пространство. Някак беше изключена.

— Това не е възможно — заяви Зед. — Нищо не може да изключи връзката между сродните души.

— Сигурен ли си? — очите на Трейс бяха пълни с болка.

Хрумна ми грозна идея.

— Контесата нарече себе си „Заличителя“. Помислих си, че може да изтрива спомените, но ако е искала да каже нещо повече с това?

Сол трепереше. Изглеждаше по-стар от всякога.

— Ако е причинила нещо на нашите сродни души, тогава ще ги открием, дори те да не ни познаят. Веднъж като си ги върнем, кълна се, че ще намеря начин да поправа стореното. Няма да позволя на контесата да открадне душата ми.

— Ще намерим начин, татко — обеща Уил. — Мама не би позволила на тази стара и зла жена да съсипе трийсетгодишния ѝ брак. Айвс се изправи и дръпна завесите.

— Благодарение на Кристал имаме шанс. Напътствията ѝ бяха достатъчно ясни, за да започнем издирване. Ще сваля карта на местността, която локализира. — Той включи лаптопа си и свали сателитна снимка на областта с имена на нея. — Кристал, ето какво улових от ума ти. Можеш ли да стесниш малко кръга?

Клекнах до него и огледах снимката на Долomitите, алпийската верига на север от Италия.

— Струва ми се, че ще мога. — Докоснах областта близо до езерото Гарда. — И няма да ми е нужна телепатия, за да го откроя.

Хав разроши косата ми.

— Умница. Монте Балдо. Естествено, че се е върнала в наследствените земи на семейството си. Как иначе би могла да прикрие деянието си, ако няма крепост с персонал от хора, които са ѝ верни? Трябваше да се сетим за това.

— Накрая щяхте да се досетите — възразих аз. — Просто всичко беше толкова неочаквано.

Виктор вече беше на компютъра си и вкарваше информацията в базата данни на международните полицейски с или.

— Мъжът е арестуван в Лондон, а сред имотите му следователите са описали и вила в планините. — Той отвори една снимка. — По дяволите! Изглежда непревземаема. — Това не беше вила, а крепост, построена за защита високо на планинския зъбер, с крепостни стени, по чиито краища имаше остри каменни шипове. Щеше да стои красиво на пощенска картичка, ако в действителност не беше превърната в затвор. — Имате ли предложения?

— Пред нас има една-единствена възможност — обади се Сол. — Ще стигнем с кола до главната порта и ще си ги поискаме обратно. Крепостта може и да изглежда средновековна, но това тук е съвременна Италия. Няма да може да се измъкне, ако наистина ги крие там.

— Почти съм сигурна, че това е мястото, което почувствах. — Усещах как по гърба ме полазват тръпки — крепостта изглеждаше зловещо красива: като орел, кацнал върху скала.

— Тогава какво чакаме? — попита Зед, преполовил разстоянието до вратата. — Да вървим да спасяваме момичетата.

Разбира се, това съвсем не беше така лесно. Трейс и Виктор на мига се заеха да наемат два джипа с двойно предаване, с които да стигнем в планините. Тъй като не знаехме в какво състояние ще намерим момичетата, решихме, че ще имаме нужда от собствена база, вместо да се надяваме, че ще издържат дългия път обратно до Венеция. Зед и Айвс откриха една голяма къща в близост до вилата на контесата. За щастие, сезонът още не беше започнал и скиорството не бе в разгара си, та те смогнаха да проследят собственика ѝ в градчето на източния бряг на езерото, недалеч от Монте Балдо. Планът ни беше да вземем момичетата и да прекараме там нощта, за да могат да се възстановят.

Виктор и Уриел предложиха да шофират. Всички сметнаха това за разумно — тъй като техните сродни души не ги грозеше непосредствена опасност, те бяха най-спокойните в случая. Уил беше назначен за навигатор, а аз бях неговият Джи Пи Ес сигнал, който да го насочва към целта. Бяхме приели, че момичетата се намираха във вилата на контесата, но беше възможно да съм направила прибързано заключение и да не съм открила правилното им нахождение. Работата ми беше да седя на задната седалка на водещата кола и с помощта на Хав да следя връзката на Трейс дотам, докдето стига. Уриел щеше да кара след нас с Айвс, Зед и баща им.

След като взехме колите и прекосихме дългия мост, който свързваше Венеция с континента, двамата с Хав останахме почти насаме. Трейс беше зает с телефонните разговори с негови колеги полицаи. Чувах го как си издействаше всяка възможна услуга, използваше всяка връзка, която имаше в международните полицейски органи. Предложих му да разговарям с италианците, но той заяви, че това може да почака, докато стигнем до езерото Гарда. Виктор и Уил се оправяха с пътя.

Хав ме беше прегърнал и аз положих глава на рамото му, вкусвайки спокойствието на мига.

— Добре ли си? Сигурно се тревожиш за майка си.

Бях вързала косата си на опашка, но една къдрица се беше измъкнала и той си играеше с нея.

— Чувствам се доста объркан. Безпокоя се за мама и момичетата, особено след като каза, че нещо с тях не е наред, но в същото време отвътре танцувам от щастие като пингвините от „Весели крачета“, задето те открих. Емоциите ми наистина са в конфликт — не знам какво да чувствам първо.

Усмяхнах се, като си представих стотиците пингвинчета, които танцуват в главата му. Да, и аз така се чувствах.

— Вие сте добър отбор — ти, братята ти и баща ви. Контесата има да се чуди откъде ѝ е дошло, щом стъпите на прага ѝ.

Той ме целуна по ръката, а сетне потърка с нея бузата си.

— Благодаря. Окуражаващо е, че вярваш в нас. Но не забравяй кой е скритото ни оръжие.

Обърнах се към него, така че да виждам лицето му.

— Смяташ ли, че баща ти е прав за мен?

— А ти?

— Предполагам... да, може би. Просто се притеснявам, че и в търсенето на души ще се окажа пак толкова некадърна като във всичко друго.

— Сладкишче, предупреждавам те. — Той завъртя пръст във въздуха.

— Какво? — изцвърчах аз и се опитах да се измъкна от гъдела, който ме заплашваше.

— Ще предприема драстични мерки, ако пак те чуя да се подценяваш. Увериха те, че притежаваш дарба, която се среща веднъж на сто години, а сега казваш, че според теб няма да те бива достатъчно.

— Но...

— Никакво но. Кога най-сетне ще се събудиш и ще разбереш, че ти не си грозното пате, а лебедът?

— Оу.

И преди да имам време да се размекна от сантименталност заради прекрасния му комплимент, пръстите му стигнаха корема ми.

— Не! — изкрещях аз и като се свих, отблъснах ръцете му.

Трейс се намръщи и се помъчи да затули разговора си от писъците ми.

— Приеми го. Кажу: „Аз съм лебед“.

— Ти си лебед! — ахнах аз и се разкикотих.

— Ъргх! Признай!

— Добре, добре, аз съм лебед. И двамата сме лебеди. Всички са лебеди. Ето на: ние сме цяло ято лебеди.

— Вдигаш толкова шум, че като нищо ще минеш за лебед — оплака се Трейс, макар че виждах, че не беше особено сърдит. Той вероятно се зарадва, че отвлякохме вниманието му, и предполагам, че Хав именно това целеше.

Когато стигнахме планинския път за крепостта, беше станал късен следобед. По пътя, който водеше нагоре към националния парк и Монте Балдо, имаше скорошни следи от множество автомобили и това беше малко необичайно за такъв път. Краищата бяха отъпкани от гуми и калта се беше смесила със снега, който беше паднал на тази височина.

— Как мислиш — дали се подготвя за обсада? — попита Хав полушеговито.

На едно дърво при разклона забелязах закачен знак, който показваше, че едното разклонение води към вилата, а другото към снежните равнини.

— Всъщност, мисля, че тя няма нищо общо с това. Просто Холивуд е пристигнал в града. Нали помниш какво казаха на снимачната площадка — тази седмица ще снимат в италианските Алпи. Ние сме в Алпите. Пристигнаха са тук преди нас.

— По всичко личи, че не са тръгнали по нашия път. — Виктор даде знак да завием по тесния път, който се виеше край чукарите. Следите от гумите на тежките превозни средства продължаваха нагоре към планината.

— Не, би трябвало да са много по-нагоре. Доколкото помня, говореха, че ще снимат епизод с хеликоптери и ски. — Но се почувствах успокоена, защото знаех, че наблизо имахме съюзници, на които можехме да разчитаме да застанат на наша страна, ако се наложеше да се борим с италианските власти да ни дадат достъп. Лили щеше да гарантира, че не съм смахната, когато се обърнем към местната полиция заради историята с отвличането.

Мракът беше паднал, когато стигнахме пред портите. Щом колите ни влязоха в периметъра, охранителните лампи се запалиха. Пазачи не се виждаха, имаше само интерком.

Виктор забарабани с пръсти по кормилото.

— И сега какво? Просто ще отидем и ще почукаме, така ли? — Той предпочиташе да има човек, върху когото да упражни мисловен контрол.

— А какво друго? — Трейс слезе от колата. — Останете вътре, момчета. — Той вдигна ръка към пътниците в другата кола. — Аз ще отведа. Да не им даваме много мишени, а?

— Той наистина ли очаква някой да стреля по него предупредително? — прошепнах на Хав.

Хав сви рамене — напрежението течеше по тялото му като нисковолтово електричество.

— Има ли опасност, Уил? — попитах го.

— Опасност има за всички ни. Не само за Трейс.

Наблюдавахме мълчаливо, докато Трейс натисна интеркома.

— Si? — изпука гласът в другия край.

— Казвам се Трейс Бенедикт. Говорите ли английски?

— Не.

Трейс изруга под носа си.

— Добре. Момент. Кристал?

Аз вече слизах от колата, а Хав ме следваше като сянка. Натиснах бутона.

— Здравейте — подхванах аз на италиански, — бих искал да разговарям с контесата.

— Тя не приема посетители. Моля ви, вървете си. Това е частна резиденция.

— Боя се, че не мога да изпълня молбата ви. Разбирате ли, вие държите сестра ми и... и трябва да говоря с нея спешно — спешен семеен случай. Беше спешен, нали така?

Последва мълчание. Камерата на върха на близкия стълб се извъртя, за да ни огледа по-добре.

— Ще изпратя един снегомобил, който да ви вземе. Можете да влезете.

— Кажете им, че няма да влезеш там сама! — изсъска Хав.

— Приятелите ми няма да позволят да вляза без придружител.

— Вие и още един. Възрастният мъж, а не младите. — Връзката прекъсна.

— Това не ми харесва — рече Трейс, а в това време баща му скочи от колата. — Не можем да й изпратим още двама заложници.

— Тя вече имаше шанс да ме плени. Не мисля, че иска още заложници, по-скоро ѝ трябват пратеници.

Сол сложи ръка на рамото ми.

— Кристал, приемаш ли да влезеш с мен?

— Разбира се, че не приема! — Хав беше на път да избухне от гняв. Не беше очаквал такъв обрат и не можеше да приеме, че ще се запътя към опасността без него. — Да не очакваш да я оставя да влезе право в устата на лъва?

— Хав! — предупредих го аз приглушено.

— Какво? — той обърна гневните си очи към мен.

— Забрави ли — аз не ги интересувам, защото не съм ничия сродна душа.

Дори да беше гневен, той постави сигурността ми на първо място. Отдръпна се назад и се опита да си придаде вид, сякаш не беше на път да удуши всички ни до един.

— Да, сладкишче, нали не си нашата перла в короната, тъй че какво толкова? Боже, искам да изритам нещо.

Бръмченето на снегомобилите се чу, преди да видим самите тях да се спускат по алеята към нас.

Сол започна да дава заповеди на синовете си.

— Останете при колите. Ще опитам да държа връзка, но не бих се изненадал, ако има някакъв вид телепатичен заглушител наоколо.

— Моят вид телепатия може да успее да мине през него, ако е толкова уникален, колкото Хав твърди. — Погледнах с тревога към гърба му. Точно в този момент тъпчеше ядно един коловоз в снега. Обърна се към нас.

— Не опитвай, ако това ще те издаде.

— Разбира се. Ще внимавам.

— Не мога да кажа, че внимаваш, като влизаш там вътре!

— Хав! — Беше ред на Сол да избухне — нещо, което рядко се случваше в това семейство.

— Какво? — сопна се той.

— Погледни ме, Хав. — Той вдигна очи и срещна погледа на баща си. — Можеш да ми имаш доверие, че ще се грижа за нея. Кълна се в живота си, че ще внимавам да не я сполети беда — нито нея, нито майка ти, нито Даймънд, нито Феникс или Скай.

— Не можеш да обещаеш — тихо рече Хав, а гневът му остана стъпкан в снега.

— Ще ви кажа следното: ако нещата много се объркат, имаш разрешението ми, Айвс, да взривиш портите на имението и всички да се спуснете на помощ. Но засега нека да опитаме да измъкнем момичетата с преговори. Това е най-безопасният път.

Зед изруга, а Айвс кимна предпазливо. Трейс ме прегърна силно.

— Пази се, сестричке — прошепна той. — Ако Даймънд знаеше, никак нямаше да ѝ хареса, че те пускам да идеш там.

Двата снегомобила изникнаха пред погледа ни и обърнаха така, че да гледат към къщата. Лицата на шофьорите бяха скрити зад каски, а те нито слязоха, нито дори промълвиха и дума. Под дрехите спокойно можеха да се крият извънземни. С тихо бръмчене вратата се отвори толкова, че да се мушнем вътре по един. Контесата действаше на сигурно и това не беше изненадващо, ако знаеше какви дарби има насреща си в лицето на семейство Бенедикт. Точно тук Виктор щеше да бъде особено нежелан гост.

— Хайде, момчета, ще се видим след малко — рекох аз с престорена веселост. Последвах Сол и се проврях през вратата. Щом влязох вътре, тя се затвори с бучене. Хав се опита да не поглежда към мен, но при все това ме стрелна с агонизиращ поглед.

Сол преценяваше двамата мъже върху снегомобилите.

— Ти върви при този, Кристал — той посочи към по-едрия от двамата шофьори.

Останах изненадана. Помислих си, че би ме насочил по-скоро към другия.

— Обикновено мозъкът крие заплахата, а не мускулите — прошепна той и ми помогна да се кача зад мълчаливия мъж. — Твоят шофьор изглежда безобиден.

Предпазливо се улових за кръста на мъжа, който не дочака Сол да се качи, а запраши с пълна скорост обратно към замъка.

Шумът беше оглушителен, за да задавам въпроси, затова се постарях да запомня пътя обратно, в случай че ми се наложеше да се

върна сама. Алеята беше маркирана със стълбове, които указваха пътя в дълбокия сняг. От двете ѝ страни се простираше елова гора. Завихме зад ъгъла и пред нас се показаха градините — загадъчни в зимното си покривало, — но тук-там се виждаха тераси, плетове и статуи. Над нас се възправи замъкът — тъмен силует на фона на небето, чиито каменни нокти дращеха звездите, сякаш им завиждаха за свободата от веригите на земното съществуване. Бях попаднала в приказка. Не беше трудно да повярвам, че разумните преговори за освобождаването на момичетата може би изглеждаха наивни тук, както ако опиташ да вразумиш един върколак да не те напада.

Двигателят спря. Слязох, но не можах да се насиля да благодаря на придружителя си. Отново, без да пророни и дума, той откара снегомобила зад крепостта, където вероятно контесата държеше превозните си средства. Там, където стоях, имаше огромно обръцало, но иначе нямаше следи от коли. След миг пристигна снегомобилът със Сол, който видимо си отдъхна, когато видя, че го чакам. Той слезе, с бърза крачка дойде при мен и ме хвана за ръката, преди някой да ни раздели.

— А сега какво? — попитах аз.

Не се виждаше никаква врата към замъка. В стената имаше дълбок сводест проход, но никой от двамата ни не искаше да тръгне натам — подвижната решетка, която беше вдигната, ни караше да се чувстваме така, сякаш сме тръгнали право към пастта на дракон.

Тогава оттам излезе мъж с фенер.

— Предполагам, че това е отговорът, който търсим — въздъхна Сол. Той стисна здраво ръката ми и ме поведе натам.

— Познавам го. Това е икономът на контесата от къщата ѝ във Венеция — прошепнах аз.

— Ако обичате, господине, и вие, госпожице, последвайте ме — произнесе напевно икономът.

— Това не е светска визита — рязко рече Сол. — Мисля, че знаете защо сме тук и трябва добре да прецените риска от наказателно обвинение срещу вас, ако ни попречите да си върнем момичетата и съпругата ми.

— Отлично, сър. Насам.

О, този иконом, толкова го биваше! Сигурно беше изгледал стотици класически ленти, за да доведе до пълно съвършенство този

раболепен, но презрителен тон.

Стъпките ни отекнаха в прохода. Излязох в двора и той ни отведе през него до вратата, която стоеше отворена в другия край. Отвътре се чуваха смях и гласове.

— Контесата май има компания. Какво означава това за нас? — попитах аз.

— Вероятно свидетели. Ако има някой, който не е на заплата при нея, това може да ни бъде от полза. — Сол се спря на прага. — Добре, Кристал. Ще опитам да направя телепатична връзка. Знам, че ти става лошо, но няма как.

— Няма нищо. — Отдръпнах се и допълнително усилих щитовете си. — Аз ще се погрижа за икономом. — Прекрачих прага и се намерих във фоайе с ламперия, украсено с ловни трофеи и мечове — колко банално. — Ей, Джийвс^[1], къде да си закача палтото? — викнах му грубо. От любопитство опитах да се потопя в съзнанието на прислужника, за да видя дали ще мога да науча нещо за връзките му, както правех, когато търсех нещо изгубено от племенницата ми, и останах изненадана. Мозъкът му се въртеше, но не в случайни мисли както у повечето хора. Приличаше повече на въртележка — всичко се движеше в подреден кръг: задълженията му, предаността му към контесата и семейството му. Тази спретнатост беше присъща на работ. Бързо развалих връзката, тъй като не исках да усети нахлуването.

— Госпожицата може да остави палтото си тук — рече икономът и подаде ръка. Аз свалих палтото си и му го подадох. Изражението му не се промени ни на йота — нито усмивка, нито лъч човечност.

Сол влезе. Повдигнах вежди, но той поклати глава. Добре, щяхме да минем без обикновената телепатия. Посочих гърдите си, за да го попитам дали иска аз да опитам. Той отново поклати глава.

— Нека крием този коз засега в ръкава си — рече той ниско. — За по-късно, ако ни потрябва.

— Мога ли да взема палтото ви, сър? — запита икономът.

— Заповядайте. — Сол му го подаде. Докато икономът беше с гръб към нас, аз докоснах слепоочието си, посочих го с пръст и направих гримаса.

— Хъм. Интересно. Заличителя? — попита Сол тихичко.

— Предполагам. Не е естествено. Изглежда е способна да пренарежда съзнанието така, както ѝ е угодно на нея.

— Това би обяснило целия план.

— Насам — Роботът Джийвс се отправи към една изящна двойна врата. Той бутна вратите и вътре се разкри красива, старинна всекидневна, огромна камина, където бумтеше огън, и розови кресла и канапета. Нищо от обстановката не задържа вниманието ни, защото в стаята бяха всички хора, за които бяхме дошли.

— Ди! О, боже, добре ли си? — възкликнах аз и се втурнах към сестра ми. Тя отпиваше шампанско от една чаша и сякаш отвличането изобщо не ѝ се бе отразило. Не бях виждала старомодната рокля, с която беше облечена, а и изражението на лицето ѝ ми беше чуждо.

— Извинете, познаваме ли се? — Даймънд остави чашата си, изправи се и ми подаде ръка, сякаш бяхме случайни познати. — О, боже, не си спомням името ви. Сигурно съм пийнала повечко. — Тя погледна към чашата и направи печална гримаса, приканвайки ме да стана част от шегата.

— Даймънд — аз съм. Кристал. Сестра ти.

— Не ставайте глупава — аз съм най-младата в семейството. Мама и татко са били твърде стари, за да имат още едно дете. Разбира се, татко никога не би признал, че мама е прекалено стара за каквото и да е — той я обича сякаш. Много мило, на тяхната възраст. — Тя отпи нова глътка, а ръката ѝ затрепери, сякаш тялото ѝ знаеше нещо, което мозъкът ѝ беше забравил.

— Но татко е... — Оставих последните две думи да заглъхнат, защото знаех, че са безполезни. Часовникът на съзнанието ѝ беше променен и тя, изглежда, не знаеше за смъртта на баща ни, нито за моето съществуване. Надникнах в ума ѝ и видях, че просто ме нямаше там. Всичко, което беше докоснало връзката ѝ с Трейс, беше изтрито, но тъй като аз съм била там от самото начало, аз бях напълно заличена от картината. Спомените за мен бяха запечатани като ядрени отпадъци, залети с тонове цимент, за да не могат да заразят другите спомени. Но не само тя не си спомняше нищо. Феникс и Скай гледаха към мен с възпитан интерес; Карла се вираше в огъня, без да забележи, че съпругът ѝ беше влязъл. С големи крачки той отиде при нея и я вдигна от креслото.

— Карла, спри това начаса! — Той приближи лицето си до нейното. — Чуй ме — намери ме в главата си, в сърцето си! Аз съм, Сол!

— Мили боже! Какво прави този човек? — възкликна Даймънд и като ме остави, завтече се към огнището. — Той луд ли е? Оставете я на мира!

— Сол? Сол чий? — попита Карла с помътнели очи. Тя изглеждаше като дрогирана — искаше ми се нещата да бяха толкова прости, но от състоянието на картината в съзнанието ѝ разбрах, че тя е била подложена на същата заличителна обработка както иконома, както всички тук. Но тъй като тя беше прекарала почти целия си живот със своята сродна душа, у нея бяха останали ужасяващо малко спомени.

Дребничката фигура, облечена в черно, се надигна от креслото от другата страна на камината.

— Харесва ли ти отмъщението ми, Бенедикт? — попита тя с горчиво ликуване. Сол пусна Карла и нежно я сложи да седне на стола. Той се бореше с толкова силни емоции, че не бе в състояние да отговори.

— Както виждаш, всички сродни души бяха, как да кажа? Изгубени? — продължи контесата.

— Нищо не може да разруши връзката между сродните души — рече той с нисък глас. — Нищо.

— Нищо, освен мен. — Контесата насочи вниманието си към мен. — А, Кристал! Върна се по-бързо, отколкото предвиждах. Учудена съм, че те виждам тук тази вечер. Очаквах да откриеш къде съм отвела момичетата най-рано, о, утре. Моите поздравления. Подцених те. Това, че нямаш дарба, ме накара да си помисля, че ти липсва и интелигентност.

— Защо сте причинили това на сестра ми? — Преглътнах. В гърлото ми беше заседнала буца. — Какво зло ви е сторила тя? Какво зло съм ви сторила аз?

— Нищо. За нещастие, и вие бяхте въввлечени в това. Нали разбираш, мила, за да се заличи връзката между сродните души, трябва да се влезе толкова надълбоко, че почти всичко друго се изтрива с нея. Не е останало много в хубавите им главички. Не страдат, просто са... — тя развя кокалестите си пръсти, докато търсеше думата — отнесени.

Отказвах да приема това, но на първо място трябваше да си ги вземем обратно.

— В такъв случай, отмъщението ви е доведено до край. Може ли да си ги приберем у дома?

Тя наклони глава на една страна, сякаш не ме беше чула добре.

— Забравяш сина ми. Искам да ми го върнат и тогава ще можете да ги получите.

— И ако направим, каквото искате от нас, ще върнете ли съзнанието им така, както е било? — попитах я.

— Ще трябва да те излъжа, ако кажа, че мога да го направя. Не. Мислех, че е справедливо да отнема нещо на семейство Бенедикт, както и те отнеха честта на дома ми. Общественията вреда, която ми нанесох, беше прекалено голяма, за да може всичко да се върне, както е било.

Сол подаде ръка на Карла.

— В такъв случай, ние си тръгваме. Хайде, Карла — момчетата те чакат край портата.

— Момчетата ли? — Карла потръпна и се отдръпна от подадената ѝ ръка.

— Твоите синове. Нашите синове. Скай, Феникс, вие също. Тръгваме си. Айвс и Зед имат нужда от вас.

— Какви необичайни имена. — Феникс се приближи и му се усмихна с вдигната глава. — Смешен сте. Защо плачете? — Тя отри сълзите от лицето му. Скай му предложи кърпичка.

— Не се тревожете, господин... хъм. Извинете, как се казвахте? Все едно. Тук се забавляваме отлично. Не бива да плачете.

Контесата се усмихна на гостите си.

— Някоя от вас иска ли да си тръгне с господин Бенедикт и това момиче тук?

Четири жени ни погледнаха, сякаш бяхме смътно любопитни експонати в музей.

— И защо бихме поискали да си тръгнем с тях? — попита Даймънд.

На вратата се появи икономът с по един бодигард от всяка страна, сякаш бе успял да чуе как Сол обмисля шансовете си да метне Карла на рамото си и да се измъкне с нея.

Контесата махна към изхода.

— Благодаря много, че се отбихте да ме посетите. Ще очаквам да се свържете с мен за сина ми, нали така?

Сол не отвърна. Той се завъртя на пети и излезе, като мина право през тримата мъже на вратата.

— Ела, Кристал. Няма да стоим повече тук. Дано изгниете в ада, контесо!

За кротък човек, клетвата му стресна с ужасната си жестокост. Аз не бих могла да го кажа по-добре.

[1] Герой на британския хуморист П. Г. Удхаус, икономът на Бъртрам Устър. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Мълчахме по пътя обратно до базата ни в курортното градче Малчезине на брега на езерото. С кратки изречения Сол съобщи откъм пред портата смайващите новини и предупреди синовете си да не показват емоциите си, тъй като без съмнение контесата ни наблюдаваше с удоволствие. Камерата избухна начаса. Помислих, че това беше работа на избухливия Зед, но тогава видях мрачната усмивка на Айвс. Уговорихме се да потеглим и да обмислим плана си, където никой нямаше нито да ни види, нито да ни чуе.

Бях забравила колко красиво е езерото Гарда: водите бяха дълбоки, тъмносиво-сини, от бреговете му се издигаха стоманеносиви планински склонове, а по краищата му, обградени от кипариси, се бяха сгушили малките градчета. Бях идвала тук само веднъж през лятото. Сега леденият вятър от Алпите къдреше повърхността на езерото, а въздухът беше кристален — качество, което му липсваше в горещата омара през август.

— Какво ще предприемем най-напред? Ще съобщим в полицията ли? — попитах, след като паркирахме пред вилата — бледолимонова къща на два етажа с тераса на покрива. Една лоза се виеше около беседката и шепа жълти листа още се държаха здраво въпреки острия бриз. Сол духна върху премръзналите си пръсти.

— Бюрокрацията винаги отнема повече време, отколкото човек си мисли, че е възможно. Сега не съм склонен да поема по този път. — Той изрече последните думи с тежка заплаха. Не, сега беше склонен да пролее кръв. Като всички нас.

Виктор вдигна поглед към планинските склонове, където върху скалата можеше да се види черният силует на малката крепост. Оттук изглеждаше толкова невинна.

— Ще ни трябва... Знаем ли... може би хеликоптер или нещо, с което да проникнем вътре. Никога преди не съм опитвал да нахлуя в подобно място. Може и да успеем да взривим портите и да вкараме вътре колите, но така ще е лесно да блокират отстъплението ни. Трейс?

— От всички неподходящи възможности, въздухът е най-добрата — съгласи се Трейс.

— Ще трябва да приспя момичетата, за да можем да ги изведем оттам. Така ще е най-добре. Изглежда, не биха тръгнали доброволно.

— Боя се, че не — потвърдих аз.

— След това ние ще трябва да се вмъкнем вътре. Ще наемем пилот, тъй като бюрокрацията в полицията ще отнеме много време. Няма да ги чакам да си променят решението — обади се Зед.

— Да, но откъде можем да намерим пилот, който да направи такъв каскадьорски номер, че да кацне на онова парче земя от планината, без да има време да се подготви? — попита Уил.

Каскадьорски номер ли?

— Всъщност, момчета, сетих се откъде.

Хав дойде до мен.

— Ако имаш отговора, ние ще бъдем твои смирени слуги до края на живота си.

— Помни си думите. Снимачният екип. Нали видяхме, че са пристигнали в планината, за да подготвят екшън епизода за филма на Стив Хю. Фотографът на снимачната площадка ми каза, че имали опасни сцени с хеликоптери, които трябвало да заснемат. Познавам бегло режисьора.

— А и Стив, според международните медии, ти е „гадже“ — изръмжа Хав.

— По-скоро приятел. Ще уредя да се срещнете с тях, а оттам вие поемате нещата.

— Няма проблем — обади се Виктор. — Мога да бъда много убедителен, ако се наложи.

Първо се обадох на Лили, чийто номер имах. Тя много се зарадва да ме чуе.

— О, отбий се при нас, Кристал. Отегчена съм до смърт, а и тук е толкова студено!

— Ще имаш ли нещо против, ако доведа с мен един-двама приятели?

— Ни най-малко. Кой са те?

— Помниш ли Хав?

— И още как! Красивият американец!

Сложил глава на рамото ми, Хав слушаше и при тези думи повдигна вежди.

— Да, той сега ми е нещо като гадже.

Хав поклати глава, после посочи сърцата ни и свърза пръстите си един с друг. Почти изпуснах следващите думи на Лили.

— О, млъкни! Ревнувам!

— Братята и баща му пристигнаха тук от Щатите. Искат да видят какво правите.

— Не много тук долу. Снимките се правят на ски пистите. Може би ще успея да ви осигуря пропуски за утре. Колко общо са?

— Осем.

— Осем!

— Проблем ли ще бъде?

— Не, не. След прекрасните снимки във Венеция Джеймс ми дължи услуга. Или по-скоро осем.

— Веднага идвам при теб. Има нещо, което трябва да ти кажа.

Хотелът на Лили беше на две преки от базата ни и бързо го открихме. Лили беше свършила цялата си работа до началото на същинските снимки и много се зарадва да ме види, при все че остана малко изненадана, когато се появих, повлякла целия клан Бенедикт след себе си.

— Леле, момиче! Откъде намери тези мъжаги? — сръга ме тя с лакът. — Всичките ли са заети?

— Почти. Без онези тримата. — Посочих Виктор, Уриел и Уил. Опитах се да се престоря, че просто се отбивахме да я видим как е, и за да не се уплаши, подех и аз флирта.

Тя въздъхна.

— Срамота е, че съм прекалено стара за тях. — Въпреки това забелязах, че докато взимаше поръчките за питиетата, се позабави повечко, за да побъбри с Уриел.

— Лили, къде точно се намира площадката? — попита я Хав.

— Нагоре по Монте Балдо има резерват — превъзходни девствени склонове, покрити вече от сняг. Малко е далечко. Ако искате да дойдете, ще ви трябва четири по четири, тъй като пътищата нагоре са доста опасни.

— Не се тревожете, госпожице Джордж, наехме две коли още преди да дойдем — рече Сол. — Живеем в Скалистите планини и сме

запознати с тези условия. Малко по-рано днес вече се качихме до горе и колите ни се справиха отлично.

— Чудесно. В момента снимат един епизод, в който каскадьорът, дублиращ Стив, се спуска от хеликоптера, а после се пуска надолу по пистата със ски и по пътя стреля лошите наред.

— Колко хеликоптера използват? — попита я Виктор.

— Три, струва ми се. Един за каскадьора и два за камерите. Улучихме с времето. Ако излезе силен вятър, няма да могат да летят.

На вратата се почука.

— Влез! — провикна се Лили.

В стаята влезе Стив Хю. Усетих как Хав замръзна до мен.

— Ей, Лили, искаш ли да излезем да пийнем по нещо? О, ти имаш компания. Надявам се, че не ви прекъсвам. — Той ги дари със стоватовата си усмивка на филмова звезда, без да се притесни, че стои сред група мъже, които до един бяха по-високи от него. Стоях най-отзад, но той ме забеляза. — Здравсти, ти беше Кристал, нали така? Как си, миличка? — Гласът му слезе в карамеловия регистър, както го наричах, запазен само за нежния пол.

Беше мило от негова страна, че е запомнил името ми.

— О, добре, Стив. Лекувам разбитото си сърце според клюкарските списания.

Стив не усети чувството ми за хумор и дори се разтревожи, че говоря сериозно.

— Ти нали разбра, че това беше само среща? — Той хвърли поглед към вратата и се замисли дали да не остави на Лили да се оправя със заплетените емоционални проблеми.

— А аз, горката, си мислех, че след вечерта, която прекарах с теб, ще дойде ред на голяма холивудска сватба и стотина бебенца.

Той се намръщи. Стотината бебенца беше достатъчно ясен намек, че да разбере.

— Шегуваш се, нали?

Горкият мегаактьор — без грам чувство за хумор.

— Точно така, Стив. Запознай се с приятеля ми — истинския ми приятел, Хав. Останалите тук са негови братя, а това е баща му. Те са от Колорадо.

Хав не му подаде ръка, а собственически обви раменете ми в прегръдка.

— Приятно ми е. — Тонът му говореше обратното — щеше да му е приятно, ако се срещнеха призори и носеха револвери.

Стив изглеждаше наистина обезпокоен. Беше си извадил погрешно заключение за причините да дойда в хотела с цялото семейство на приятеля ми след мен.

— Не съм я докосвал. Всичко това в пресата са само спекулации.

— Но си я целунал! — Хав го прикова с остър поглед.

— Защото шлейфът на роклята ѝ се скъса, а не искахме това да излезе на първа страница. Направих ѝ услуга.

Този път Хав наистина изръмжа.

— Но и за мен целувката беше доста приятна, разбира се — Стив отстъпи назад. Беше разбрал, че това прозвуча смъртно оскърбително. — Но втори път няма да я целувам. Никога вече.

— Остави горкия човек на мира, Хав — намеси се Уил. — Всичко е наред, господин Хю. Не сме дошли тук заради тази случка.

— Така ли? — Стив видимо си отдъхна.

— Не. Имаме сериозен проблем. — Виктор пристъпи напред гладко като кънки на лед. — Виктор Бенедикт. Аз съм от ФБР.

Стив се ръкува с него.

— Не сте ли малко далеч от юрисдикцията ви?

Останах впечатлена от това, че Стив не се уплаши веднага от Виктор. Аз бих се разтреперила като лист, ако най-студеният от братята ме беше взел на мушка.

— Тук съм в качеството си на частно лице. Това важи за всички ни. Историята е необикновена даже и за филм, затова подгответе се. — При тези думи Виктор се обърна и към Лили. — Ще ви разкрия една тайна, защото имаме нужда от помощта ви. — След това очерта набързо събитията, след като Трейс се запозна с Даймънд в Денвър. Забелязах, че той не прибягна до дарбата си, а се опита да ги убеди, като им представи неподправената истина. Предполагам, че да подчиниш някого на волята си без основателна причина, беше нарушение на човешките права. Именно това поставяше Виктор от страната на ангелите, а не на дяволите като контесата. Тя не би се поколебала.

Когато Виктор свърши, Стив седна на канапето и тежко изпъшка.

— Извинявайте, момчета, но това просто не е за вярване. Да не би всичко да е някакъв номер? — Той хвърли поглед през рамо, сякаш

очакваше отгоре му да скочи екипът на скрита камера. — Или един наистина необичаен план да привлечете интереса ми към следващия ви филм?

Сол седна до него, а мъдрото му лице вдъхваше увереност след дозата неправдоподобни новини.

— Господин Хю, по-сериозни не можем да бъдем. Не всичко в този живот се върти около филмите.

— Опитайте вие да поживеете в моя свят — Стив се изсмя със самосъжаление.

Лили скръсти ръце.

— Добре. Току-що ни оплетохте една невероятна приказка, но все пак да си савант не е вид религия — не трябва да приемаме думите ви на вяра. Ако притежавате тези дарби, защо не ни го докажете? Тогава ще решим дали да ви помогнем.

Виктор мигна веднъж, после се усмихна.

— Харесва ми приятелката ти, Кристал. Не може лесно да я преметне човек. Така, кой иска да бъде първи?

С вдигната ръка Айвс излезе напред.

— Добра идея. Само недей да причиняваш повече щети, отколкото можем да платим. — Виктор отстъпи назад.

— О, нищо подобно нямах наум. — Айвс допря ръцете си като чашки и затвори очи. Когато ги отвори, между тях имаше въртяща се огнена топка.

— Какво, по...! — възкликна Стив и прескочи облегалката на канапето.

— Кристал! — изпищя Лили.

Потупах я по ръката.

— Ще ти хареса, Лили. Само гледай.

— Не ми харесва! Та това е мутантски огромна огнена топка!

Вярно беше. При все това ми хареса да наблюдавам Айвс, докато работи. Никога преди не бях виждала дарбата му. Той се усмихна на Лили, а в черните му очи блестеше дяволит пламък. Огнената топка взе формата на цвете — тънко и високо, с фуния, която плюеше малки искри. Огнена лилия.

— За теб — рече той и като ѝ поднесе лилията, остави я да се зарее над ръцете му.

— Убедена съм! Убедена съм! — Лили се скри зад мен.

Айвс се засмя и остави огъня да угасне. След него остана единствено лекият мирис на дим, както след фойерверки.

Стив поклати глава.

— Как го направи? Никога не съм виждал подобен специален ефект.

— Това не е специален ефект. — Зед излезе напред. — Това е силата на съзнанието над природната енергия. — Фруктиерата се надигна от масата и започна да се върти като летяща чиния. Зед я насочи към Стив. Портокалите и бананите изплуваха вън от нея и започнаха да кръжат около купата като планети около Слънцето. Стив се взираше усилено в демонстрацията и се опитваше да разбере как става номерът.

— Истина е, не е трик — потвърди Сол. — Остави купата, Зед.

По лицето на Зед личеше, че много му се искаше да удари Стив по главата с плодовете, докато накрая бъде убеден. Всичко в него крещеше да бърза, за да спаси Скай, но нещата трябваше да се направят стъпка по стъпка. Трябваше ни хеликоптер и надеждите ни бяха да спечелим Стив на наша страна. Той по-добре от всеки друг щеше да убеди екипа. Купата кацна обратно на масата, а плодовете, един по един, лекичко влязоха вътре.

Стив вдигна купата, а после я остави на масата.

— Няма жици. Уха! Добре. Сега вярвам. Имате невероятни способности.

— Нали разбирате защо не ги разкриваме пред всеки? Все едно вие да публикувате телефонния си номер, за да може всеки фен да ви звъни ден и нощ — каза Виктор.

— Да, разбирам ви. Та, значи, тази стара вещица е затворила жените ви в крепостта, направила е нещо като хипноза на умовете им, а на вас ви трябва хеликоптер, така ли?

— Да, съвсем точно казано.

Стив се обърна към Лили.

— Полудявам ли? Обмислям да помогна на тези лунатици.

— Аз им вярвам, Стив. — Лили потри ръце. — И за мен това е непозната територия, но съм съгласна, че трябва да направим всичко по силите си.

— Ще сме ви много благодарни. — Развълнувана от пробива, аз стиснах ръката на Хав. Той отвърна на жеста ми — Не можем да губим

време, като минем през официалните канали — контесата вече ни напакости толкова много.

Стив ме погледна преценяващо.

— Кристал, а ти какво правиш с твоята сила на мисълта?

— Аз... ъ... намирам разни неща.

Той не остана особено впечатлен от това. Мисля си, че би предпочел да научи, че макар и за кратко е бил свързан с жена, която взривява предмети или ги кара да летят във въздуха.

— Ами приятелят ти?

— Аз лекувам.

— Това е полезно. Искам да науча повече за тази работа. Струва ми се, че е добре човек да има сръчни приятели като вас на своя страна.

— Но сега вие трябва да застанете на наша — напомни му Виктор. — Хеликоптерът?

Стив извади телефона от джоба на самото си.

— Считайте въпроса за решен.

— Ще успеете ли да убедите пилота?

— Няма да е проблем.

Виктор се изправи.

— Аз мога да помогна, ако срещнете затруднения.

— Няма. Вижте, вие разговаряте с пилота. Имам разрешително и петгодишен опит. — Той ми смигна. Уморих се да не отговарям на образа на екшън героя, затова реших да го направим наистина.

Един банан изскочи от купата и пое курс за сблъсък с тила на Стив.

— Хав! — предупреди го Уил.

Бананът се преметна и се намести в ръката на Хав като пистолет.

— Той ме дразни. Ама наистина много — прошепна ми той, а аз взех банана, обелих го и го бутнах в устата му.

— Само че в този момент той е новият ни най-добър приятел, затова дръж се възпитано.

— Е, какъв е планът? — Стив се наведе над картата на местността, която Виктор беше извадил.

— Работим чрез догадки, тъй като информацията ни от вътрешността на крепостта идва само от онова, което баща ми и

Кристал са видели днес — призна Виктор. — Тя държи момичетата ни, но те не са заключени, тъй като не знаят, че са пленници.

— Значи планът е да проникнем вътре, да ги вземем и бързо да се омитаме — рече Стив, докато изучаваше терена.

— Да, но укреплението ѝ е доста здраво и непробиваемо.

— Да, виждам. На какво разстояние искате да се приближа с хеликоптера? Шумът ще ни издаде.

Уил почука по картата.

— Мисля, че приятелите ти, които създават магията на филма, ни правят услуга в това отношение. Пазачите ѝ трябва да са привикнали с прелитането на хеликоптерите, които подготвят каскадьорския номер. Можем да разчитаме, че ще помислят, че това е просто поредната проба. Няма да се разтревожат, докато ти не кацнеш пред входната им врата.

Стив кимна.

— Може би ще е добра идея да прелетя няколко пъти пробно над тях, така че ако първия път погледнат, да мога да им помахам „хей, аз съм филмова звезда“ и после да продължа по пътя си. Може да ги поядоса, но освен да се обадят на режисьора, няма да направят нищо.

Сол потърка брадичката си. Виждах, че използваше дарбата си, за да почувства до каква степен излагахме Стив на опасност.

— Отлична идея, господин Хю. Къде е хеликоптерът ви?

— На снимачната площадка. Едва утре трябва да се кача на него за снимките в близък план. Имат лагер, изграден върху едно парче равна земя близо до горната част на пътя. В сцената аз държа управлението, но после го предавам на Джеси, екранната ми партньорка, и накрая скачам през вратата. Аз правя всичко, без скока.

— А после какво става? — попита Хав. Нещо в думите на Стив беше привлякло вниманието му.

— После аз се спускам със ските надолу по склона и се бия срещу злодеите. Това също го прави каскадьорът. Ще снимаме следващата седмица.

— Татко... — подхвана Хав.

— Не, Хав — Сол поклати глава. — Много е опасно.

Изглежда, всички без мен разбираха какво има наум Хав.

— Какво става?

— Проблемът е, че дори да проникнем на територията на крепостта, пак ще трябва да се приближим още, за да влезем зад стените. — Хав посочи сателитното изображение на укреплението. — Виждате ли този сладък, малък склон тук: той слиза чак до подножието на скалата.

— Кой? Имаш предвид градината ли?

— През лятото е градина. А сега, както ти каза, това е ски писта с препятствия — статуи, дървета, езера. И тя свършва в... е, просто свършва.

— Да, с отвесно падане — няма да е толкова страшно, колкото горе при укреплението, признавам, но скокът е самоубийствен.

— Няма страшно: имам предостатъчно време да спра, преди да стигна до там. Мога да се скрия в тази горичка, после да заобиколя обратно и да ви помогна.

— Ако все още си жив — Зед тупна брат си по главата.

— И защо ти е да правиш всичко това? — попитах поразена аз.

— Той ще превърне себе си в примамка. Ако привлече след себе си достатъчно охранители, ние ще можем да се вмъкнем през задната врата.

— Стига крепостта да има задна врата — вметна Стив. Трябваше да се съглася — изглеждаше малко вероятно.

— Ще има, защото ние ще я направим — едно въже през стената в някой тъмен ъгъл — Трейс посочи към североизточната бойна кула.

За нищо на света не исках Хав да става плячка на шепа въоръжени пазачи.

— Не може ли да измислим нещо друго, което да им отвлече вниманието? Да взривим нещо? — погледнах към Айвс.

— Да, бих могъл, но не бих искал да рискувам да нараня момичетата. Не знаем къде точно се намират, нито как ще посрещнат в замъгленото си състояние една критична ситуация. А и така ще предупредим контесата, че сме дошли да ги отмъкнем.

Хав потри лицето си в главата ми.

— Не се тревожи, скъпа. На ските съм бърз — нямам никакъв шанс да ме заловят.

— По-бърз от куршум? Не вярвам.

— Няма да им дам възможност да стрелят. Освен това си мислех да се представя в ролята на идиот, който иска да им полази по нервите

— пиян приятел на нашия филмов актьор тук, пуснал се през градината заради предизвикателството. Надявам се, че просто ще поискат да ме понатупат, а не да ме застрелят.

— Като гледам как се държиш обикновено, бих казал, че си довел до съвършенство този образ — изръмжа Виктор.

— Може би ще се получи — съгласи се Стив, запален по идеята.
— Ако се провесиш от хеликоптера, докато аз бръмча над покрива им, можеш да им се подиграваш и да крещиш — разбираш какво имам предвид. А аз мога без проблем да карам пиян. — Той сигурно видя лицето ми. — Тоест да се престоря, че съм пиян, скъпа — никога не карам пил.

— И докато вие, лудетини, изпълнявате този номер, какво ще правят останалите от нас? — попита Лили.

— Стив изчаква сигнала, че сме взели момичетата, после каца на обръщало и оттам ги откарва на снимачната площадка — каза Трейс.
— В това време ние се придвижваме до автомобилите. Най-важното е да се измъкнем безпрепятствено. Ще ни трябва шофьори, може би две коли със запалени двигатели на площадката, където държите хеликоптера. Трябва да действваме бързо и да се ометем оттук, тъй като местните власти няма да се зарадват на нашествието ни, а аз не бих искал да изкарам нощта, като им обяснявам защо сме нахлули в крепостта.

— Аз ще карам. Мога да се справя — Лили потърка ръцете си нервно.

— Сигурна ли си? Можеш да останеш тук и да не се замесваш.

— Искам да помогна. По-зле ще се чувствам, ако стоя и чакам да чуя сирените. Освен това с вас трябва да има и човек от екипа, в случай че охранителите поискат да знаят защо сте там.

— Страхотно. Благодаря.

— Аз ще остана с Лили — предложи Сол, макар и със съжаление. — Мисля, че отдавна съм оставил назад дните, когато можех да се катеря по стени, и знам, че мога да ви имам доверие да измъкнете майка ви оттам.

Свих се до Хав, докато те продължиха да подмятат напред-назад плановете — чувствах се непълно безполезна.

— Това е лудост — прошепнах аз. — Всички сте полудели. Приличате на хора, които чертаят сюжета на един от филмите на Стив,

а не спасителна операция в реалния свят. Не искам да се спускаш през градината със ските.

Той помълча за миг — явно претегляше как да ми отговори, без да предизвика нова кавга помежду ни.

— Тревожиш се за мен, така ли?

— Естествено! За теб и за всички ви!

— Нали сама каза — това е реалният свят, а не филмов екшън. Пазачите не биха открили огън с истински куршуми заради такава малка провокация. Ще се ядосат, може би ще се втурнат по петите ми, но аз съм много добър скиор — ще се изпаря, преди те да успеят да си закопчаят ските. Колкото до останалите, които ще се вмъкнат в крепостта — ако ги заловят, много по-вероятно е да ги арестуват, отколкото да пострадат.

— Но дарбата на контесата е много силна. Какво би я спряло да я насочи срещу тях?

— Те са подготвени. Ще включат мисловните си щитове — нещо, което вие, момичета, не смогнахте да направите.

— Аз включих моя — мисля, че затова не ми подейства. Припаднах, но тя така и не нахълта в ума ми. Щитовете ми винаги са вдигнати — част от оцеляването ми в семейство на саванти, които общуват чрез телепатия, без моето участие.

— А аз съм им безкрайно благодарен. — Той склони главата си в извивката между врата и рамото ми и се отпусна, като вдишваше аромата на коса и кожа.

— А аз какво да правя, докато всички вие прониквате там? Не мога да карам кола, нито ски.

— Предполагам, че няма изглед да те убедя да останеш тук, а?

— Как ли не!

— Добре, и аз така си мислех.

Искам да бъда близо до теб.

— Можеш да правиш компания на Стив в хеликоптера, а това ще позволи на един от нас да се присъедини към спасителната операция. Трейс, Зед и Айвс ще вземат своите момичета, Уриел ще носи мама, а Виктор и Уил ще им пазят гърбовете. По този начин ти ще бъдеш свързката ни — мога да ти изпращам съобщения от другите чрез връзката между нас и така ще знаеш как се развиват нещата.

Това ми хареса — щях да бъда достатъчно близо, че да им помогна, ако срещнат трудности.

— Става. Планът е приемлив.

— Ей, момчета, Кристал ще се качи в хеликоптера и ще държи Стив в течение.

Господин Бенедикт имаше вид, сякаш предпочита да ме държи настрана от опасната зона, но останалите бързо се съгласиха с плана.

— Има ли нещо, което да сме забравили? — попита Айвс, а в това време Уриел и Уил тръгнаха напред да вземат палтата и екипировката си от вилата.

— Сигурно — потвърди Зед, но без видимо да е притеснен. Беше толкова отчаян, че суетенето покрай дребните подробности само го ядосваше. — Но хайде да спрем с приказките и да се залавяме на работа.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато тръгнахме нагоре в планината, избрах да се кача в колата на Стив и Лили, което означаваше, естествено, че и Хав дойде с мен. Беше късно. Температурата беше паднала доста под нулата. Бях благодарна на Лили за якето с пух, което беше изровила от гардероба си за мен. Беше ме издокарала така, че да мина за обаятелната партньорка на Стив, в случай че някой наблюдаваше с бинокъл хеликоптера отдолу и затова носех грим и марков екип за ски.

— Цяла нощ ли хората от снимачния екип стоят на площадката? — попитах аз, като се чудех през колко човека трябваше да минем по пътя си.

— Неколцина са разквартирувани в едно бунгало наблизко — обясни Стив, — но повечето слизат вечер в Малчезине. Сега само пазачите са останали там. Има прекалено много техника, която не може да стои без надзор. — Той караше умело по заледения път и укрепваше вярата ми в собствените му думи, че е надежден пилот. Струваше ми се, че по странен начин Стив се радваше, че прави нещо истинско, а не играе просто герой пред камерата. Боровите гори от двете ни страни бяха зловещо празни — плътни сенки под клоните, които задушаваха всякакъв друг живот. Малко по-нагоре започна и снегът, който противодействаше на падането на нощта със сиянието от бялата покривка.

— Разкажете ми за вашия савантски свят. Колко общо наброявате? — попита Стив.

— Повече отколкото мислиш. — Хав пое разговора. — Гледаме да се прикриваме колкото се може повече, защото притежаваме способности, които много хора биха поискали.

— Да, като теб — нали лекуваш. Би могъл да натрупаш състояние.

Хав леко се наежи до мен — като котка, чийто кожух бяха погалили на обратно.

— Вероятно, но тук не става дума за пари, или поне не би трябвало да е така. Причината да не се разкриваме, е, че има прекалено много нуждаещи се, а ние не стигаме да обикаляме по всички посоки. Аз не мога да излекувам всички хора, затова трябва да намеря свой път и да върша добро, когато ми се удава възможност, вместо да изцедея себе си в напразния опит да излекувам света.

Стив срещна очите на Хав в огледалото.

— Знаеш ли, колкото повече слушам, толкова повече ми напомня моя живот. Славата ми дава сила, но аз трябва да внимавам как я използвам. Ако кажа „да“ на прекалено много добри каузи, никога няма да ми остане време да живея. Звучи жестоко, но човек трябва да намира баланс.

Лили погледна картата.

— Завий наляво, Стив.

— Да, знам. Карал съм дотук няколко пъти.

— Сигурно е чудесно да...

— Аз нямам нищо против да имам дарба като твоята — рече Лили на Хав. — Можеш да промениш нещата — да спасяваш човешки животи, да лекуваш рак.

— Не съм сигурен, че мога да лекувам рак. При лечението трябва много енергия, а болест като тази е неин унищожител. — Хав беше в мрачно настроение и не отговори с шега, както му беше обичаят. Всички се тревожихме за случилото се с Карла, Даймънд, Скай и Феникс и поради тази причина той беше необичайно замислен. — Но работата е там, Лили, че макар да делим света на саванти с дарба и обикновени хора, това не е истина. Ти също имаш дарба — да шиеш. И това по свой начин е ценен талант.

Лили се обърна назад и му се усмихна широко.

— Ау, благодаря ти. Знаех си, че те харесвам.

— Именно савантите смятат, че техните дарби ги освобождават от съобразяването с обикновените правила — като разликата между доброто и злото: ето за това трябва да се безпокоите.

— Като контесата ли?

— Точно като нея, и сина ѝ, и другите мъже, които арестувахме в Лондон. Те имат свободна организация и разделят света на сфери на влияние, сякаш някой им е дал правото да постъпват така. Гордея се, че ги спряхме.

— Дано само момичетата ви не платят цената за това — рече Стив.

Спасителният отряд отби на разклона на пътя. Те щяха да скрият автомобила и да влязат в крепостта през оградата, като намерят благодарение на дарбата на Уил най-слабо охраняваното място. Сол последва нашата кола до мястото. Сиянието от снега осветяваше вертолетната площадка, макар че нощта беше паднала в долината на езерото. Филмовият екип беше наел огромен паркинг, предназначен за скиорите, които идваха през почивните дни, и беше разделил асфалта на сектори за автомобилите и хеликоптерите на продукцията. Добре че с нас бяха Лили и Стив, защото съвсем обяснимо пазачите не горяха от желание да пуснат толкова късно конвой от два джипа, който да превземе тяхното парче земя.

— Здравейте, момчета, как вървят работите? — попита ги Стив безгрижно.

— Всичко е спокойно, господин Хю — рече предпазливо главният пазач.

— Дойдох да направим едно кръгче с приятелите ми с хеликоптера. Само ще проверя някои неща преди полета, но вие не ни позволявайте да ви отвлечаме от задълженията ви.

— Не са ми казали нищо за това, сър. — Пазачът провери графика си.

— Полетът не е официален. А и хеликоптерът е мой. — Усмивката на Стив избледня, напомняйки на мъжа деликатно кой беше мегазвездата тук. Мъжът отстъпи.

— Добре, господин Хю. Преди да си тръгнат техниците го напръскаха със спрей против замръзване, но внимавайте.

— Да, ще внимавам.

Преместиха бариерата, за да влезем, и ние минахме край автомобилите за филма, а после стигнахме до площадката на хеликоптера и паркирахме.

— Докарал си личния си хеликоптер през целия път от Америка до тук? — попита Хав.

Усетил хапещия студ, когато отвори вратата, Стив потърка ръце.

— Не. Наех го, за да мога да се разхождам наоколо без спорове. Не се тревожете — същият е като този, на който съм летял у дома. — Той отиде до най-малкият от трите хеликоптера — една черна „Газела“

според надписа на опашката. Привлечени от асоциацията с касовия хит, компанията собственик беше сложила надпис с големи букви точно на корпуса — специално за знаменития им клиент: „Стив“. Хъм, фина работа.

— Той истински ли е? — прошепна Хав. — Срещу това не мога да се състезавам.

Сгуших се по-близо до топлината му.

— Аз и не бих опитала. Той живее в свят на измислени герои и се опитва да прилича на тях. Бих предпочела моят герой да е малко по-земен.

— Какво успокоение! Хайде, мисля, че е готов.

Слязохме от колата и отидохме при другите край „Газелата“. Усецах потока от телепатични съобщения, затова останах на разстояние от господин Бенедикт.

— Добре — рече Сол. — Момчетата са прескочили оградата и сега се насочват към задната стена. Не съм сигурен на какъв периметър се простира заглушаващото поле, но те все още са вън от него. — Той замълча, заслушан в гласовете, които прелитаха насам — натам. — Стив, Виктор каза, че може да отлиташ. Мини над покрива няколко пъти, след това им поднеси Хав на тепсия в двора пред входната врата. Докато той се спуска, момчетата ще се прехвърлят през задната стена, както се разбрахме. Хав, дръж връзка, за да ти кажем кога да прекратиш отвличането на вниманието им. Айвс ще даде на късо алармите и видеонаблюдението, докато пазачите преследват Хав, и това допълнително ще ги обърка. Стив, ти ще кръжиш отгоре и ще чакаш сигнал от Кристал, за да кацнеш. И ако всичко мине добре, момчетата ще натоварят момичетата при вас преди контесата да се усети какво става.

— Разбрано. — Стив потърка ръце. — Бих предпочел да направим няколко репетиции, но предполагам, че най-добре ще бъде да импровизираме, в случай че нещо се обърка.

— Боя се, че си прав. Телепатичната връзка може да пропадне, ако контесата реши отново да ни заглуши. В такъв случай най-важното е момичетата да бъдат отведени на сигурно място, дори ако това означава да оставим момчетата сами да измислят как да се измъкнат оттам. Става ли?

Стив кимна.

— Лесна работа — обади се Хав.

— Хав, ти единствен ще бъдеш сам през повечето време — рече Сол. — Уил казва да гледаш да си довлечеш задника на мястото на срещата при автомобилите, защото не иска да се връща да те търси.

— Кажи на големия брат да не се тревожи за мен.

Но беше ясно, че Уил и Сол се безпокояха за участието на Хав и тъй като и двамата имаха дарбата да предусещат опасност, думите му съвсем не ме успокоиха.

— Хавиер, косата ми побеля от теб повече от всичките ми синове взети заедно — Сол се намръщи, после се поправи. — За да съм справедлив — от теб и от Зед. Опитай тази вечер да не прибавяш нови бели косми.

Хав прегърна баща си.

— Ще дам всичко от себе си.

— Хайде да започваме представлението. — Стив се качи в пилотската кабина. Сол ми помогна да седна на задната седалка.

— Пазете се. Карла никога няма да ми прости, ако някой от вас пострада, докато се опитвате да я спасите.

Хав ме прегърна, докато двамата седяхме отзад и гледахме как пилотът ни подготвяше хеликоптера за излитане. Той не беше голям, но можеше да побере петима пасажери, ако се побутат. Планът ни нямаше да се осъществи, ако на земята нямаше сняг, който да ни направлява — беше почти същото като светлините за кацане. При дадените обстоятелства всички ясно си давахме сметка, че Стив рискува много, за да ни помогне.

За погълнат от себе си бог на киното, той не беше лош, нали? Попитах Хав трябваше да използваме моя вид телепатия, макар че аз бях още неуверена — като клатушкащо се дете на първото си колело без помощни гуми, но воят на двигателя беше толкова оглушителен, че разговорът беше невъзможен дори в изолираната от шум кабина, а Стив щеше да ни чуе по микрофона на слушалките, които носехме.

„Чувам те ясно и силно, сладкишче. Леле! Какъв мощен мост си построила! Може да се наложи да го посвиеш малко.“

„Извинявай.“

„Не се извинявай. С малко късмет, той ще мине през всяка една бариера, която старата вещица ще изгради. Колкото до твоя

приятел тук — поносим е, стига да пази ръцете си за себе си“, призна Хав.

„Той ме целуна само веднъж и целувката му нямаше нищо общо с твоята.“

„Радвам се да го чуя. — Той замълча. — Моите бяха по-добри, нали?“

Не се стърпях и се пошегувах, за да поразведря непоносимото напрежение, което и двамата изпитвахме.

„Едно е сигурно, бяха различни.“

„Различни като по-добри или различни като по-лоши?“ — Ръката му се стегна около кръста ми — предупреждение да внимавам.

Обърнах се към Хав.

„Неговата целувка беше мила.“

„Мила ли? — Хав обърна думата в ума си. — Това не звучи особено впечатляващо.“

„О, аз останах впечатлена, че той се погрижи да ме предпази от глутницата репортери.“

„И?“

„Какво «и»?“ Не бях ли малката госпожица Невинност?

„Как беше в сравнение с моите?“ — Изръмжа той.

„Развълнува ме малко, трябва да призная... но от твоите ми хвъркнаха чорапите.“

Той ме целуна по челото, точно между очите, за да накара споменът да остане.

„Добре. Само не забравяй целувките ми, Кристал Брук. А аз мога и по-добре, обещавам.“

„Обзалагам се, че можеш. Жалко, че сега не е време да разберем.“

„Да, когато всички са в безопасност, аз и ти имаме да уреждаме една недовършена работа.“

„Да, предполагам, че е така.“ Не бях сигурна какви ходове да предприема в тази връзка. Знаех, че сме отредени един за друг, но това не означаваше, че можех да се хвърля като Даймънд със затворени очи в обятията на сродната душа.

Усетил нуждата ми от успокоение, Хав хвърли поглед към Стив, но той не ни обръщаше внимание, защото беше зает с управлението на хеликоптера. Но може да започнем отсега да я уреждаме по малко. Той

се наведе да ме целуне — устните му бяха топли и нежни. Приблжих се, целунах го, опитах се да кажа чрез устата си онова, което все още не бях признала — че го обичах и бях вцепенена от ужас заради онова, което се канеше да направи. Той описа малки кръгове по гръбнака ми, както беше направил на снимачната площадка, а вълшебният допир стопаи напрежението ми. Премести ръката си, здраво притисна врата ми и пое контрол над ъгъла, под който се срещаха устните ни, а аз бях щастлива да го оставя да се нагърби с командването. Момчето се целуваше като шампион и аз с готовност усвоих няколко съвета. За няколко мига се разтревожих, че той ще забележи непохватността ми, но после забравих всичко и се наслаждавах на целувката. Това не беше тест, който трябваше да изкарам, а вричане, размяна на чувствата, които изпитвахме един към друг.

Той се откъсна от целувката. *„Всичко е наред, ще се оправим. Каквото и да се случи тази вечер, аз ще се върна при теб.“*

„Държа те отговорен за думите ти. Предупреждавам те: ще те убия, ако позволиш нещо да ти се случи.“

„Отлично. Мил, скромен отговор от моята разбираща сродна душа. Не съм ли късметлия?“

— Ей, влюбените гълъбчета, може би искате да знаете, че вече приближаваме крепостта — викна Стив в слушалките ни и не прозвуча никак обиден от романтичната целувка, на която бе свидетел. Може би почивката му идваше добре. — Ще се спусна надолу. Време е да се маскираме, така че да не ни познаят.

Сложих си ски шапката и очилата. Хав вече беше облечен в своя ски екип. Той си сложи каската и очилата, малко неудобно, защото трябваше да държи слушалките, за да може да държи връзка със Стив. Огледа терена около крепостта, като го сравняваше с видяното на сателитното изображение.

— Мястото е добро за началото на спускането. — Той посочи една тераса пред приземния прозорец на крепостта — същата всекидневна, където бяхме видели Даймънд и останалите. — Колко ниско можеш да слезеш?

— На около метър от земята. Няма никакъв вятър, така че няма да се боря с природните сили.

— Първо ще хвърля ските и после ще скоча. Ще ми трябват няколко секунди, за да си ги сложа. Ако можеш, използвай

хеликоптера, за да ме прикриеш.

— Добре.

— Бъди много, много внимателен, помолих го аз.

— Нали трябва да се върна при теб? Естествено, че ще внимавам.

— Минаваме втори път! — викна Стив. — И, да, Хюстън! Привлякохме вниманието им! Подгответе се за ролята на глупава филмова звезда. — Наклонихме се към него и нададохме бойни крясъци и се засмяхме на охранителя, който изскочи от тунела, за да провери какво става във въздуха над тях. — Вземи шампанското, скъпа. Зад седалката ми е.

— Шампанско ли? — намерих бутилката в една кутия до краката ми. Той се ухили широко.

— Аз съм Стив Хю. Трябва да мисля за репутацията си. Никога не летя на сняг без Дом Периньон Отвори леко задния прозорец и изстреляй тапата към него. Това ще разсее всичките му съмнения относно намеренията ни да се държим като кретени.

Беше необичаен момент да осъзная, че досега не бях отваряла бутилка шампанско, но трябваше бързо да се уча — ръцете на Стив бяха заети, а Хав се приготвяше да скочи.

— Стига ли ти толкова отвличане на вниманието, Хав? — попита Стив.

— Отлично. Ще скоча от другата страна.

Стив направи кръг и започна да снижава хеликоптера, сякаш се канеше да кацне на терасата. Охранителят се втурна обратно в сградата, събра подкрепление и се върна в градината.

Стив помахна на комитета по посрещането, наклони напред хеликоптера, после го залюля, сякаш пилотът беше на градус.

— Коктейл от шампанско желаете ли?

Повдигнах металната част и се изненадах, че от това тапата не изхвърча.

„Завърти я“, рече Хав, развеселен от неумелостта ми.

Направих каквото ми каза и тапата изхвърча през прозореца, а след нея бликна и пенлива струя. Пазачите се уловиха за пистолетите си, но сетне се отказаха с отвращение, когато видяха шампанското да струи по затрупаните от сняг лехи.

Въздушната струя зад мен ми подсказа, че Хав е скочил. Наведох се над рамото на Стив.

— Хав е долу. — Постарах се отстрани жестът ми да заприлича на целувка по бузата.

Стив кимна и започна да прави остър вираж в посока, обратна на замъка. Докато се въртахме, успях да видя как Хав се изправя, след като беше закопчал ските си.

— О, не! — От шума в хеликоптера никой не чу как простенах, когато го видях да изиграва един бърз танц на войната върху терасата и да размахва пръсти, сякаш искаше да каже „хванете ме, ако можете, загубеняци“. Той извика нещо на пазачите, после се отблъсна и с един скок взе края на терасата.

„Трейс?“

„Кристал? Доста силна връзка си направила.“ Усетих как Трейс се потърка по слепоочията.

„Извинявай, нямам време да я оправям. Хав тръгна. Кажу на Айвс да действа.“

„Добре.“

Стив направи още едно кръгче около замъка. Двата гледахме как дребната черна фигура на Хав лъкатушеше през стръмните градини. Двама от пазачите бяха изчезнали, само за да се появят от гаражите, яхнали снегомобили. Те се втурнаха да го преследват, а другите гледаха, докато икономът робот държеше връзка с тях по радиостанция.

— Твоят човек е бог на ските! — възкликна Стив.

И това беше точно така. Сякаш гледах как острието на бръснач прорязва бялата коприна. Хав премина зигзагообразно по алеята с класическите статуи, прескочи няколко стъпала и приклепна ниско, за да набере скорост бързото му спускане по една тясна пътека, оградена с плет от двете страни.

— Дано знае, че има компания — отбеляза Стив. Мъжете със снегомобилите познаваха терена и сега минаваха направо по пътя покрай градините, така че да избягнат препятствията, с които Хав така се забавляваше, и отиваха право към края на пистата.

„Бог на ските, чуваш ли ме? Тук летящото сладкишче.“

„Казвай.“

„Две снежни чудовища ще те пресрещнат на лятната къща.“

„Прието, централа. Как се справят другите?“

Смених мисловните канали и намерих моста към Трейс. Този път беше малко по-неясен, но още работеше. Това доказваше, че моят вид телепатия можеше да победи заглушителното поле на контесата.

„Къде сте, момчета?“

„Скай не се поддава на опита на Виктор да я приспи. Може да е дребна, но се бори като тигър. Зед тъкмо се опитва да я хване. Мама, Даймънд и Феникс вече спят. Чакай — и Скай е готова. Излизаме навън.“

Потупах Стив по рамото и с жест му показах, че трябва да кацне.

Неочаквано Трейс нахлу обратно. *„Уил е ранен. Контесата стреля по нас в коридора с някакъв дъвен револвер. Приземете хеликоптера.“*

Видях как пазачите на терасата се обърнаха към къщата — те също бяха чули изстрела. Спасителната операция бързо излизаше от релси.

„Хав, Уил е ранен.“ Видях как Хав залитна, а после продължи със слалома си. В хеликоптера нямаше достатъчно място, щом носеха и ранения. Трябваше да слеза.

— Стив, имаме прострелян с пистолет и вероятно една луда, въоръжена жена, която стреля по нас от крепостта.

— Лоша ли е раната?

— Не знам. Къде е най-близката болница?

— От другата страна на езерото.

Това означаваше на километри оттук, а ситуацията се утежняваше от товара с момичета с промити мозъци и шайка пазачи, хукнали към нас.

— Имам нужда от Хав. — Това не се случваше наяве. *„Хав, трябва да се върнеш при хеликоптера. Трябва да успеем да се сместим, за да можеш да се погрижиш за брат ти.“*

„Добре.“ Не знаех как щеше да се върне от подножието на хълма обратно до върха, но долових у него решимост.

„Свалете долу хеликоптера, защото излизаме.“ Това беше Трейс.

Главата ми се въртеше от всички тези различни гласове и настоявания.

— Сега, Стив!

Стив спусна „Газелата“ точно в центъра на обръщало и изключи двигателя.

„Какво става с контесата?“ Попитах Трейс.

„Обезоръжена е. Зед използва способностите си, за да измъкне пистолета от ръцете ѝ. Идваме.“

Когато ги видях да излизат от прохода, отворих вратата на хеликоптера. Уриел носеше майка си на ръце, Трейс Даймънд, Айвс Феникс, а Зед ги следваше със Скай. Последен от сградата излезе Виктор, който подкрепяше Уил.

— Не мога да ги кача всичките. — Стив беше стигнал до същото заключение като мен.

— Момчетата ще седнат на седалките. Уил и Хав на пода. Аз отивам с момчетата. — Не бях свикнала да се разпореждам, но някой трябваше да вземе решение. Скочих навън. — Хав идва насам.

Трейс сложи Даймънд на моята седалка, а майка му до нея. Когато и двете бяха настанени, Айвс и Зед оставиха своите сродни души, а Трейс клекна, за да превърже грубо рамото на Уил и да спре с притискане кръвотечението.

— Сложи го да легне на пода — предложих аз.

— Имаме си компания! — изстреля Стив и посочи иконома и хората му, които тичаха към нас откъм прохода.

Зед протегна ръка и древната решетка започна да скърца и да стърже. Айвс сложи ръка на рамото на Зед, за да му помогне. Решетката се спускаше бавно, но не успя да спре мъжа, който беше най-отпред. Уриел свали с юмрук две статуи на нимфи от двете страни на стълбите към терасата. Те паднаха върху иконома като двойка припаднали фенове на Стив.

— Къде е Хав, когато ти потрябва? — измърмори Виктор. Той излезе от хеликоптера, след като беше навил на руло едно одеяло, което да сложи под главата на Уил.

— Ще трябва да вдигна тази красавица във въздуха — предупреди Стив. — Не ми се иска да пробият резервоара, ако решат да стрелят по нас с пистолетите си.

Хав едва ли влачеше крака насам.

— Идва — сопнах се аз. Хав, къде си?

Усетих да се раздават юмруци. Беше свалил единия от мъжете от снегомобила му — онзи, с размерите на канара, който ме беше докарал

по-рано. „При теб съм след минутка.“ Той използва ските си, за да повали и втория мъж, скочи на снегомобила и тръгна към нас, като остави мъжете да се претърколят в една пряспа. Предупреди братята ми — двама ме следват по петите.

— Хав идва, но не е сам. Взел е един снегомобил, но двамата мъже го преследват с другия. — Вече чувахме рева на моторите нагоре по хълма.

— Кристал, скрий се там! — нареди ми Трейс и посочи дърветата покрай алеята.

При операцията, която течеше, се затичах към боровете, без да споря. Петимата братя Бенедикт налякоха около хеликоптера, готови да го защитават от всяка страна. В един от прозорците на крепостта се чу експлозия и ми подсказа, че Айвс тъкмо бе спрял един от охранителите да се прицели от горните етажи. Усетих зад гърба си налягането на рязко разширяващия се въздух, затова се шмугнах сред дърветата и се скрих зад най-близкото дърво. Погледнах към крепостта и видях огънят да облизва пердетата на един от прозорците. Дано пламъците отвлекат вниманието на няколко човека от прислугата и след нас да има по-малко преследвачи.

Един снегомобил спря на обръщало. Хав скочи от него и хукна към хеликоптера. Виктор се размени с него и пое управлението на снегомобила. Хав скочи вътре и Стив отлетя в мига, в който вратата се затвори. Отдъхнах си облекчено. Хав беше в безопасност, както и Уил и останалите пътници. Сега оставаше и ние да се измъкнем оттук.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Гаденето в стомаха ми подсказа, че телепатичните съобщения между братята летяха с пълна пара. Клекнах и сложих глава на коленете си. Моментът не беше подходящ да се поддавам на слабостта си. Зед и Айвс скочиха до мен.

— Ранена ли си? — попита Зед и сложи ръка на гърба ми.

— Не. — Поех дълбоко въздух. — Заради телепатията е. Ще се справя.

— Свържи се с нас по твоя начин, а ние ще сведем телепатията помежду ни до минимум — предложи Айвс. Вниманието им беше привлечено отново към обръщалото. Виктор беше насочил снегомобила си право към мъжете, които се изкачваха по хълма. — О, за бога... какво прави Виктор?

Зед се усмихна злорадо.

— Мисля, че големият брат се е ядосал.

— Боже! Залягайте!

Въздухът бръмчеше от енергия.

— Какво става? — попитах ги. Можех да го почувствам — космите на тила ми бяха настръхнали, но знаех, че не се намирам на пътя му, каквото и да беше „то“.

— Нашият Виктор бута пред себе си мисловен снегорин — рече Зед. — Тези момчета ще налетят право в ад от животински писъци.

Върху обикновено милото лице на Айвс се изписа ожесточено доволство — разплата за Феникс.

„Ще си вземат белята, щом ядосват Виктор.“

Усетих удара, когато снегообилът се изкачи на върха и връхлетя право в мисловната бариера на Виктор. Мъжът, който управляваше, вдигна ръце да прикрие лицето си и като падна назад, повлече и спътника си. Снегообилът се завъртя в кръг и се блъсна в колоната, върху която имаше слънчев часовник.

Айвс ме изправи на крака.

— Това беше сигналът да тръгваме. — Той ни поведе напред, а Зед вървеше зад мен и пазеше отстъплението ни.

„Къде отиваме?“ Попитах Айвс, като проектирах себе си в главата му чрез по-слабата пътека на новопоникналото ни приятелство.

Той забави крачка.

„Уха, телепатията ти е необичайна.“

„Добре де, аз говоря с телепатия по различен начин от вашия. Преживей го.“

„Извинявай. Не видях, но усетих как се ухили широко. През оградата и обратно при колата. Очакваме всеки момент полицията да се притече на помощ на горката, дребна старица — контесата, срещу тези американски крадци.“

„Тя стреля по вас!“

„Самоотбрана.“

Беше пленила момичетата!“

„А те бяха съвсем щастливи при нея. Последва мълчание. Кристал, ти можеш да им помогнеш, нали? Ти си търсач на души, ще можеш да намериш връзките им с нас, щом те са ги изгубили, нали?“

Наведох се, за да не се блъсна в един клон.

„Истината ли? Нямам никаква представа, но ще опитам.“

„Аз и Зед... В отчаянието си да си върне Феникс, Айвс искаше да ме моли, да ме призове да ги намеря, но той знаеше, че иска невъзможното, и аз усетих как премисли думите си. Разбираме. Не бива да се виниш, ако не успееш. Ти не си виновна за нищо.“

Казаното засили решимостта ми да успея. Трябва да има някакъв начин и аз няма да се откажа, докато не го открия.

Стигнахме оградата — висока и неприветлива, тя изглеждаше така сякаш преди стотици години нещастните крепостни на графа на Монте Балдо бяха положили камъните един върху друг.

— Ъ, Айвс.

— Какво има?

— В училище никак ме нямаше по физическо.

— Зед, сладкишчето тук има нужда да я повдигнеш.

— Сладкишчето? — Щях да обезглавя Хав.

— Извинявай. Хав не спираше да говори за теб и е малко трудно да изтрия гласа му от главата си.

Точно като по сигнал, чух Хав да изстрелва съобщението си към мен като метеор, който падаше в личната ми атмосфера.

„Сладкишче, къде, по дяволите си? Нали трябваше да си в безопасност в хеликоптера!“

От гневния изблик гласът му беше толкова силен, че се препънах.

— Добре ли си, Кристал? — попита ме Зед и ме хвана за ръка.

— Хав ми е ядосан.

— Каж ми да се пръждосва. Трябва да се спасяваме. — Зед дръпна въжето, което бяха преметнали през каменната стена, за да се увери, че още е вързано здраво.

„Преброй седалките, Хав. Или аз оставах, или ти и Уил. Той как е?“

„Работя по него сега. Ще използваме гримьорната на Стив в Уинебаго за спешно отделение. Куршумът го е уцелил високо в дясното рамо.“

„Съсредоточи се върху работата си. Скоро ще се измъкна оттук.“

Уриел, Виктор и Трейс изскочиха от дърветата от малко по-различна посока от онази, по която ние бяхме поели. След като всички се събрахме, Зед се изкачи по въжето и изчезна от поглед. Изкачването щеше да е много унижително. Щях да забавя всички.

— Кристал, ти си наред — рече Трейс и сигурно се питаше защо се вирам във въжето, сякаш беше питон, който се поклаща пред очите ми.

Скочих, повдигнах се няколко метра нагоре, усетих как ръцете ми не издържат и се пуснах на земята. Опитах отново, но този път успях само да се ударя в стената като неопитен звънар, който бие камбаните и когото въжето е повдигнало от пода.

— Съжалявам, не мога да се кача. Никога не съм мечтала да ставам екшън герой и никога не съм развивала мускулите на ръцете си, освен като вдигам чашата за кафе.

Трейс се покатери по въжето чевръсто като маймуна.

— Вик, вържи я с въжето през кръста.

Беше мило от тяхна страна да не ме поднасят, когато ме затеглиха нагоре като чувал с картофи. Сълзи на гняв заради собствената ми неумелост запариха в очите ми, но бях твърде ядосана, за да им позволя да потекат. Вместо това ги обърсах силно.

— Извинявай — измърморих, когато стигнах горе.

— Няма нищо, Кристал — Трейс отвърза въжето и го хвърли към следващия. — Ще се справиш ли сега?

Погледнах надолу и преглътнах — беше доста високо. За късмет, снегът се беше натрупал до стената, така че щях да се приземя на мекичко.

— Естествено. Аз съм нинджа. Не исках да ви преча. — И като се примъкнах не много грациозно по дупе до ръба на стената, взех въжето, което минаваше от другата страна, и наполовина се спуснах, наполовина паднах по дупе в снега и цялата се разтресох. Зед ме измъкна от дупката и ме прегърна.

— Нинджа, а?

— Ти си чул?

— Всички чухме. Трябва да разкажа на Хав.

— Ще те убия, ако му кажеш как съм ви забавила.

— Не си ни забавила, Кристал, справяш се отлично.

Братята му се спуснаха без усилие при нас и всяко елегантно кацане беше упрек към мен, затова че бях избягвала часовете по физическо. Когато и шестимата се събрахме извън земите на крепостта, безпокойството ми намаля.

— Татко казва, че Уил ще се справи — докладва Трейс. — Лили ще го закара до болницата с Хав, а татко ще отведе момичетата във вилата със Стив. Иска да отидем при тях.

Колата беше паркирана малко по-надолу до пътя, скрита зад един шубрак калини. Натоварихме се в нея. Наложих се да седна в скута на Трейс, за да се поберем. Уриел обърна и се отправи към главния планински път.

— Феникс, изглеждаше добре, нали? — попита Айвс братята си.

— Да, всички изглеждаха добре — поне на повърхността — потвърди Уриел.

— Скай със сигурност може да се бори — рече Виктор с възхищение. — Не ми позволи да ѝ помогна да заспи, когато не ѝ се спеше.

— Може би е видяла цветовете ти и е разбрала, че лъжеш, когато ѝ каза, че само ще провериш дали има температура. — Зед потропваше неспокойно по стъклото до себе си и гореше от желание по-бързо да стигне при нея.

Виктор сви рамене.

— Сънотворната мисъл работи най-добре, когато докосна някого по челото.

— Изненадах се, че мама те остави да я преметнеш така — рече Уриел. — Не се е хващала на номера ти, откакто ти стана на десет.

— Да, но тя не си спомня, нали? Не позна никой от нас.

Никой нямаше какво да отвърне.

Пътят зави надясно и пред нас се показа разклонението. Една полицейска кола с мигащи сини светлини, озаряващи боровете, които стояха на пост, беше паркирана през средата и блокираше пътя ни.

— Някакви предложения? — попита Уриел тихо. — Вик?

Виктор поклати глава.

— Не мога да манипулирам съзнанието им. Прекалено много са, а и не би било редно. Те просто си вършат работата.

— Тогава ще спрем и ще разговаряме с тях възпитано — рече бавно Уриел. — И ни думай, момчета, за момичетата, Стив, Лили или каквото и да е, свързано с крепостта. Просто сме излезли на разходка на лунната светлина.

Един полицаи застана по средата на пътя и вдигна ръка. Уриел свали прозореца си и спря до него.

— Проблем ли има, офицер?

Да, проблем имаше, както обясни мъжът скорострелно на италиански, а в това време колегите му наобиколиха колата. Аз бях преводачът. Всички трябваше да слязат и да знаят, че са арестувани. Не, той не бил впечатлен от полицейските документи на Виктор и Трейс: тук било Италия, а не Америка. Не, нямало да ни позволят да разговаряме един с друг. Ще ни позволят да се обадим единствено на адвокатите ни.

В такъв случай, той не знаеше за телепатията.

Обвиненията ли? Влизане с взлом в крепостта на контесата? Нападение срещу прислугата ѝ. Умишлен палеж.

Наредиха ни в редица отстрани до автомобилите и ни претърсиха. Не откриха никакви оръжия, нито дори клечка кибрит. Един по един братята бяха закопчани с белезници и прибрали в полицейския микробус. Аз останах да стоя на пътя. Виждах, че братята не бяха никак радостни от факта, че трябваше да ме оставят сама с италианските полицаи.

— Ами аз? — попитах главния полицай — служител на реда със сурово лице, който имаше неподправено уморен вид от това, че си имаше работа с вилнеещи туристи — основната причина за престъпленията в курортното градче.

— Вие ли, синьорина? Вие не сте арестувана. — Той даде знак на останалите да затворят вратите на микробуса. — За тези мъже получихме информация, но контесата не спомена нищо за младо момиче, което да е присъствало по време на нахлуването.

Щеше да бъде много глупаво от моя страна да ги убедя да ме арестуват.

— Къде ги отвеждате?

— Полицейският ми участък не е толкова голям. Предполагам, че на сутринта ще бъдат преместени във Верона. Можете да се отбиете в участъка в осем, когато полицаите започват дежурство. Бих искал да дойдете, за да дадете показания. Те ще ви кажат тогава къде са били преместени приятелите ви. — Той тръгна към автомобила си и ме остави сама с нашата кола. Ключовете още бяха на стартера, където Уриел ги беше оставил.

— Но, синьор, аз не мога да карам!

Той, изглежда, се изкуши много да ме изостави там.

— Офицер Фари ще ви закара до участъка и ще паркира там автомобила. Сутринта може да изпратите някого да го прибере.

Усетих как Айвс чукаше по съзнанието ми. Беше разбрал как да обърне мисловната пътека, която бях построила до него.

„Добре съм. Уверих го аз. Един от полицаите ще ме закара обратно до Малчезине. Грижете се за себе си.“

„Ще кажа на татко какво се случи. Ти кажи на Хав, става ли?“

„Добре.“ Не чаках с нетърпение този разговор.

„Само му кажи да не прави глупости като това да се навре в лапите на полицията заедно с нас. Трябва да остане при Уил.“

От радиостанцията на полицаия се чу силен пукот. Сред статичното електричество успях да разшифрирам съобщението.

„Мисля, че вече е късно. Контесата е знаела, че са тръгнали към болницата. Хав вече е задържан. Лили и Уил продължават към болницата под охрана.“

Айвс изруга.

„Някакви новини от татко?“

Никой не беше споменал него или Стив. Ако мислеха, че и холивудска звезда е заподозряна, това сигурно щеше да прелети по радиовълните, нали? Струва ми се, че контесата не се интересува от него — както не обръща внимание и на мен.

„Трябва да сме благодарни за това. Ще се видим веднага, след като поискаме да ни освободят под гаранция. Направи всичко, за да помогнеш на момичетата.“

— Готова ли сте да потеглим, синьорина? — офицер Фари — мъж едва прехвърлил двайсетте и далеч по-склонен от шефа си да се държи приятелски, беше забелязал отнесеното ми изражение.

Прокарах пръсти по челото си.

— Извинете. Преживях шок.

Той кимна.

— Хайде да ви закарам вкъщи тогава.

Качих се отпред и го загледах, докато той се запознаваше с управлението. Бавно потеглихме след полицейската кола. Микробусът отдавна беше заминал.

— Какво правехте тук, синьорина? — попита ме офицерът. Подтекстът беше защо такова приятно момиче като мен се мотае в компанията на петима подозрителни типове?

— Наслаждавахме се на гледката. Единият от тях е бъдещият ми зет.

„Хав, добре ли си?“

„Не. Не чух, но почувствах как изруга. Не ме оставиха да остана при Уил. Изглежда, съм задържан под арест за нападение срещу пазачите на контесата. Ще ме отведат при братята ми. Ами ти къде си?“

„Не съм арестувана, не още. Един полицай ще ме свали с колата от планината, а после ще отида при баща ти. Айвс е уверен, че ще ви пуснат под гаранция, но аз не съм толкова сигурна. Контесата има доста влияние в областта.“

„Познаваш ли някой добър адвокат?“

„Ще потърся.“

„Най-много ще ни помогне, ако върнем паметта на момичетата. Действията ни изглеждат напълно нелогични, освен ако те не дадат показания, че са били отвлечени.“

Изведнъж се почувствах капнала от умора. Този ужасен ден никога ли нямаше да свърши?

„Не е толкова ужасен. Ти ме откри, забрави ли?“

„Да, а в края му ти отиваш в затвора. Поздравления, моя сродна душа.“

„И аз те обичам.“

„Как поздравлението ми се превърна в любовно обяснение?“

„А не беше ли такава? Усещах, че въпреки всичко Хав е развеселен. Не можеш да скриеш факта, че те е грижа какво става с мен.“

„Естествено, че ме е грижа!“

„Видя ли. И аз те обичам.“

„Добре, прав си. Обичам те, вбесяваща ме напаст, която обеща да се върне. Предупредих те, че ще те убия, ако не спазиш обещанието си.“

„Чакам с нетърпение.“

„Не искам да прекарам най-хубавите години от живота си, като ти идвам на свиждане в затвора.“

„Кристал, няма затвор, който да може да опази семейство Бенедикт, когато всички впрегнем умовете си в бягството.“

„Не искам и да ги прекарам, като бягам от закона.“

„Ау, аз, ти, затънтен тропически остров — че кое не ти харесва?“ — Той прожектира снимка, на която беше по хавайски къси панталони, а аз по хавайска пола и венец от цветя, сложен на стратегическо място. Усетих как бузите ми пламнаха.

„Хав!“

„Какво? Попита ме той съвсем невинно.“

„Смущаваш ме, тикво такава!“

„Нищо не мога да направя, скъпа. Това е твоето въображение.“

Върнах му начаса снимка, на която бях напълно облечена, и тъкмо го удрях по задника с ботуш, пращайки го в един скалист вир.

„Да, за мен и тук става.“

Момчето беше... коя беше онази дума, която старите ми учители обичаха? Непоправим.

„Е, благодаря ти, красива девойко. Ще приема това за комплимент.“

— Синьорина, сигурна ли сте, че сте добре? — попита ме офицерът, озадачен от мълчанието ми.

— Добре съм. Просто съм разстроена.

„Да приключваме, Хав. Шофьорът ми става подозрителен.“

„Ще се чуем скоро. Край на предаването.“

— Не се тревожете — ако не са сторили нищо нередно, скоро ще ги пуснат на свобода — рече бодро офицерът. — Не мисля, че шефът ще иска да държи затворени толкова много американски посетители. Не е добре за туризма, а в този финансов климат не мисля, че това ще се хареса на местните власти.

Офицерът беше мил човек.

— Благодаря. Дано всичко свърши добре.

— Но ако са виновни, може би ще е добре да стоите настрана. — Той зави на полицейския паркинг. — Не бихте искали да се окажете замесена в свада с контесата в съда. Братовчед ѝ е главният прокурор в областта.

След тази отрезвяваща оценка, аз се втурнах обратно към вилата, в която бяхме прекарали толкова малко време този следобед. Светлините горяха, за да потвърдят, че Сол и Стив вече бяха пристигнали, само дано и момичетата бяха с тях. Позвъних на вратата. Отвори ми Сол и без да каже и дума отпърво, ме прегърна силно и дълго.

Тогава осъзнах колко много ми липсва баща ми, но все пак прегръдката на Сол не беше лош заместител.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Всичко наред ли е при вас? — попитах го, като се борех с чувството на загуба, подобно на пешеходец, който иска да овладее чадъра си във ветровит ден. Не можех да позволя на емоциите си да се излеят метафорично навън, не и сега.

— Колкото може да се очаква. Хайде, влизай. — Той се отдръпна. Свалих си якето и ботушите и влязох във всекидневната. В единия край се бяха скупчили Карла, Даймънд, Скай и Феникс. Стив се въртеше около вратата, за да не им щукне да побягнат. Питам се какво ли му минаваше през главата. Животът му несъмнено беше необичаен, нали беше филмова звезда, но главата си залагах, че досега не беше прекарвал подобна нощ.

— Кристал се прибра — рече Сол с принудена бодрост.

Даймънд обърна очите си към мен. Бяха вледеняващо студени.

— Струва ми се, че се срещнахме днес следобед.

Кимнах. Заболя ме, когато почувствах, че изобщо не иска да ме приеме, но тя не беше виновна.

Карла се изправи и застана пред другите три жени като майката мечка, която защитава мечетата си.

— Не разбирам какво си мислите, че правите, господин Бенет...

Един мускул започна да играе по лицето на Сол и единствено това издаде болката му.

— Карла, аз съм господин Бенедикт, а ти си госпожа Бенедикт. Моята съпруга.

Тя махна с ръка.

— Не знам на коя планета живеете, господин Бенедикт, но настоявам да ни освободите незабавно. Прекарвахме си такъв чудесен уикенд с нашата приятелка, контесата. Не мога да си представя какво ви е прихванало, че да ни изнесете оттам в безсъзнание! Ще съобщя за вас в полицията.

Потопах се в силата си, за да разбера какво се беше случило с връзката на Карла с нейната сродна душа. И тук беше същото като в

ума на иконома. Всичко, което я правеше неповторима, се въртеше като в полудяла въртележка или може би в този случай, като рояк пчели. Не можех да проникна през облака, не можех да се доближа, за да видя дали духовната ѝ същност беше останала в сърцевината му.

— Господин Бенедикт. — Даймънд излезе пред Карла. Усецах, че упражняваше върху нас своите помирителни способности. — Не разбирам какво ви е накарало да сторите онова, което сторихте, но вие със сигурност разбирате, че това не е редно, нали? Ще сме ви благодарни, ако просто се оттеглите от вратата и ни оставите да си тръгнем.

Тръшнах се в един стол, като се борех с отчаянието си. Силата ми, сравнена с тази на контесата, беше като муха, изправила се в битка срещу Годзила.

— И къде ще отидеш, Ди? Контесата не ти е никаква. Аз съм твоя сестра. Делим един апартамент във Венеция, помниш ли? Там ли искаш да отидеш?

Даймънд ме погледна така, сякаш аз бях загадка, която не можеше да разреши.

— Моля? Апартамент? Във Венеция? Знам, че имам апартамент, който наследих от баба ми, но вас не ви помня?

— Да, от Nonna. — Нещо се закачи за останките от съзнанието ѝ. — Ами мама? Силвър, Стийл, Топаз, Питър и Опал? В момента племенничките ти се вълнуват до пръсване, защото горят от нетърпение да бъдат шаферки на сватбата ти следващия уикенд, когато ще се ожениш за Трейс. Ако не ми вярваш, обади се на Мисти.

— Мисти?

— Твоята племенница. Тя е на петнайсет и не би те излъгала, тъй като дарбата ѝ е да казва винаги истината.

— Помня Мисти, но тя е съвсем малко момиче. Не може да се женя. Нямам никаква представа за какво говорите. Спрете! Спрете! — Даймънд запуши ушите си и седна на канапето.

Стив сложи ръка на рамото ми, за да ме успокои.

— Няма смисъл, Кристал. Те наистина не помнят нищо за хората в живота си или поне не от последните няколко години. Сол не спира да им говори, откакто са будни, и резултатът е този — той посочи с жест към отбранителните пози на четирите жени. Като се поставих на тяхно място, се догадих защо се държаха така — бяха се събудили на

непознато място, а наоколо им имаше само „непознати“. В момента не се познаваха с друг, освен една с друга.

Но способностите им все още действаха. Това ни даваше пролука в защитната им обвивка, от която можехме да се възползваме.

— Добре, хайде да опитаме това. — Почувствах как част от енергията ми се завръща, когато сграбчих новата си стратегия. — Скай, ти можеш да усетиш, когато някой те мами, като наблюдаваш цветовете му. Нали така?

Скай кимна, а сините ѝ очи ме гледаха подозрително. Браво на теб, момиче, помислих си аз. Не искам да ми вярваш, искам да повярваш на себе си.

— Наблюдавай всичко, което казвам. Феникс, ти можеш да съзираш мислите ми, нали?

Феникс хвърли поглед към Скай.

— Да, мога. Но откъде знаеш?

— Говорихме за това, но ти нямаш достъп до този спомен. Но това не е важно сега. Без да спираш времето, просто погледни какво казвам сега. Ще го направиш ли?

Феникс кимна отсечено.

— Добре, ето какво — контесата е бърникала в умовете ви. — Аз задържах в главата си картина от гибелния край на моминската вечер. — Вярно ли е това, което казвам?

Скай прехапа устни.

— Ти вярваш, че това е истина.

И това щеше да свърши работа.

— Даймънд е моя сестра. — Извиках в мисълта си всички години, които бяхме прекарвали заедно, картини, в които тя си играеше с мен, докато бях малка, после като обаятелната по-голяма сестра и по-скорошния ни живот, когато деляхме апартамента. — Феникс, истината ли казвам?

— Да, виждам, че тя е била част от миналото ти. — Феникс скръсти ръце на гърдите си и сбърчи вежди замислено. Скай взе ръката на Даймънд.

— Тя е твоя сестра. Не те лъже.

Добре. Това беше лесната част.

— Знаете ли какво е сродна душа?

— Разбира се — рече Даймънд. — Ние всички сме саванти — Тя ме гледаше с някакъв мъчителен копнеж в очите да си спомни, а бариерите в ума ѝ да паднат.

— Както и аз. Както и Сол.

— Ами господин Хю тук? — Карла посочи към Стив. — Предполагам, че и той също е савант?

— Не. — Просто суперзвезда. — Той е... наш приятел.

Стив вдигна ръка.

— Госпожо, не познавам тези мъже много отдавна, но мога да ви кажа, че те са добри хора. Моля ви, повярвайте им. Онази стара вещица горе в планината е развинтила умовете ви.

— Благодаря ти, Стив. Сега, моля ви, чуйте това много внимателно. Бяхте отвлечени, защото вие сте сродните души на мъжете от семейство Бенедикт. Контесата искаше да си отмъсти заради участието ви в ареста и опозоряването на сина ѝ в Лондон преди няколко месеца.

Цветът се отдръпна от лицето на Скай.

— Момичето казва истината до последната дума.

— Карла, твоята сродна душа е в тази стая. — Сол коленичи пред съпругата си и взе ръката ѝ. — Тук съм. — Той притисна дланта ѝ към гърдите си. — Всеки удар на сърцето ми бие за теб от първия ден на нашата среща.

Нещо в Карла се пречупи и за миг изправеният ѝ гръб се преви. Тя докосна с ръка бузата му и жаловито попита:

— Защо тогава не те помня?

Очите на Сол се напълниха със сълзи.

— Защото спомените ти са били откраднати. — Той целуна дланта ѝ. — Ще опитаме да ги върнем, но кълна се, Карла, ако не успеем, ще натрупаме нови спомени. Ще започнем отначало. Не мога да живея без душа.

Скай се сгуши на канапето до Даймънд.

— А коя е моята сродна душа? — гласът ѝ сякаш идваше от много уплашено място дълбоко навътре в нея.

— Зед. Той те отнесе на ръце от крепостта. — Не трябваше да усложнявам нещата. — Той е невероятен. И ти е много предан.

— Ами моята? — попита Феникс. Тонът ѝ беше гневен. Добре.

— Айвс. Отново ще го обикнеш, когато се срещнете, повярвай ми. Вие сте женени.

— Какво сме? Но аз не съм на повече от осемнайсет!

— Синът ми беше много убедителен — рече Сол с гордост.

— А моята? — Даймънд ми подаде ръка. — Кристал, нали така?

Знаех, че все още не си спомня името ми, а само иска да се увери, че го е запомнила правилно.

— Да, Ди. Ти си по-голямата ми сестра. Ти се грижиш за мен, откакто татко почина.

Тя затвори очи.

— Помня го. Контесата не ми го е отнела, но не помня, че е починал. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Можех да убия контесата, задето ѝ причиняваше отново тази мъка!

— Помниш по-ранния си живот, преди той да почине, защото спомените ти тогава не са свързани с Трейс, твоята сродна душа. Вероятно е изтрила всичко, което се е докосвало леко до факта, че идната събота ще се жениш. В това число и мен, защото аз бях там, когато се срещнахте.

— Как бих могла да се омъжа? — Въпросът ѝ не очакваше отговор. Това сега наистина изглеждаше невъзможно. Момичетата приеха нашата версия на истината, но никоя от тях не беше пълноценна личност. Искрата беше угасена и след нея беше останала една издълбана свещ.

— Какво ще правим? — попита Скай и аз изпитах облекчение, че въпросът ѝ сега включваше всички в стаята.

Сол се изправи.

— Карла, един от синовете ни е в болница, а другите са в затвора. Не можем да оставим Уил сам. Той беше в добро състояние, когато Лили го откара в болницата, но не мога да понеса мисълта, че лежи там сам, без никой от семейството около него.

— Моят син е в болница? — Карла потрепери.

— Уил. Четвъртият поред. Контесата го простреля.

Карла скочи от стола си.

— Сол Бенедикт, какво правим тук, щом той се нуждае от нас?

Сол се усмихна.

— Сега вече приличаш на Карла. Стив, Кристал, ще останете ли при момичетата?

— Ще се погрижим за тях — обеща Стив. Той погледна часовника си. Два през нощта. — Може би е добре да си легнем сега и да поспим, а на сутринта първо ще отидем в участъка. Сигурен съм, че филмовата компания познава един-двама добри адвокати.

— Филмовата компания ли? — попита Даймънд проникателно.

— Стив е актьор — обясних аз. — Стив Хю.

— Не може да бъде! — очите на Феникс станаха кръгли от изненадата. — Аз те познавам! Гледала съм филмите ти! Невероятен си. Боже, толкова е хубаво да си спомниш нещо нормално.

Той отдаде чест.

— Радвам се да помогна.

— Не очаквах, че и ти си тук. Не си толкова висок, колкото си мислех.

— Май е по-добре да спреш до там, Феникс — предупредих я. — Тази вечер Стив беше истинска звезда и сега не бихме искали да смажем егото му.

За миг Карла беше отклонена от целта заради новината, че спасението им се е оказало по-необичайно, отколкото бе сънувала. Сега отново се върна към приоритета си.

— Господин Бенедикт — Сол. Имаш ли кола? Знаеш ли пътя?

Сол се потупа по джоба.

— Да, скъпа.

— Тогава да вървим. Даймънд, грижи се за момичетата вместо мен.

Сестра ми кимна.

— Добре.

Стив извади телефона си.

— Ще пратя съобщение на Лили, за да ѝ кажа, че отивате натам. Тя ми каза, че Уил все още е в операционната, но скоро ще излезе. Докторите били изненадани, че раната е започнала да зараства толкова бързо след травмата.

— Това е работа на Хав — обясни Сол и помогна на жена си да си облече палтото. — Петият ти син е лечител. Той е душата близък на Кристал.

— Лечител ли? Колко хубаво.

Вратата се затвори и прекъсна разговора им.

— Трябва да призная, че това е най-необичайната нощ в живота ми — Стив ме прегърна. Някъде по време на приключението, от случайни познати ние се бяхме превърнали в изпитани и верни приятели. — Искаш ли да остана тук, или предпочиташ да се върна в хотела?

— Мисля, че ще се оправим и сами. Можеш ли да бъдеш тук в седем и половина?

Стив направи физиономия.

— На Джеймс това няма да му хареса, но какъв е смисълът да бъда себе си, ако от време на време не мога да поискам отлагане на снимките. Ще помоля Лили да му предаде.

Изведнъж ме осени прозрение. Стив не беше савант, но мозъкът му не беше много по-различен от нашите, а той отделяше голяма част от вниманието си на нисичката, русокоса дизайнерка на костюми.

— Знаеш ли, трябва да я поканиш на среща.

— Кого? — Той се опита да изглежда невинно.

— Лили. Тя е най-добрият ти приятел, нали?

— Струва ми се, че да.

Почуках се по слепоочието.

— Аз имам дарба и тя ми казва, че Лили е твоето момиче.

Стив изглеждаше така, сякаш го бях халосала с дъска в главата.

— Ти откъде разбра?

— Както би казал моят приятел, това е шестото ми чувство на Спайдърмен — *„Хав, искаше ми се да беше тук да чуеш това.“*

„Кое, Кристал?“ За миг видях една бетонна килия и твърдо легло. Срещу момчетата бяха повдигнати обвинения и те бяха заключени в ареста за през нощта.

„Сватосвам Стив и Лили.“

„Да... да, ще се получи. Който и да е, само да се отърва от съперника си. Момчетата как са?“

„На наша страна, но още не са възстановили спомените си.“

„Добра работа.“

— Кристал — Стив щракна с пръсти пред лицето ми. — На теб говоря.

— Извинявай. Не мога да използвам телепатия, без да изключвам какво става около мен. Ти и Лили — очевидно е. Не си опитал досега, защото секретарят ти движи живота ти, а и Лили е прекалено реална.

— Спомних си какво беше казал — обичал да се среща с хора, които правят нещо истинско, нещо с ръцете си. Сега това подмятане доби съвсем нов смисъл. — Тя може и да не придава много блясък на образа ти, но от моята кула не личи да имаш нужда от много лъскавина.

Той се ухили смутено.

— Кристал, ако вече не беше заета, щеше да те грози опасност, защото и ти си в моя списък.

— Да, но много след Лили. Тя е тъкмо за теб — ще държи егото ти под контрол.

Той закопча ципа на якето си.

— Ще си помисля по въпроса.

— Просто се страхуваш да не откаже на поканата ти.

— Не! — той въздъхна. — Да. Нали разбираш, тя ме познава.

— Живот сред празноглави хубавици, които благоговейт пред теб, или истинска жена, която вижда през суматохата на шоубизнеса? Приключвам с изложението си, милорд.

— Боже, имаш остър език. Дано Хав умее да се защитава добре.

— Повярвай ми, не ми остава дължен.

Стив кимна на останалите в стаята и си тръгна към хотела. Надявах се, че беше в подходящо разположение на духа, за да разкаже на Лили невероятните си преживелици и така да изкове нова връзка помежду им.

Момичетата ме гледаха въпросително.

— Винаги ли така си се държала? — попита Даймънд.

— Как?

— Сестра ми така ли дръзко се държи с филмовите звезди и им заповядва непрекъснато какво да правят?

Май така бях постъпила, а?

— Не и до днес.

Показах им къде да си легнат, но се съмнявам, че някоя от нас успя да мигне тази нощ. От стаята на Скай се чуваха ридания и гласът на Феникс, нашепващ успокоителни думи. Даймънд се стараеше да изглежда силна заради нас, но усещах как страда в леглото до моето.

— Ще оправя нещата, Ди. Обещавам — прошепнах ѝ.

— Кристал, макар още да не мога да си спомня нищо, искам да знаеш, че никой не може да мечтае да има по-добра сестра от теб. Благодаря ти, че дойде да ме спасиш.

Скътах думите ѝ в сърцето си.
— Винаги ще бъда до теб.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

На следваща сутрин аз и Стив придружихме Даймънд, Скай и Феникс до полицейския участък, за да дадем заедно показания. Нито една от тях не пожела да остане в старомодните дрехи, които контесата им беше дала. Лили им зае своите дънки, пуловери и тениски и сега момичета изглеждаха усмирени, но продължаваха да събират накъсаната картина от спомените си.

— Сякаш се опитваш да съшиеш дреха от паяжини — довери ми Даймънд, докато вървахме след другите по слънчевия тротоар покрай езерото. Леден вятър надипли сиво-сините води; пастелните тонове на вилите бяха като весело украшение на студените дълбини. — Конците продължават да се оттеглят, като оставят огромни дупки, където би трябвало да има, знам ли и аз — тя въздъхна, — просто повече материя.

— Трейс ти изпраща поздрави. — Тази сутрин с Хав проведохме дълъг разговор. Братята му пожелаха да ме използват като посредник, но той беше строг с тях и не им позволи да ме засипят с прекалено много съобщения. Най-важният въпрос за тях беше да излязат под гаранция, за да видят дали ще могат да спасят нещо от срещата на четири очи, след като сега момичетата вече разбираха кои са.

— Много мило от негова страна. Но какво ще стане, ако никога не си го спомня?

— Тогава ще трябва да започнете отначало, като Сол и Карла. — Една от двете ни трябваше да устои на пълната паника, с която тази възможност ни застрашаваше.

— Но как ще живея с него, след като връзката е едностранна? Все едно съм изгубила крака си, но продължавам да опитвам да ходя на него.

— Хората оцеляват след невероятни обстоятелства, Ди. Ще се справиш.

Полицейският участък се помещаваше в яркожълта сграда, която приличаше повече на основно училище, отколкото на местния център

на реда и закона. Единствено дискретният надпис Carabinieri върху черната врата свидетелстваше за по-сериозните ѝ функции. Присъствието на филмовата звезда сред нас помогна много да ни забележат — не се наложи да чакаме, за да ни приемат, а начаса бяхме въведени в стаята за разпити. През нощта контактите на Трейс и Виктор бяха работили зад кулисите и рапортът за изчезналите хора във Венеция пасваше със спасителната операция. Ясният разказ на Даймънд за грозния край на моминската ѝ вечер много помогна на случая ни, макар че той беше предимно събран от моето описание на събитията, тъй като нейните спомени липсваха. Тя не можа да даде информация кой е провел акцията по отвличането, но заяви, че контесата е била във Венеция и в крепостта и че Даймънд не е имала желание да отива там, тъй като е планирала да прекара времето си вкъщи в приготовленията за сватбата.

— Били сте държани против волята ви, така ли? — попита офицерът. Беше същият, който беше арестувал братята снощи — инспектор Карминати, според табелката на вратата му.

Даймънд се намръщи.

— Много ми е трудно да кажа какво се случи. Мисля си, че са ни дали нещо, с което да ни накарат да им съдействаме.

— Наркотично вещество?

— Вероятно. — Това беше най-близкото обяснение, което Даймънд можеше да даде на въпроса защо пред куп свидетели тя и другите момичета са имали вид на доволни гости на старата дама.

— В такъв случай трябва да направим кръвни тестове. — Офицерът си записа. — Ако изобщо са останали някакви следи в тялото ви. Господин Хю, каква е вашата роля в случилото се?

Преведох въпроса на Стив.

— Просто помагах на приятелите ми да спасят момичетата от крепостта. — Стив скръсти ръце, без да издава и намек, че съжалева за участието си в приключението.

— Защо не потърсихте нашата намеса?

Това беше въпрос за един милион долара, а? Голяма част от действията ни изглеждаха нелогични, защото не желаехме да разкрием на никого савантската страна на въпроса и само висшите офицери от международните полицейски сили знаеха за съществуването ни, но

информацията беше поверителна. За зла участ, повечето от тях се намираха в Рим и нямаха почти никакво влияние тук на север.

Стив сви рамене.

— Това беше най-бързият начин да намерим изход от ситуацията.

— Контесата не се е оплакала, че вие сте нарушили границите на владението ѝ с хеликоптера, затова няма да ви повдигна обвинение, но нека ви кажа, господин Хю: в Италия не обичаме дружинниците, които взимат закона в свои ръце. Това тук не ви е някой от вашите филми.

Стив не остана никак впечатлен.

— Не, това тук е много по-странно. Трябва да затворите онази стара жена там горе — тя е напълно неконтролируема.

Предпочетох да не превеждам точно това мнение.

— Той ви изказва благодарностите си и казва, че разбира.

Офицерът поназнайваше повече английски, отколкото даде да се разбере, защото изсумтя презрително, като чу свободната ми интерпретация на думите на Стив.

— Ако кметът не беше толкова впечатлен от факта, че в неговата област се снима филм, не бих се поколебал да пратя приятеля ви да си стяга багажа, все едно дали е звезда, или не.

Усмигнах му се безпомощно, сякаш да му кажа: какво бих могла да направя аз, едно момиче, за да обуздая една мегазвезда?

— Ясно е, че в случая има нещо, което аз не разбирам. — Офицерът подреди книгата си. — Но не мога да направя нищо повече за вас, тъй като вашите приятели вече са на път за Верона, където ще бъдат разпитани и където ще могат да поискат пускане под гаранция. Ако искането им бъде удовлетворено, може да излязат още тази вечер.

— Ами Уил Бенедикт?

— Мъжът в болницата ли?

Кимнах.

— Той също е под арест, но там обстоятелствата са усложнени заради прекомерната сила, използвана срещу него. Проучваме случая. Предлагам ви да включите името му в искането за освобождаване под гаранция.

— А какво ще стане с обвиненията за отвличане?

— Стъпка по стъпка, синьорина. Трябват ни доказателства в подкрепа на твърденията ви. Досега свидетелските показания сочат, че сестра ви и нейните приятелки са били доброволни гости на контесата

и, изглежда, са пристигнали тук по свое собствено желание. Но насилственото заминаване, понесено на плещите на съпрузите им, буди подозрения.

— Не може ли да разберете, че това просто не звучи правдоподобно? Те не познават контесата — защо биха пожелали да отседнат при нея и да игнорират собственото си семейство? За бога, тя тя ме захвърли на един остров в лагуната! Имах късмет, че не получих хипотермия.

Суровото му лице за миг омекна.

— Имате ли свидетел?

Спомних си банкера от Милано.

— Да! Оставих визитната му картичка във Венеция. Много почтен свидетел. Дори каза да се свържем с него, ако ни трябват показанията му.

— В такъв случай ви предлагам да го послушате. Но във Венеция. Контесата вече се завърна в дома си, тъй като крепостта беше поразена от пожара. Ако срещу вас е извършено престъпление, изглежда, то се е случило там. Няма смисъл да си търсите правата при мен.

Не бях очаквала такова предложение, нито такъв тон.

— Значи ми вярвате, така ли? Мислех си, че ще вземете нейната страна.

Инспектор Карминати се изправи и ни даде знак, че разпитът е приключил.

— Може да съм полицай в един затънтен край на Италия, но не съм идиот, синьора Брук. Аз също чета вестници. Ако тези мъже са били част от операцията, довела до ареста на графа на Монте Балдо, както вие твърдите, тогава не би ме учудило, че майка му търси да си отмъсти. А и всички тук познаваме графа — той винаги е бил неприятна вест. Не се изненадвам, че правосъдието най-сетне го е заловило.

— Значи вие...

Той вдигна ръце и ме прекъсна.

— Независимо какво е личното ми мнение по въпроса, ние трябва да се подчиняваме на закона. Дотук единствените нарушения, към които беше приведено нещо близко до доказателство, са

извършени от братята Бенедикт. Предлагам ви да побързате да докажете, че са имали сериозно основание за действията си.

Когато излязохме от кабинета му, открихме, че Лили и Джеймс Мърфи ни чакат в приемната.

— Всемогъщи боже, Стив, в какво си се забъркал? — режисьорът беше бесен. — Пресата е опънала палатков лагер отвън. Един слух, че Стив Хю се е разходил до полицейския участък, и те се изсипват на цели тумби. Да не говорим какво причини на снимачния график.

— Успокой се, Джеймс — рече Лили и потупа ирландеца по гърдите, за да му напомни да се овладее, преди да е получил инфаркт. — Всичко наред ли е, Стив?

Актьорът протегна ръка.

— Имам нужда от една прегръдка.

Лили поруменя лекичко, но се съгласи.

— К... какво? — Джеймс поклати глава, когато двамата се целунаха. — Няма да питам.

— Кристал и семейството ѝ трябва да се приберат във Венеция. — Стив извади слънчевите си очила и се приготви да избегне фотоапаратите. — Можем ли да им осигурим шофьор?

— Да. Но ти ще останеш тук, нали? — попита Джеймс подозрително.

— Засега. Не мисля, че ще мога да направя нещо за тях, освен да привлека нежелано обществено внимание. Как ти се вижда това, Кристал?

— Повече от добре. Ти беше невероятен. Истински герой!

Стив се усмихна самоиронично.

— Хубаво е да знам, че ми е в кръвта.

Лили го прегърна през кръста.

— Гордея се с теб!

— Ще излезем през задния изход — Джеймс даде няколко бързи разпореждания по телефона си. — Ще уредя шофьорът ми да закара Кристал и приятелите ѝ у дома. — Горкият Джеймс бързаше да ме отстрани от орбитата на Стив, защото съвсем очевидно аз бях подривен елемент. — А ти, скъпи мой, трябва да си закараш задника горе в планината и да направиш номера преди времето да се е развалило.

Стив мушна ръката си в задния джоб на Лили, а тя мушна своята в неговия.

— Благодаря ти, Джеймс, и извинявай за всичко. С Лили ще ти обясним по пътя нагоре, но те предупреждавам — няма да повярваш на нито една дума.

Режисьорът простена.

— Само ми кажи, че не ме чака скъпо съдебно дело.

— Надявам се, че не.

— Има ли кого да застрелям за случилото се?

— Изпревариха те, но това изобщо не е за смях.

Джеймс размаха пръст пред мен.

— Кристал, напомни ми защо изобщо те пуснах да се приближиш до филма ми? — Той не ми беше сърдит, просто беше ядосан от ситуацията, в която го бях въвлякла.

— Защото съм висока, господин Мърфи.

— Отсега нататък, Мърфи — измърмори той под нос и ни подкара през задната врата, — никога недей да работиш с деца, животни и високи момичета.

Рио д'Инкурабили, Дорсодуро, Венеция

В наше отсъствие бяха доставили сватбената рокля. Синьора Кариера я беше приела от куриера вместо Даймънд и я беше закачила в стаята ѝ, така че тя да е първото нещо, което сестра ми щеше да види, когато се прибере у дома.

— О, боже! — Тя седна на леглото и се взря в роклята. — Не мога да облека това нещо.

— Роклята е красива, Ди. Дай си няколко дни. Сватбата е чак в събота, а дотогава може да успеем да върнем спомените ти. — Докоснах благоговейно дантелената рокля — беше великолепна. Исках Даймънд да се чувства прекрасно, когато я облече, и да не бъде отчаяната, празна жена, която не може да си спомни най-важните хора в живота си.

— Ще се обадиш ли на мама и останалите вместо мен? Не знам какво да им кажа. — Тя се покашля. — Дори не знам що за хора са.

— Разбира се. — Взех телефона и слязох в градината, за да се обадя на мама и да ѝ кажа, че златното ѝ момиче беше изгубило много

от спомените си. Това беше най-трудният разговор, който някога съм провеждала. Майка ми направи прибързаното заключение, че вината е моя, след като аз бях организирила моминската вечер. Струва ми се, че тя не проумяваше сериозността на случилото се с дъщеря ѝ и гледаше на цялата работа като на продължение на срама, който им бях докарала със снимките във вестниците. Толкова бях свикнала да бъда семейната издънка, че ми трябваше време да си припомня, че веднъж поне бях невинна.

— Чакай малко, мамо! Не можеш да ме виниш! — прекъснах я на средата на лекцията ѝ върху ролята ми в съсипването на живота на сестра ми. — Даймънд не ме обвинява, а и аз знам, че не съм отговорна за действията на контесата.

— Но какво ще стане със сватбата!

Умът на майка ми имаше удивителната способност да се концентрира върху тесни проблеми. Вероятно поради тази причина никога не се беше запитала какви могат да бъдат по-широките последици от дарбата ми.

— Сватбата не е важна тук. Важни са Даймънд и другите момичета.

— Пристигам незабавно. Аз ще... ще накарам Топаз да ми запази билет.

Струваше ми се, че в момента нямаше да мога да се справя с още един човек в апартамента. Мама нямаше да ни помогне, а щеше да бъде бреме, което кръжи и кърши ръце. Не бях осъзнавала как след смъртта на татко тя самата се нуждаеше от грижи, но братята и сестрите ми бяха обърнали повече внимание на това. Нищо чудно, че Даймънд беше заела мястото ѝ, за да се грижи за мен.

— Моля те, изчакай малко. Ще се справим.

— Но Даймънд има нужда от мен!

Унило си помислих за многобройните пъти през последната година, в които аз се нуждаех от майка, но аз никога не съм била на дневен ред.

— Даймънд сега се нуждае от спокойствие. Тя не ни помни добре и за нея може да е болезнено, ако и ти пристигнеш тук.

— Ще се обаждаш ли всеки ден, за да ме държиш в течение как е?

— Разбира се. Стига да може, дори тя самата ще ти се обади.

— Пристигам във вторник, каквото ще да става.

— Вторник е добре. Запазили сме ти стая. Надявам се дотогава да сме разрешили ситуацията.

— Кристал, а кой я разрешава?

— Аз.

Мълчание.

— Разбирам.

— Трябва да имаш повече вяра в мен, мамо. Аз съм търсач на души.

— Какво?

— Търсач на души.

— Не може да бъде! Те са... те са такава рядкост.

Сетих се за един стих от Библията — онзи, за пророка, когото никой не разпознава в родния му град. За семейството ми аз винаги щях да бъда голямото разочарование.

— Защо не попиташ братята и сестрите ми защо досега не са забелязали? Защо ти никога не си го разбрала? — поех дълбоко дъх и си напомних, че горчивината беше грозна и безсмислена. — Но все едно. Хубаво е, че съм търсач, защото имам най-голям шанс да възстановя връзките със сродните души.

— О, Кристал.

— Не се тревожи, мамо — работя по въпроса. Сега трябва да затварям.

— Надявам се да успееш. — Тя подсмръкна. — Нали знаеш, обичам те много.

— Да, добре.

— Обичам те. — Тонът ѝ сега беше твърд. — Ти винаги си била любимката на баща ти, неговото малко момиченце, и аз чувствах, че трябва да компенсирам това с повече внимание към другите, но това не означава, че съм те обичала по-малко от тях.

— Така ли? — Въпросът ми беше искрен. Винаги съм мислела, че не дава пет пари за мен.

— Не бях добра майка към теб, нали? Съжалявам.

Един телефонен разговор нямаше да стигне да оправи отношенията ни.

— Виж, ще си поговорим, когато пристигнеш във Венеция. О, между другото, аз също намерих своята сродна душа. Хав Бенедикт.

По-малкият брат на Трейс.

— Какво?!

Приключих разговора с тази малка слисваща новина. Искях да й дам време да надмогне неловкия изблик на ентузиазъм, преди отново да й се обадя. Изключих телефона. За известно време мама щеше да се занимава с това да разгласява новината, но се обзалагах, че братята и сестрите ми до един щяха да поискат най-новата информация директно от мен, а в следващите няколко часа аз нямаше да мога да посрещна нови разговори.

Градинската порта хлопна шумно. Надникнах иззад дървото, където стоях, и видях шестима души да влизат от улицата.

— Ей, Хав, насам!

Хав се отдели и хукна към мен, като прескочи масичката на Барози, за да скъси разстоянието.

— Толкова се радвам да те видя! — Той ме повдигна от земята с прегръдката си.

— Да ти вярвам ли?

— Разбира се!

— Уха, ще ми спукаш някое ребро, ако ме стиснеш по-силно, мъпет такъв.

Той ме пусна.

— Защо ме наричаш така, мис Пиги?

— Синоним на „идиот такъв“ в британския английски, но в добър смисъл.

— Чиста работа.

— Може ли да влезем? — викна Трейс.

— Да, всичко е наред. — Е, не беше наред, но всички знаехме какво искам да кажа. — Мисля, че правят сандвичи за обяд. Бъдете внимателни с тях, не бързайте. Те още не са... — Завъртях ръката си, без да мога да напипам точната дума.

— Не са готови — притече ми се на помощ Айвс и погледна към прозореца на втория етаж с непоносим копнеж.

— Да, нещо такова.

Хав не беше свалил очите си от лицето ми.

— Ние ще се качим след минутка.

— Добре. Аз ще направя кафе — и Айвс поведе другите по стълбите. Щом градината остана само на наше разположение, аз

нападнах Хав и го повалих на земята.

— Ти — мушнах го — обеща — още веднъж — че ще се върнеш.
— Тупнах го леко по гърдите. Седнах върху него и той замаха диво с ръце.

— И ето ме на.

— След като изкара нощта в затвора. Платихте ли гаранцията?

— Да, благодарение на милионите на Айвс. За първи път никой от нас не възрази, че обрахме касичката му.

— Но ако не го бяхте направили? — не можех да понеса мисълта за всичките „ако-та“.

— Тогава щях да чакам ти да ни измъкнеш от затвора. Нали си нинджа!

— Ще отрежа главите на братята ти. Помолих ги да си мълчат.

— Сладкишче, те просто не се стърпяха. Нямахше какво друго да правим в ареста, освен да си говорим. Казаха ми, че си се справила добре.

— Нищо подобно, но все пак успяхме да се измъкнем.

— Татко каза да ви предам на всички, че Уил се оправя бързо. Явно докторите са удивени от възстановяването му — сякаш някой с лечителски способности пръв го е докоснал. — Хав се ухили широко и аз го цапардосах за всеки случай. — Оух! Предавам се! Надяват се да могат да го преместят в някоя болница тук. Татко се е заел да оправи въпроса със застрахователната компания. Мога ли да стана вече?

Седнах отгоре му и се замислих.

— Знам ли, Авдрокъл. В момента се намираш точно там, където искам да бъдеш — под лапите ми.

— Браво, момичето ми! Стъпи отгоре ми, докато съм на земята. Ела насам и ми дай една целувка тогава. — Той направи мълчалив жест и посочи към устните си.

Наведох се напред и погалих лицето и врата му с косата си. Съвсем нежно, като пърхането на крила на пеперуда го целунах по устата. Той се изправи рязко, притисна ме до себе си и продължи да ме целува. Ако бях лъвица, щях да започна да мъркам.

— Извинявай, че те уплаших така — прошепна той, а аз отпуснах глава на рамото му.

— Повече никакво страховито каране на ски и без да нападаш пазачи, когато са двама срещу един.

— Ще опитам да избягвам това в бъдеще.

Подуших го.

— Миришеш на евтини цигари, Хав.

— Ако трябва да съм честен, квартирата ми през изминалата нощ не беше първокласен хотел. Хайде да влезем вътре, за да се преоблека.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Атмосферата в стаята навяваше ужас с тишината си. Скай беше седнала до Зед и му беше позволила да вземе ръката ѝ, но в жеста ѝ липсваше порив. Айвс показваше на Феникс нещо на компютъра си и двамата приличаха на любезни непознати, срещнали се в обществената библиотека. Трейс и Даймънд седяха на масата в кухнята и преглеждаха списъка с гостите, които се надяваха да дойдат на сватбата; с натежало сърце слушах как той ѝ припомня приятелите и роднините ѝ и как тя му отговаря шепнешком. Уриел и Виктор стояха край мивката, допрели рамене — братя, търсеци солидарност пред ужасната вероятност да бъде помрачено семейното им щастие.

Лицето на Уриел светна, щом ме видя. Приятно ми беше, че нося радост на някого.

— Ей, Кристал, наред ли е всичко?

— Да, благодаря. Какво мислиш, Виктор? — Махнах с ръка към момичетата. — Ти знаеш повече за съзнанието от мен. Аз все така не разбирам какво стана с тях.

Виктор потърка наболата брада по лицето си. Заради тежката нощ всичките братя приличаха на разбойници.

— Скай ми позволи да надникна в ума ѝ и понеже и друг път съм бил там, го познавам. Тя някога е имала празнини в паметта, причинени от травма в детството, но това, което сега са ѝ причинили, е съвсем различно. Не мога да се добера до истинското ѝ „аз“.

— Продължавай.

— Не откривам никаква невярна информация. По-скоро Скай ми прилича на заключена кутия. Но не съм сигурен, че като повдигнем капака, ще открием вътре кой знае какво.

— Ще ми се да знам какво точно е направила контесата, та да мога да му дам заден ход.

— Ти какво си спомняш?

— Когато атакува, се почувствах сякаш бях отнесена от камион.

— Като моя мисловен снегорин ли? Онзи, който използвах в замъка?

— Не, не точно. Аз почувствах силата на твоята атака, тя притежаваше звук, бучене. Нейната приличаше повече на удар в тила — ненадейна, сковаваща.

С един скок Уриел седна на плота.

— Тя е паяк — каза той.

— Тоест? — попита Хав.

— Паяците често парализират жертвите си, след което ги складираат...

— За да ги изсмучат по-късно — довърши Хав. Той погледна към момичетата. — Божичко, кажи ми, че те не са всъщност... празните обвивки, каквито се чувстват. Братята ми никога няма да го превъзмогнат, нито татко. Да не говорим за самите момичета... Как ли биха се почувствали, ако узнаеха?

— Вече знаят — промълвих тихо аз и си спомних снощните хлипания на Скай.

Виктор започна да тупа с пръсти по ръцете си.

— Това всъщност ме обнадеждава, Кристал. Повече бих се тревожил, ако нямаха представа какво им липсва. Мозъкът има изумителната способност да се възстановява. Вземи хората с удар и всякакви случаи на травма на главата. Може би в тази заключена кутия все пак се крие нещо.

Хав ме обгърна с ръце:

— Да не се плашим много от метафорите. Добре, нека контесата е паяк, но от това не следва, че тя притежава всички способности на паяците. Искам да кажа, че не съм я видял да пуска паяжини. А ти? Мръсна, жалка жена паяк! Ще я смачкаме като буболечка.

Потупах го по опакото на ръката:

— Искане ми се.

— Ще успеем. Нали ти — нашият изстребител на паяци — си с нас. Момичетата ни също са тук и са на наша страна. Хайде де, никоя луда няма да унижава семейство Бенедикт, без да си изпати.

Изведнъж Айвс погледна нагоре:

— Ей, момчета, елате да видите това — беше намерил някакъв денонощен новинарски канал. — Ние сме новината на деня.

Скупчихме се край екрана. Една мила италианска журналистка интервюираше контесата, която се бе разположила в старинното си кресло. Беше облечена в черно и изглеждаше убедително крехка: нещастна дребна женица, смутена от това, че някакви разхайтени младежи нападнали дома ѝ. Никога не съм мразила друго така, както тогава мразех нея.

— Какво казва тя?

Послушах известно време.

— Разказва своята версия за случилото се: как в наследствения ѝ дом нахълтали група американски селяни, които не желяели тя да общува със съпругите им. Намеква, че сте ксенофоби и сте против хората от стария свят. Намеква също, кравата му с крава, че Виктор и Трейс са злоупотребили с полицейските си контакти, за да я преследват само защото синът ѝ бил заловен да извършва сложна финансова сделка и бил арестуван по фалшиви обвинения. Извърта всичко така, сякаш цялата работа е скалъпена, за да бъде опозорен знатният ѝ род.

— И какъв е мотивът ни? — сопна се Виктор.

— Ами ти имаш достъп до голям фонд от гаранции. Тя загатва, че си натрупал незаконни печалби от работата си като полицай и призовава да бъдеш отстранен и уволнен.

— А спомена ли нещо за савантите?

Послушах още малко. Журналистката буквално призоваваше Трейс и Виктор да бъдат обесени, изкормени и разчленени.

— Не... не. Предполагам, че това ще повдигне въпроси относно собствените ѝ умения и ще смени образа ѝ от беззащитна жертва на човек, който е напълно способен да се грижи за себе си.

Трейс извърна глава.

— От години живеем незабележимо, а сега само заради една нощ се превърнахме в голяма новина. Така всичко ще пропадне.

— Ами тя това цели — обади се Виктор.

— Според мен си откъщава по стария италиански обичай: с жестокост и докрай. „Ти си ме ударил там, където боли, аз съм те изхвърлил от водата с гръм и трясък.“ На нея не ѝ стига това, че ще ни отнеме връзките с нашите сродни души, тя иска да ни опозори, както стана със сина ѝ.

— Ако бяха поверили престъпната савантска мрежа в ръцете ѝ, те с положителност нямаше да паднат толкова лесно в Лондон — обади се Уриел.

— Не ме интересува дали ще си изгубя работата, но теб, Даймънд, няма да те изгубя — протегна ръка към нея Трейс.

Сестра ми съчувствено стисна ръката му.

— Ако не възразяваш, аз пък не искам да ме уволнят — Виктор сграбчи телефона си, обмисляйки на кого би било най-добре да се обади. — Струва ми се, че е време да подхванем сериозна контраатака. Най-напред трябва да вземем показанията на твоя милански банкиер, Кристал. Искам да бъде записана и най-малката подробност, за да можем да я погнем с нашата версия за събитията.

Неочаквано Хав извика.

— Не викай така! — рече Айвс и се улови за гърдите.

— Току-що ми хрумна една много зла идея.

— Те са ми любими! — отбеляза Зед. Скай му се усмихна леко.

— Старата вещица се надява, че известността ѝ в Италия ще ѝ бъде от полза — нали нас никой не ни познава. Може да говори всякакви лъжи по наш адрес, защото никой не знае кои сме и какви сме. Прекалено добра работа свършихме, като си снишихме толкова много главите.

— Не разбирам какво е злото в плана ти, братко.

— Не е преценила, че на наша страна е едно от най-големите имена на планетата. Стив Хю, приятелят на Кристал, който се спуска да спаси сестрата на своето момиче, какъвто е герой.

— Не съм ли твоето момиче? — промърморих.

— Така е, мила, само че ние говорим за измислената земя на известността, където е повела битката си контесата. Защо не позвъниш на твоя холивудски хубавец и не го накараш да даде ексклузивно интервю за някоя международна новинарска компания? Да им каже, че ще изхвърли разказа на контесата от водата с гръм и трясък! Когато на хоризонта се покаже бойният му кораб, тя ще изглежда по-малка и от гумено патенце по вълните на океана.

— Мислиш ли, че ще се съгласи? — попита Феникс, като силно търкаше слепоочията си. Усетих, че тя усилено напъва мозъка си да си спомни Айвс взе ръката ѝ и целуна кокалчетата на пръстите ѝ, преди да се е наранила.

Кимнах:

— Да, ще го направи. Според мен даже може да извлече лична изгода от тази работа, тъй като смятам, че точно сега иска да отклони вниманието на печата от връзката си с Лили. Това ще им предостави нещо, за което да пишат няколко седмици поред.

— Може да се наложи и вие да дадете интервю — предупреди ни Трейс. — Готова ли за такова изпитание, Даймънд? Кристал?

— Ще направя каквото трябва — твърдо заяви Даймънд. — Само ми помогни с това какво да кажа.

— Разбира се — обеща Трейс.

Ако Даймънд имаше смелостта да го направи със съзнанието, че само част от ума ѝ функционира както трябва, нима аз можех да ѝ откажа?

— Добре. Ще участвам.

— Прекрасно — потърка доволно ръце Хав. — Хайде да проведем няколко телефонни разговора.

Когато Сол и Карла се прибраха, след като бяха закарали Уил в една венецианска болница, тази история вървеше по всички големи новинарски телевизии. Арестът на граф Монте Балдо представляваше интересен материал. В Би Би Си бяха намерили снимки от операцията в Централен Лондон и ги бяха предоставили на други информационни агенции. Версията на контесата за неговата невинност беше силно разклатена, защото по време на следствието в полицията му бяха направили снимка, на която беше излязъл с налудничав поглед и нездрав цвят на лицето. След това тя беше съпоставена с шестте снимки на братята Бенедикт, направени от веронската полиция.

Гледахме как се разгръща целият филм.

— Ей, та ти приличаш на сериен убиец — присмя се Зед на Виктор. Понеже до този момент те бяха избягвали публичността, сега посрещаха по най-добрия възможен начин известността си. Според мен изглеждаха великолепно, особено Хав. Не бих се учудила, ако започнеха да получават писма от телевизионни почитатели в електронната си поща.

Следваше интервюто със Стив, проведено живописно на върха на планината, като за фон служеше неговият хеликоптер.

— Да, истина е, втурнах се да помагам на приятелката си. И как иначе, тя много държи на сестра си.

— Какво ще кажете за твърдението на контесата, че Даймънд Брук и приятелките ѝ са били само гости? — запита журналистката.

Стив изсумтя:

— Това е една странна дама. Нима, когато човек устройва парти в дома си, той просва гостите си в безсъзнание, захвърля един от тях на някакъв остров, където да умре от студ, а останалите взима за заложници и не ги пуска да се приберат при семейството си? Аз предпочитам да разпращам покани и да се погрижа всички да си прекарат добре.

Журналистката гледаше да му се докара с надеждата да получи покана за следващото частно парти на Стив.

— Не се и съмнявам.

— Всъщност тя навярно е самотна, но според мен така може да постъпи само една много неуравновесена жена. Синът ѝ е в затвора, тя съзира начин, по който да си отмъсти, и тогава преминава всякакви граници.

— Щом е имало заложници, защо не се обърнахте към полицията?

Значи журналистката не беше чак такава балама.

Стив дари всички ни с лъчезарната си усмивка:

— Защо да чакаме, като си имаме хеликоптер и можем да се оправим сами? Щяхме само да почукаме на вратата и да поискаме да си ги приберем.

Съвсем вярно.

— Контесата изостри ситуацията. Простреля един от моите приятели, а никой от нас не носеше оръжие.

След това излъчиха репортаж от двора на болницата, в който се каза, че Уил се възстановява. Това щеше да предизвика вълна от съчувствие в наша полза.

Накрая дойде интервюто, което дадохме с Даймънд този следобед пред нашето жилище. Ди изглеждаше бледа, но непоколебима; аз си бях придала колкото може по-очарователен вид, за да се представя възможно най-убедително като приятелката модел на Стив. Даймънд обясни накратко какво се беше случило, както бе направила това пред полица. Аз подкрепих разказа ѝ, като обрисовах

подробно как бях изоставена в лагуната само по вечерна рокля. Пресата хареса тази малка подробност и дори ме накара да опиша кройката и цвета ѝ.

— Така ли постъпва една здравомислеща жена? — попитах аз.

Журналистката реши с този въпрос да приключи репортажа, преди да се впусне в предположения за несъществуващия роман между Стив и мен.

Силата на славата: как да не я обикнеш?

Седнал до мен на канапето, Хав ме целуна по шията:

— Справи се отлично. Ха сега да те видим, контесо!

— Само дано това не я предизвика да направи нещо още по-лошо.

Виктор се изправи:

— Отивам да видя Уил. Ще дойде ли някой с мен?

За моя изненада Даймънд прие:

— Щом ще ми става девер, трябва да го посрещна подобаващо.

Трейс тъжно се усмихна и отиде при нея на вратата. Явно бяха решили да пътуват с надежда към сватбата.

— Идвам и аз — рече той.

Щом излязоха, останалите решихме да си легнем рано. След като няколко дни почти не бях спала, предполагах, че щом легна и ще захъркам, но вместо това започнах да се мятам и въртя в леглото, а умът ми се стрелкаше като състезателен автомобил по пистата на затрудненото ни положение.

Разгласената от медиите битка с контесата ми припомни историята на два италиански ренесансови града, които сипели обиди един към друг иззад укрепленията си. Това по никакъв начин не помагало да се спаси опустошената долина между тях — в нашия случай руините представляваха умовете, върху които контесата бе упражнила зловредното си дарование. Бях обещала да намеря решение на проблема, но без карта, която да ме ориентира какво им бе причинила, няхах и най-малка представа откъде да започна.

Вероятно можех да се спазаря за малко информация? Сетих се за сина ѝ: дали нямаше да ни каже как действа силата на майка му в замяна на известна снизходителност в отношението към него?

Но Хав ми каза, че неговият случай все още се разглежда в съда. Докато не получи присъда, той не би се заинтересувал от

споразумение с нас.

А самата контеса: тя какво би поискала срещу известна информация?

Сродна душа? Ако не за нея, то за сина ѝ, когото обичаше, и за савантите сред внуците и, ако имаше такива? На толкова предложение от моя страна не би отказал нито един савант. Бях намерила примамливо предложение.

Отметнах завивките, навлякох си анцуга и пуловера и се изнизах от стаята. Хав действително щеше да ме убие, ако разбере какво съм намислила. Поемах огромен риск, но нямаше да мога да се погледна, ако продължавах да стоя със скръстени ръце и да не помагам на момичетата и на техните сродни души, не и когато знаех какво да направя.

Докато вървах към входната врата, едва не се спънах в Бароци и не паднах върху канапетото.

— Да не отиваш някъде? — попита ме Феникс. Тя седеше до прозореца и гледаше как играят лунните сенки по градинската стена.

— Изплаши ме! — казах аз и потупах гърлото си. — Ще пусна котката навън. Няма да се бавя. Не стой будна да ме чакаш.

Това, че обяснението ми не усъмни изобщо Феникс, показваше колко далеч бе тя от нормалното си състояние.

— Добре.

Спрях се на вратата:

— Феникс, защо си тук, а не при Айвс в хотела?

Тя сви рамене на една страна:

— Просто не се чувствах добре.

Това окончателно ме убеди. Непоносима ми беше мисълта, че Айвс седи в хотелската си стая сам и силно страда без жена си.

— Можеш да останеш колкото пожелаеш, Феникс — казах аз и си нахлузих ботушите. — Ще се видим призори.

На пристана при моста „Академия“ намерих един гондолиер, който свършваше работния си ден. Той беше дебел мъж с бузесто лице и приличаше на изморен херувим. Тъкмо се стягаше да си ходи и прибираще тлъстия бакшиш от последните влюбени, които бе превозил. Прехвърляше принадлежностите си от лъскавата гондола в една мръсна лодка, с която щеше да се прибере у дома.

Колко ще струва да ме закарате до острова на контеса Николета?
— попитах аз.

— Сто евро — отговори небрежно той, застанал най-отзад на подскачащата си лодка, приличен на ездач, който е възседнал неоседлан галопиращ кон.

Изсумтях.

— Аз да не съм вчерашна. Погледнете ме, не съм туристка, а и вие сигурно се прибирате в Гвидека, така че няма да се отклоните много от пътя си.

Той ме огледа от главата до петите. За разлика от следобеда, когато стоях пред камерите, сега бях облякла най-удобните си широки дрехи.

— Защо отиваш там толкова късно?

— Неотложно събрание на персонала. Сигурно сте чули слуховете за проблемите на контесата.

Той се ухили:

— Да. Странна женица. Никога не съм я харесвал. Май че този път наистина е преминала границата. На каква служба си при нея?

— Работа за главния ѝ готвач — отвърнах аз, стиснала палци зад гърба си.

— Добре, синьорина, качвай се. Ще те оставя при стълбите за двайсет евро. На обратно ще се прибереш сама, нали?

— Да — Ако изобщо ме пуснеха да се прибера. Но сега не можех да се тревожа за подробностите след това.

С няколко дръпвания на връвчицата, която палеше мотора, моят остарял херувим ме преведе през развълнуваното, широко корито на Канале дела Гвидека.

— Искаш ли да ти попея? — попита ме безсрамно той.

— За това няма да плащам — наведох се и опрях глава в коленете си. Тресях се от нерви, а не ми се искаше той да заподозре, че съм намислила нещо.

— За теб ще е безплатно.

И той подхвана не много мелодично една италианска оперна ария. Обикновено гондолиерите наследяваха лодката и мястото ѝ за акостиране от семействата си: позорно беше, ако гените не им предаваха и музикалното ухо.

Сетих се за последния път, когато мъж ми беше пял, докато ме води някъде. Беше Хав, когато ме караше към летището. „Хей, сестричке по душа“, песента се бе оказала вярна. Молах се да не излагам на риск нашата връзка с това свое пътуване до бърлогата на лъва. „Но нали и аз съм лъвица“, смъмрих се строго; пък и не отивах там без своята сила, която да ме предпазва. Господството на старата алфа женска щеше да бъде предизвикано от новото момиче в стадото от саванстски лъвове.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Гондолиерът ме остави на стъпалата и аз загледах след него. Той пое към дома си, който вероятно бе пълен с момчета с ангелски лица, и те до едно се упражняваха да изпълняват арии, та когато пораснат достатъчно, да сменят баща си. Искаше ми се и моят живот да бе толкова простиичък. Натиснах домофона.

Никакъв отговор.

Беше късно, някъде към полунощ. Така ли щеше да свърши приключението ми: да седя на тези стъпала до сутринта? Огледах стената. След провала ми в амплоато на нинджа от предишния ден, сега и през ум не ми минаваше да я прескачам. Отново натиснах звънеца, но този път задържах пръста си върху бутона.

От домофона долетя пращене:

— Да?

— Добър вечер. Кажете на контесата, че Кристал Брук е дошла да я види.

Последва кратко мълчание, после вратата се отвори с бръмчене.

„Заповядай в мойта гостна, рече паякът на мухата“ — промърморих аз, като в главата ми безполезно се вмъкна този стих от една стара песен. — „Остани вярна на лъвския образ, Брук: той ти дава сила.“

Градината беше пуста. Мрачните очертания на живия плет се простираха наоколо във формата на шахматна дъска, а бледосивите сенки на статуите приличаха на фигури, зарязани по средата на партия, играна от великани. Без светлината от пламтящите факли на партито на Даймънд, тайният остров имаше вид на призрачно място. За миг ми стана жал за затворения граф, който е отраснал в тази странна обстановка; нищо чудно, че не беше прокопсал.

Градинската врата ми отвори икономът. Друг персонал, изглежда, нямаше.

— Може ли да взема палтото ви?

— Благодаря — стоях с ръце в джобовете и се чувствах съвсем не на място в тази разкошна стая.

— Ще предам на контесата, че сте тук — рече напевно икономът и тръгна да изпълни мисията си.

Прекоших помещението, за да разгледам инкрустирания със злато часовник върху една мраморна масичка. Чернолики херувими — жизнерадостни родственици на моя гондолиер — подпираха циферблата.

„Кристал, къде си?“

Подскочих, когато гневният глас на Хав профуча през главата ми като изстрелян с катапулт снаряд.

„Излязох да подишам малко чист въздух.“

„Това го разбрах. Феникс каза на Айвс и той ме събуди. Къде точно се намираш?“

„О, Хав, няма да останеш доволен от мен.“ Буйният ми нрав беше се изпарил заедно със здравия ми разум, но аз не можех да лъжа моята сродна душа. Оставих го да огледа обстановката.

Мълчание.

„Хав?“

„Да, все още съм тук. Защо си отишла там, Кристал?“

„Трябваше да направя нещо, за да спася момичетата. Имам план.“

„Който не пожела да ми разкриеш?“

Не му бях разкрила плана, защото щеше да ме спре.

„Не беше точно така.“

„Не се залъгвай: точно така е било.“

Имаше право. Ако той се бе запътил към някаква опасност, без да ме вземе със себе си, щях да побеснея.

„Божичко, съжалявам.“

„Съжалението ти сега не може да ме трогне. Мислех си, че нещата между нас вървят много добре, че сме един екип.“

„Екип сме...!“ Имаше пълно основание да се сърди, но ми бе непоносима мисълта, че толкова съм го огорчила.

„Пълни глупости, Кристал. Наумила си си, че трябва да се правиш на героиня, рискувайки половината ми душа, без дори да ме попиташ какво мисля. Така не се работи в екип.“

Върна се икономът и никак даже не се изненада, като ме свари със стичащи се по бузите ми сълзи.

— Контесата ще ви приеме.

Кимнах и си избърсах с ръкав страните.

„Трябва да тръгвам, Хав. Трябва да се съсредоточа върху това, което ще ѝ кажа.“

Хав вече беше изпаднал в отчаяние.

„Моля те, не го прави. Обърни се и излез от там. Ще дойда да те взема.“

„Много е късно. Вече съм тук.“

Гняв разклати връзката ни, както става при земетресение.

„Хубаво. Иди да съспиеш съвместния ни живот с идиотския си план! Но не се надявай да те чакам, като се върнеш. Може пък и аз да имам планове, които не искам да ти споделя, като, знам ли, например да се хвърля в басейн, пълен с акули.“

„Обичам те, Хав.“

„Не смей да ми говориш така! Ти не ме обичаш, щом си способна да ми причиниш това.“ Той затръшна вратата към нашата връзка и ме остави толкова наранена и страдаща, че едва дишах.

— Кристал, трябва да призная, че съм ужасно изненадана да те видя отново тук — контесата седеше край огнището, а краката ѝ бяха подпрени на специална табуретка. Не бях в подходящо състояние да се изправа срещу ѝ, но трябваше да го сторя.

— Има ли нещо друго, милейди? — попита икономът.

— Засега не, Алберто. Не се отдалечавай много.

Той се поклонил и се изниза от стаята.

Захапах вътрешната страна на бузата си, като се мъчех да внимавам какво ми говори жената в библиотеката, а не сърдитият Хав оттатък канала.

— Контесо, благодаря ви, че ме приехте.

Тя ми даде знак да седна на отсрещния стол. Седнах. Известно време контесата разглежда лицето ми.

— Интересна е тактиката ти да дойдеш тук. Какво целиш да постигнеш?

— Искам да се договоря с вас.

Тя скръсти ръце на скута си:

— Какво имаш да ми предложиш? Бих казала, че, струва ми се, ще водим тази война до смърт и това е пределно ясно. Любопитен ход: да извадите на показ онзи актьор. Не съм очаквала това. Не съм очаквала, обаче, и да дойдеш тук с нещо, което вземаш според мен за маслинова клонка, права ли съм?

— Да.

— Хъм. Искаш ли нещо за пиене? — Тя посегна към едно малко звънче върху масичката.

— Не, благодаря.

Контесата отпусна ръката си.

— Добре, кажи сега каква сделка предлагаш?

Поех си въздух.

— Аз съм търсач на души. Предлагам ви да намеря партньорите на сина ви и внуците ви... и вашия собствен партньор, ако го търсите... при условие че ми кажете какво сторихте на сестра ми и останалите момичета.

Като се изключи проблесналата в тъмните ѝ очи изненада, тя почти не реагира на моето съобщение. Само допря пръстите на двете си ръце и не отвърна нищо.

Какво друго можех да ѝ кажа?

— Разбирам, че играете тази игра, за да понесат и двете страни щета в еднакъв размер: позор за позора, загуба за загубата. Ами ако предложи награда, която да компенсира това, да не се лишават братята Бенедикт от техните сродни души, а именно: вашето семейство да спечели своите?

Зачаках.

— Ти наистина си много по-интересна, отколкото считах първоначално — рече замислено контесата. — След няколко години, когато улегнеш, можеш дори да бъдеш достойна противничка.

Не очаквах точно такъв отговор.

— Май че не ви разбирам.

— Не, не би могла. Толкова много неща не разбираш, застанала на ръба на своята дарба, като дете, потопило пръстите на краката си във водата, загледано в океана.

— Но вие навярно желаете децата и внуците ви да бъдат щастливи? Цялата тази работа беше заради сина ви... сигурна съм, че

милеете за тях — А подтекстът беше: макар да си една противна стара кокошка.

Тя погали с грапавата си длан гърба на другата си ръка:

— И ти смяташ, че като намериш двойниците им, те ще бъдат щастливи?

— Да. — Надявах се тази дума да бе прозвучала повече като твърдение, отколкото като въпрос.

Тя се премести на мястото си и обърна тялото си към портрета на красив мъж, който висеше до камината. Мъжът имаше зализана назад коса и изсечени черти на лицето, като идола от някое представление през петдесетте години на миналия век.

— Някога имах сродна душа. Моят съпруг. Той почина.

— О, съжалявам.

— Не е вярно — за първи път тя прояви истински дълбоко чувство и като стисна главичката на бастуна си, тропна с него по пода. — Не разбираш какво означава това, да изгубиш по-добрата част от себе си. Далеч по-добре е никога да не познаваш такова щастие, отколкото да живееш с липсата му в остатъка от живота си.

— Щом знаете колко е болезнено, защо тогава причинявате това на семейството ми? — не можех да разбера защо някой ще кара другите да страдат с неговата болка.

— А, момичетата не страдат — махна тя пренебрежително с ръка във въздуха. — Скъсих връзката им с партньорите им и я скътах, за да не им навреди отново. Само мъжете страдат — такова е моето отмъщение.

— Но нима не разбирате, че момичетата живеят половин живот, а дали и толкова?

— Нямах представа — изстрелваше тя думите си към мен — каква мъка е да живееш със страстния, болезнен копнеж по нещо, което вече не притежаваш! Не знаеш в какво те превръща това.

Можех да се досетя: превръща те в озлобена душа, като тази насреща ми.

— Но защо вие трябва да избирате вместо тях?

— Глупости. Когато си търсач на души, през цялото време ти избираш вместо другите. Защо смяташ, че така им помагаш?

Това признание проеца през мен като сирена, сигнализираща за наводнение.

— Какво, да не искате да кажете, че и вие сте търсач на души? — това обясняваше толкова много неща.

— Разбира се. Само ние, търсачите, имаме власт да си играем с връзките на сродните души. Мислех си, че вече си го разбрала.

От това се почувствах ужасно невежа.

— Такава съм само от ден. Има още да се уча.

— Късметлийка си. Не си имала време да нанесеш щети с дарбата си; все още можеш да обърнеш нещата.

— Но аз искам да правя хората щастливи... цялостни. — Спомних си как се чувствах, когато бях при Хав. Дори караниците с него бяха много по... как да кажа, цветни от черно-белите чувства, които хранех към други момчета. Не можех, нямаше да се откажа от това.

— И какво ще направиш, когато някой савант дойде при теб за помощ, а се окаже, че той няма сродна душа, защото тя е починала при злополука, от болест или във война? Това не е абстрактен въпрос — такива неща се случват.

— Не знам.

— Или когато сродната душа е претърпяла поражения вследствие на възпитанието си, или може би страда от някаква душевна болест, което означава, че с нея е невъзможно и дори опасно да се живее? Би ли свързала с окови такива двама души до края на живота им?

— Аз... не съм сигурна. Моя работа ли е да решавам какво прави един савант с откритието?

— Щом отваряш вратата, значи носиш отговорност за това, което влиза през нея. Имаш ли смелост да се изправиш пред такова нещо? Ти си мислиш, че ще сбъдваш мечти, а може би само ще докараш един кошмар?

Тя малко по малко разколебаваше моята увереност, че дарбата ми е дадена свише; аз никога не съм била убедена в това и, напипала тази моя слабост, контесата умело я използваше. Струваше си да помисля върху доводите ѝ, но не и сега, когато имаше истински хора, които страдаха, а не предполагаеми. Осъзнавах, че тя се мъчи да ме отклони от основното съображение, което ме бе довело тук: трябваше да намеря как да си разменим ролите.

— Контесо, не знам как ще постъпя, но не можете да отречете, че имах мъжеството да дойда тук и да заставам пред вас. Не ми липсва смелост.

Тя наклони глава в знак на съгласие.

— Това ме изпълва с надежда за теб.

Сетих се за родителите си; след смъртта на баща ми не бях чула нито веднъж майка ми да се оплаква, че го е познавала.

— Но моля ви, отговорете ми честно: не си ли спомняте нещо хубаво от времето, когато сте живели със своя сродна душа? Не си ли е заслужавало да го познавате дори за краткия срок, в който сте били заедно?

В очите ѝ заискри твърд пламък.

— Ти се осмеляваш да ми говориш така несериозно за Джузепе? Няма как да знаеш, няма как да разбереш — тя опря юмрук в гърдите си. — Нямах и най-малка представа какво изстрадах, когато го убиха.

Врълетя ме вълна от съжаление. Тя бе преживяла най-лошото. Едно беше смърт от болест, съвсем друго — някой друг да реши да ти отнеме любимия човек. Нищо чудно, че бе толкова озлобена.

— Струва ми се — започнах аз предпазливо, — струва ми се, че тогава сте приличали на мен повече, отколкото си давате сметка. Изслушах ви и чувам думите на някого, който е хранел надежди или илюзии, както смятате сега. Вие сте го обичали, сигурна съм. И тъй като познавам нрава ви, предполагам, че сте си отмъстили за загубата му.

Тя кисело се засмя.

— Нали видя Алберто и прислугата ми?

Кимнах.

— Това са синовете и дъщерите на човека, убил съпруга ми. Естествено, най-напред ликвидирах самия Миноти. Той минаваше за наш приятел, но ни предаде по най-долния начин. Кристал, ти не знаеш какво означава да избухне кавга между саванти и как тогава положението може да излезе от контрол.

Всъщност знаех: нали Даймънд бе отдала живота си именно на това — да предотвратява свади.

— Безразсъдният ми съпруг и Миноти се бореха за надмощие в Северна Италия, по линия на бизнеса, сякаш това имаше някакво значение! Предупредих ги, но те продължиха глупавата си битка.

Миноти взе да губи властта си, затова повреди спирачките на колата на Джузепе — дори нямаше куража да го предизвика в лицето.

— Това е ужасно. — Нямах нужда от специална сила, за да разбера, че историята ще свърши грозно.

— Така е. Моята сродна душа падна от една скала по пътя за Гарда, тялото му бе потрошено и обезобразено, а след себе си ми остави едно дете без баща и справедливото желание за мъст. Заклех се синът ми никога да не познае болка като онази, която изпитах тогава. Научих се как да използвам дарбата си по нов начин: открих, че мога да заличавам и пренареждам нещата така, че емоционалните връзки да се късат. Никой не разбираше, защото те изобщо не си спомнях какво съм направила. Всъщност до твоето идване.

Трябваше да ѝ кажа, та дори това да я разгневи — сравнението поразително ми се натрапваше.

— Значи сте повредили мозъка на сина си, също както бащата на Алберто е направил със спирачките. Същото сте сторили с иконома и прислугата си. Справедливо ли е това?

— Не! — изкряска тя и пак тропна по пода. — Не е същото. Аз ги предпазих от истинското зло.

— Не сте им позволили да живеят.

— Няма да ти позволя, невежо дете, да идваш в дома ми и да ми казваш, че знаеш кое е по-добре!

Тревогата ми нарасна, когато усетих, че тя се готви да атакува:

— Не, казвам ви, че според мен вие знаете по-добре. Станали сте като онзи Миноти, човека, когото мразите, задето ви е отнел сродната душа.

— Как смееш!

— Синът ви е извършил престъпления и когато семейство Бенедикт са помогнали за залавянето му, вие сте засилили колата на техните взаимоотношения от скалата.

— Не, съвсем не е същото.

— Ами това, дете държите Алберто и останалите като свои... роби, как може да бъде оправдано това? Навредил ви е бащата, а не синът. Не им давате да живеят, защото вие сте престанали да живеете в онзи ден. Мотивите ви са същите като на крадлива сврака — щом аз не притежавам нещо, няма да го притежава никой друг!

Мисловната ѝ атака ме блъсна по главата. Бях вдигнала щитовете си и те устояха. Постоянно си повтарях, че тъкмо за това бях дошла: ако контесата не приемеше сделката ми — а тя очевидно не желаше, — трябваше да науча как обръща своите сили срещу неприятелите си, само че беше мъчително. Чувствах се като застанала до реактивен самолет с включен на пълна мощност мотор, без да имам с какво да запуща ушите си от рева. Опитах се да дишам, за да се успокоя. Нали тя не може вечно да поддържа този натиск?

Пот се стичаше по гърба ми. Затворих очите си. Усещах как тя опипом се мъчи да намери връзката ми с Хав, като се стремеше да я вземе в своя власт, но мисловната ѝ кука отскачаше от стената, която бях издигнала, а железата ѝ не успяваха да се закачат за назъбения горен край. Значи така действаше тя: обръщаше на обратно силата на търсача и вместо да върви подир връзката, тя я намотаваше като предач, който трупа нишката, така че от нея да не може да бъде изплетено нищо.

Достатъчно. Бях намерила отговор.

„Хав, имам нужда от теб.“

„Кристал, какво става, по дяволите?“ Той усещаше под каква атака се намирам, но няхах място да му покажа източника ѝ, понеже всяко отпускане на контрола можеше да я пусне вътре.

„Слава Богу, че все още си там.“

„Винаги ще съм тук, непоносим... Хав отхвърли куп обидни думи, докато накрая се спря на моята собствена любима обида... мъпет.“

Дълбоко в сърцето си знаех, че той няма да ме остави, както заплашваше да направи, че той говореше така само защото беше ядосан, и сега му дължах много:

„Трябва ми помощта ти. Контесата се мъчи да докопа нашата връзка.“

„Дявол да го вземе, Кристал!“

„Ще пусна щита си и ще обърна атаката, но искам да отвърщааш на ударите заедно с мен, за да не успее да намотае тя нашата връзка.“

„Не разбирам.“

„Нямам време за обяснения: това са работи на търсачите на души. Трябва да я разтърсиш, за да я пусне. Направи нещо

неочаквано.“

„Значи да използвам сила.“

Зърнах го как си мисли за последната битка от филмите: Хари срещу Волдеморт, Човекът паяк срещу Зеления Гоблин.

„Не. Тя е прекалено силна. Не мога да спечеля силов дуел.“

„Какво тогава?“

Усетих как щитовете ми започнаха да се тресат. Главата ми щеше да се пръсне. Мога ли да оставя на теб да решиш, Хав?

„Кристал, ти изпитваш болка.“

„Ще те оставя и това да решиш по-късно. Сега да действаме. Броя до три.“

„Не ми даваш много време, а?“

„Едно...“

„Кристал!“

„Две... три!“

Пуснах щита си с надеждата, че Хав ще свърши своята работа и ще изтръгне връзката ни от ноктите ѝ. Отидох право до ума ѝ. Нямаше никакви щитове — толкова се бе съсредоточила върху атаката, че и не помисляше да се отбранява. С част от съзнанието си видях как Хав слаломира надолу по нашата връзка, облякъл костюма на жабока Кърмит, а аз като мис Пиги Неочаквано решение, но резултатно, ако можеше изобщо да се съди по смаяното изражение на контесата. Влязох зад преградите ѝ и открих, че в ума ѝ е същинска бъркотия, като монтажна платка, чиито жички са били свързани от аматьори. Скръбта я беше съсипала. Но сега не му бе времето да проявявам жалостивост: трябваше да защитя себе си и всичко свое.

Заспивай, наредих ѝ аз, като си припомних как Виктор бе проявил способностите си. Тя се съпротивляваше, но започна да поддава. Той беше казал още, че допирът засилваше мисловната команда. Прекосих разделящата ни празнина и сложих ръка на челото ѝ. Заспивай.

Очите ѝ се затвориха, а главата ѝ се отпусна на гърдите. Душевното ѝ присъствие изчезна от стаята и вътре останахме само двамата с Хав.

„Ей, Кърмит, влизай.“

„Наистина ли нищо ти няма? Сладкишче, изплаши ме до смърт — струва ми се, че бих могъл да те намразя за това.“

„Не, няма. Бях изтощена, но изпитвах облекчение. Като се видим, можеш да ме нахокаш. И да, нищо ми няма. Ще се омета оттук, само че някой трябва да ме откара.“

„Пак ли да те спасявам? Ще ти струва скъпо.“

Усмяхнах се, като си спомних нашия първи разговор, когато флиртувахме.

„Ще ти се отплатя, обещавам. Можеш ли да ме вземеш от острова на контесата?“

„Ще видя какво мога да направя.“

„Среща при стълбите. Преди да си тръгна обаче, трябва да проверя нещо.“

„Надявам се, че не е опасно.“

„Не, мисля, че не е. До след петнайсет минути.“

„Ще бъда там.“

Изправих се. Контесата спеше и дишаше едва-едва. Изглеждаше толкова дребна и крехка, че сърце не ми даваше да я мразя повече. Каква ли щях да съм аз, ако бях преживяла същите беди като нея? Можех само да се надявам, че няма да бъда толкова невъздържана в жаждата си за мъст, но сега тя ми изглеждаше повече човек, отколкото чудовище. Ако успеех да поправа някои от нанесените от нея поражения, навярно щях дори да ѝ простя, защото в крайна сметка тъкмо поради злонамерените ѝ постъпки намерих Хав.

Позвъних. Алберто бързо пристигна.

— Синьорина? — той погледна господарката си с ужас. — Случило ли се е нещо?

— Не, господарката ти само спи. — Започнах да го разглеждам. Той имаше същото блуждаещо изражение, каквото бях видяла върху лицето на Даймънд. Бях сметнала, че това е обичайното му изражение, възпитано в училището за икономи, но вече знаех, че то му е било наложено. Години наред горкият мъж е бил жертва на контесата и се питах дали нямаше да влоша състоянието му, ако се помъчех да върна нещата назад. Контесата ме беше предупредила, че ще се сблъскам с подобен избор, ако реша да използвам способностите си, но аз отказах да подвия опашка само защото се боях да не направя грешка. Вместо това си зададох въпроса, ако бях на негово място, какво бих поискала да сторят за мен?

Бих поискала някой да ме освободи.

— Извини ме за малко, Алберто.

Затворих очи и се пресегнах към ума му. Видях пред себе си въртележката от подредени емоции, чиито необшити краища бяха отрязани и вплетени в затворена верига, която не отвеждаше никъде. Сега разбирах какво бе направила тя: беше създала схема, която наподобяваше живота, но не беше живот. Само че бе сгрещила при изработката ѝ: болката и страданието, копнежът и тъгата не можеха да бъдат избегнати, защото те бяха обратната страна на всички хубави неща. Точно сега не можех да му помогна — ако се опитах да поправам стореното, вероятно щях да нанеса повече щети, защото още не разбирах добре способностите си — но поне можех да му предложа малко помощ.

— Синьорина? — мълчаливият ми вперен поглед бе изплашил Алберто.

— Алберто, ти савант ли си?

— Моля, синьорина?

— Сред прислугата има още саванти, нали... може би твои роднини?

Той повдигна вежда. Взех това за утвърдителен отговор.

— Много ще ти бъда благодарна, ако уредиш да се срещна с тях вдругиден.

— За какво?

— Имам нещо за... за празнотата, която знаеш, че е вътре в теб.

— Празнота ли? — икономът с право се изуми, че така изведнъж се бях отклонила от обикновения разговор и му бях заговорила на лична тема.

— Ти си бил, хъм, обработен. От контесата. Ако наистина си помислиш за това, можеш да разбереш, че вътре в себе си знаеш това. — Той се намръщи като дете, което трябва да реши непонятна за него математическа задача. — Не те моля да ми вярваш, само ми дай възможност да ти помогна. Разбираш ли, аз съм търсач на души. О, и не казвай на господарката ти, че ще идвам пак.

— Не разбирам за какво говорите.

Горкият човек.

— Знам. Можеш ли поне да ме пуснеш, като се върна? Няма да правя нищо, което не желаяш, и ще дойда само ако смятам, че знам как да... разреша този проблем.

Той кимна предпазливо.

— Добре. Ще ми подадеш ли сега палтото?

Този път лицето му просия. Завърнал се обратно в сценария на иконом със своите задължения, той се чувстваше много по-доволен.

— Лека нощ, синьорина.

— Лека нощ, Алберто. Ще се видим скоро... надявам се.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Хав сигурно добре се беше оръсил за водното такси, за да дойде и да ме прибере в този късен час. Когато се показах от градинската порта, той не каза почти нищо, а ме грабна на ръце от стълбите и ме тръшна на седалката до него.

— Към „Затере“ — нареди той на лодкаря.

Усетил настойчивостта му, кормчията пусна двигателя на пълни обороти и потегли, а носът на лодката запори срещу малките вълни в лагуната.

— Още ли си ядосан? — сгуших се в него аз.

— Да.

— Малко съм импулсивна.

— Да, това го разбрах.

— Но и ти си същият.

— Ъ... извинявай, но не аз се втурнах сам на битка срещу врага ни.

— Някой тук да е скачал от хеликоптер и да се е спускал със ски през една градина, случайно?

— Хм! — той ме прегърна през раменете. — Ти поне знаеше какво си бях наумил.

Блъснах главата си в гърдите му.

— Да, да знам. Точно за това съжбялявам — че не ти казах. Но напрежението се натрупваше в мен и когато гледах как всички страдат, просто трябваше да предприема нещо. — Набърчих вежди. — Струва ми се, че не разсъждавах благоразумно, а по-скоро следвах инстинкта си.

Той въздъхна.

— И какво се оказа?

Един огромен круизен кораб се появи пред нас, след като беше потеглил от пристана в другия край на Дорсодуро. Той прорязваше водите на канала с въжетата от светлинки подобно на коледна украса и дребните лица по прозорците, взиращи назад в града, който бяха

посетили за кратко. Корабът беше прекалено голям за средновековния пейзаж, край който плаваше.

— Мисля, че инстинктът ми не ме подведе. Вече знам срещу какво съм изправена и защо. — Разказах му за миналото на особения дар на контесата.

— Още един търсач на души? — удиви се Хав, а в това време лодката ни започна да подскача по дирята, оставена от круизния лайнер. Контесата беше рискувала живота ни като в игра на зарове.

— Мисля, че се е занимавала повече с криеница, отколкото с търсене.

— Значи е причинила това и на други, не само на нашите момичета, а също и на семейството си и на прислугата, така ли?

— Да. Тя е много обърквана жена. От години е била неконтролируема и е разпръсквала отровата си сред савантите, които познава, даже от нейния род. Каза ми, че постъпва така, за да предпази сина си от болката на загубата, но от друга страна, явно е, че използва силата си като вид наказание. Но това не е грандиозен, добре замислен план, а по-скоро безотговорната реакция на човек, който страда.

— Проявяваш прекалена щедрост.

— Ами аз успях да надзърна вътре. Умът ѝ е разбъркан — любов се свързва с омраза, добрината с жестокостта.

Хав ми се усмихна, а един кичур от косата му падна напред и погали бузата ми.

— Ти си едно много мило момиче... когато не си държиш невъзможно и не ме вбесяваш де.

— А ти си едно невъзможно момче, когато не се държиш ужасно мило с мен де.

— В такъв случай бих казал, че добре си подхождаме.

Лодкарят на водното такси спря на кея и хвърли едно въже на стълба, за да придърпа лодката успоредно на пристана.

— Дами и господа, добре дошли на „Затере“.

Скочих на брега.

— Другите научиха ли, че съм излязла?

— Разбира се. — Хав извади портфейла си и изброи сумата. — Не може да очакваш, че ще излетя след нашия търсач на души, без Уил и татко да разберат, че нещо става, а Зед да предскаже, че вижда страховити откъслечни картини, в които ти седиш с контесата.

— Леле!

— Вече си част от семейство Бенедикт — без значение дали ти харесва, или не. Пригответи се цял живот всичките ми братя, баща ми и майка ми, когато отново стане каквато е била, да ти се карат, щом решат, че си се изложила на опасност. — Той подаде на лодкаря бакшиша и се качи при мен на кея.

— О, но аз си имам една голяма и смела сродна душа, която ще ме пази.

— Скъпа, не можеш да се скриеш зад мен — много си висока.

Подхрани малко илюзиите на момичето си.

— Хайде, да вървим да ни четат конското.

Когато докладвахме в хотела, че сме се завърнали невредими, Хав успя да ме предпази от бавното въртене на шиш, което Виктор и Сол бяха замислили, като заяви, че вече е късно да ме нахоят хубаво. Той даде дума да им разкаже какво се беше случило, ако ме оставят да се наспя.

— Почакайте до утре. Тази вечер тя преживя достатъчно.

— Ще обещаеш ли повече да не излизаш сама от къщата? — попита ме Сол и стисна раменете ми, за да подсили думите си.

Беше толкова хубаво, че имах баща, който да ми се скара. Изгарях от желание да го прегърна, но вместо това се опитах да си придам разкаян вид.

— Имаш думата ми.

— Тогава върви да спиш.

Не можех да срещна погледа му и се чувствах засрамена.

— Ще опитам да върна назад стореното. Мисля, че знам как.

— Знаеш ли? — Той не можа да скрие искрицата надежда.

— Добре де, може би знам. Не обещавам, че ще успея.

— Естествено, скъпа. До утре тогава.

Хав ме изпрати за няколкото метра от хотела до дома ми и ме целуна за лека нощ край портата. Странно, за първи път връзката ни влизаше в традиционния модел на момчето, което изпраща момичето, след като още преди да почнем да излизаме заедно, бяхме започнали със страстни целувки.

— Толкова се надявам, че ще успея — прошепнах аз.

— Вярвам в теб, Кристал. Опитай се и ти да повярваш в себе си поне мъничко.

— Контесата каза, че ще се наложи да взимам тежки решения и че мога да причиня повече злини, отколкото добрини.

— Вероятно е права, но да не правиш нищо също е вид решение, нали така?

— Да, и аз така мисля. Тя се е мъчела да попречи на хората да живеят, а това е дори още по-лошо.

Хав разроши косата ми.

— Иди да поспиш. Ще решим проблема утре.

— Може ли да ти кажа „Обичам те“, без ти да ми отхапеш главата?

— Не знам, но идеята ми харесва. — Той отвори широко уста и се престори, че ме захапва за врата като вампир. Отблъснах го от мен.

— Никога ли не се държиш сериозно?

— Хъм — той се престори, че мисли, — не. А ти?

Засмях се.

— Не много често.

— Обичам те, Кристал.

— И аз също, Хав. — Оставих вратата да се хлопне с дрънчене зад мен и прегърнах тази мисъл, докато се качвах по стълбите към стаята си.

Спах, без да сънувам и когато се събудих на следващата сутрин, във въздуха витаеше очакване. Всички се бяха събрали в дневната и кухнята и се мъчеха да се престорят, че не чакат мен. Докато вървах на пръсти от стаята към банята, останах малко изненадана, когато видях, че Стив и Лили също бяха пристигнали.

Да запомня: да разкарам всички пижами на „Дисни“ преди световната мегазвезда и дизайнерката да са ме видели отново в тях.

— Здравейте, хора, дайте ми малко време — изграчих аз. Заклучих вратата и се погледнах в огледалото. Да, нещата бяха наистина лоши: косата ми стоеше вирната от едната страна, а от другата приличаше на птиче гнездо. Оправих набързо положението и притичах обратно в стаята си, за да се пхна в най-удобните си дрехи. Докопах един пуловер, зает ми от Хав, така че това беше почти като сутрешна прегръдка.

— Добре, мога да посрещна каквото ми предстои. — Погледнах навън през прозореца. Животът там течеше постарому — Роко гонеше птиците, Барози го наблюдаваше с ленива веселост, едното му око полуотворено и проснат върху масичката — неговия команден пост. Гледката ми припомни как синьора Кариера беше разкъсана в своята преданост, след като и нашата версия на историята стана обществено достояние, но след разговора ѝ с Даймънд, застана на наша страна. Тя познаваше сестра ми прекалено добре, за да не се досети, че нещо не е наред. Беше ме освободила от работа до края на седмицата, за да можем да се справим със семейните проблеми. Тя се оказа добър приятел, а не ми беше минавало през ум, че мога да имам за приятел жена от друго поколение. Но също така не бях очаквала да бъда близък приятел със Стив Хю, нали?

— Хайде, Кристал, стига се спотайва. — Заставих се да изляза от стаята си. Толкова много очаквания бяха се струпали на раменете ми тази сутрин, че се чувствах като краварка, нарамила прекалено тежка кобилица. Щях да разлея менците с млякото.

— Здравейте!

Хав бутна чаша кафе в ръката ми и ме целуна по бузата.

— Здравсти и на теб.

— Уил, и ти си тук! — втурнах се към средния брат, който лежеше изтегнат на канапето.

— Чудотворно изцеление! — Уил докосна превръзката на гърдите си. — Не можех повече да заемам леглото в болницата, когато имам нужда единствено от почивка и нежните грижи на брат ми.

Хав се поклони.

— Мой специалитет.

— Много се радвам, че ще се оправиш. — Потупах го по ранената ръка.

— Ей, та нали ти ще запретиш ръкави по случая ми. Ще бъде повече от добре, всъщност в ума ми се въртеше върховно щастлив.

Уриел се появи на гърба на канапето.

— Малко е разтревожен, че ще се заемеш първо с мен, а него ще избуташ на края на опашката.

— Не, ти си твърде мил. — Уил се ухили широко. — Всъщност най-много се тревожех, че Вик ще те принуди със заплаха да намериш

най-напред неговата сродна душа. Нали знаеш, когато външният му вид сякаш казва: „Твърде съм страшен, за да нося риза“^[1].

— Трябва да кажа, че го е превърнал във висше изкуство — съгласих се аз.

Уриел се наведе по-близо.

— Защото е истински. Дано душата му близък да е някое невъзмутимо момиче.

— Предугаждам, че съдбата я е направила мека като памук и той ще трябва да се свърже с по-нежната си половина, а да остави каменния си вид за всеки, който би се осмелил да я обиди. — Хав потърка ръце. — Това ще ми хареса!

Прекоших стаята, за да поздравя Стив и Лили.

— Взел си малка почивка от снимките, а?

— Свърших снимките вчера. Останалото е за каскадьорите. Лили ме убеди да дойдем тук, в случай че се нуждаете от подкрепа.

Лили го щипна по ушенцето.

— Лъжец. Ти ми нареди да стегна багажа веднага щом камерата спря да записва. — Тя ми се усмихна. — Той е много верен приятел.

Толкова се радвах за нея.

— Да, виждам.

Дали хладнокръвният Стив всъщност се изчерви от нашата похвала? Той се покашля.

— Аз... ъ... със съжаление трябва да кажа, че доведох със себе си и цялата глутница от репортери. В момента шляпат във водата пред портата ви. Знаете ли, че всичко отвън е под водата?

— Случва се. — С Хав се усмигнахме един на друг широко, а сетне прегърнах Лили и я отведох настрани. — Всичко, такова, наред ли е?

Тя се усмихна.

— Странно, но да. Разбирам, че благодарение на теб е събрал куража да ме покани на среща.

— Хайде, признай си — от години кръжиш над нея. Аз само приземих самолета.

Стив изви очи.

— Благодаря ти, Кристал. Тя наистина трябваше да разбере какъв страхливец съм.

— Стига толкова приказки. — Хав ме улови за раменете и ме сложи да седна пред чиния с пресни сладкиши. — Яж!

— Какво е това? Да не си решил да ставаш деспот? — пошегувах се аз.

— Не, просто те угоявам преди заколението. — Той открадна една хапка от кроасана ми, което ме накара светкавично да му го дръпна от устата и да го натикам в моята. Сnižих гласа си.

— Донякъде точно така се чувствам.

— Ще се справиш. Та нали си нашият търсач на души. Виж какво направи за Стив и Лили.

— Странно е като си помисля, че първият ми успех беше сред хора извън света на савантите.

— Което ме навява на мисълта, че прекалено много значение отдаваме на различията.

— Ти каза на Лили, че всеки има някаква дарба.

— Точно така. Да бъдеш страхотна дизайнерка или да участваш в касов хит трябва да е на висотата на савантската дарба. Може би трябва да помислим дали да не снижим някои от бариерите си.

— Значи имам връзка с един истински демократ, така ли?

— Предполагам. Но аз знам, че всеки е специален с нещо и това не са само празни приказки Виж Лили — тя е щастието на Стив, нали така?

Те бяха толкова мили заедно. Когато Лили беше в орбитата му, Стив изоставяше всичко от трошливата си аура на звезда.

— Така.

— Както и ти си моето.

— Ау, глупости. — Обърнах разговора на шега, но и двамата знаехме, че това е самата истина. Усетихме, че другите ни хвърлят коси погледи. Бях си изпила кафето, хапнах си и закуската, пофилософствах, пофлиртувах и сега вече наистина нямах никакви извинения.

— Добре, да започваме. — Изтръсках трохите. — Ако не възразявате, нека седнем в кръг. Ако никой няма нищо против, започвам.

— Кристал, какво ще правиш? — попита ме Виктор.

— Снощи позволих на контесата да ме нападне, за да разбере как работи дарбата ѝ — По мрачните лица на Сол и Уил долових, че нито

един от двамата не одобряваше дързостта ми — Тя има същата сила като моята, но я обръща и прерязва връзките, вместо да ги проследява. После ги „скътава на сигурно място“ по нейните думи, което обяснява неестествения ред, който цари в умовете на жертвите ѝ. Сякаш ги приглушава от реалния свят.

— Продължавай. — Виктор беше избрал мястото срещу мен. Сродните души седяха по двойки на земята или дяляха креслата.

— Правя само догадки, но струва ми се, че трябва да разнищя краищата. След това сродната душа сама трябва да се свърже отново с партньора си, затова всички трябва да бъдете там с мен. Трейс, ще опитам това първо с Даймънд. Подготви се.

Бъдещият ми зет кимна.

— Хав, и ти ще ми трябваш, защото може да настане хаос. Не съм сигурна, но може и да причиня още повече вреди. — Като помнех предупреждението на контесата за неблагоприятния изход, който дарбата ми можеше да донесе, аз се боях, че така не мога да получа напълно осведомено съгласие от момичетата. — Ди, разбираш ли ме? Все още ли искаш да продължа напред?

Сестра ми срещна погледа ми.

— Да, искам. Няма да остана в това състояние. Не мога да го търпя повече.

Това щеше да свърши работа.

— Зед, можеш ли да ни събереш всички заедно, както направи миналия път?

— Разбира се. — Усилието да поддържа цялото си семейство щеше да е непосилно, но аз разчитах на ефекта на доминото — веднъж един да започне да се разплита, после лесно щях да се оправя с другите.

— Хав, когато влезем, ще трябва да ме оставиш да летя соло. Не можеш да ме защитаваш.

Той взе ръката ми.

— Това ще те нарани.

Да, ето тази част не бях признала докрай пред себе си. Свих рамене.

— Животът наранява. Точно това не разбира контесата.

— А ние какво да правим? — попита Лили.

— Стойте тук за всеки случай. Пресечете всеки опит да ни безпокоят. — Извих устните си в нещо, което се надявах да прилича на усмивка. Вече бяхме изключили телефона и звънеца заради медиите отвън. — Направете чай.

— Много ме бива да варя чай — предложи сам Стив. — Лили, хайде да отидем в кухнята и да оставим приятелите ни на спокойствие.

— Зед, твой ред е.

Отпуснах се назад в ръцете на Хав — най-любимото ми място на света. Той ми залепи една целувчица по главата.

— Всичко ще е наред — прошепна ми, но повече като заповед да се погрижа това да се случи, отколкото като убеждение.

— Лесна работа — измърморих, като използвах собствените му думи отпреди два дни.

Този път влизането в семейната връзка беше по-лесно, защото знаех какво да очаквам. Защита на Хав ми позволяваше да виждам и да чувам какво става, без да припадам от тяхната телепатична комуникация. Изведнъж ми хрумна, че е възможно с помощта на Хав да участвам в нормална телепатия между саванти, стига той да е там да ме защити. Но това не беше нещо, с което да експериментирам сега.

„Добре, когато доближа достатъчно Даймънд, ще изляза отвън.“

Хав потърка ръката ми, за да ми покаже, че е разбрал.

„Започвам.“

Познатото ми ужасно усещане от атаката на боклуците в ума ме завладя, веднага щом излязох из подслона на Хав. Опитах се да скоча на въртележката, която се въртеше в ума и, но тя ме изтласка назад и ме запокити назад. Въртеше ми се свят, прилоша ми, не се получаваше. Хав ме улови и отново ме скри зад стените си.

„Добре. Мина добре.“

Уриел докосна ума ми.

„Помни, умът ти е силен, много по-силен от това, което си представяш. Създала си илюзията за въртележката, защото така можеш да разбереш какво се случва, но тя изобщо не съществува.“

Трейс беше до мен.

„Трябва да повярваш, че си достатъчно голяма, за да спреш въртележката.“

Право в целта, а? Цял живот бях правила усилия да мисля за себе си като за човек, който има някаква стойност. Последните дни, които бяха преобърнали света ми, не можеха да променят това толкова бързо. Мисълта, че бих могла да оправя вредите, нанесени от много по-възрастна и опитна жена, беше смешна. Но нямаше как да се държа за вярата на другите в мен. Трябваше сама да повярвам в себе си.

Хав усети решимостта ми.

„Готова ли си?“

Кимнах и тръгнах. Въртележката беше мое творение, но аз имах свободата да я променя. Добре, значи ще я заменя с нещо познато. Космически боклук — ето как бях мислила за това през годините. И този път аз бях ракета, изпратена горе, за да се намеси. Влязох в попятната струя на Даймънд и усетих как масираният огън на грижите ѝ застреля по мен.

Болеше. Все едно да летиш през отломъци с остри като бръснач ръбове. Болката не остана отвън, а премина със свистене през тялото ми и подпали нервите ми.

„Трябва да спреш.“ Това беше Хав.

„Не, мога да се справя.“

Когато отново влязох в атмосферата ѝ, сякаш пламнах в огън. Хав сложи ръката си на врата ми и се опита да ме охлади със силата си. Това ми помогна малко, колкото да разчистя място в съзнанието си и да продължа напред.

„Кристал, сигурна ли си, че знаеш какво правиш?“ Попита Сол. Той се беше опитал да стои настрана, но аз усетих, че не му беше никак леко да ме остави да се изложам на опасност.

„Имам предчувствие. Време е да му се доверя.“ Контесата се беше мъчила винаги да подреди необшитите краища. Аз щях да разбъркам всичко отново. Улових потоците на съзнанието на Даймънд и дръпнах в посока към Трейс. Беше като да се опиташ да се държиш за метеорен дъжд.

„Готово!“ Окуражи ме Трейс.

„Температурата ти е много висока!“ Предупреди ме Хав.

Издърпах връзката с все сила от изкуствената, стегната орбита, изтъкана от контесата, с надеждата, че Трейс ще я улови, и се насочих право към Карла. Този път действях без колебание — гмурнах се право

вътре, грабнах една шепа от нещото, което беше тя, и го метнах към Сол.

„Носът ти тече. Тонът на Хав беше настоятелен. Трябва да спреш.“

„Не сега.“

Сега Феникс. Тя се опитваше да ми помогне. Усещах как търси спомени за Айвс, за които да се уловя, скорошните им моменти, когато той я беше успокоявал и ѝ беше давал утеха след травмата. Тя използва силата си, за да спре времето, така че те изскочиха от вихрушката от веществото в ума ѝ.

„Да, това е от помощ!“ Поощрих я аз. Този път беше по-лесно да уловя една нишка и да я изтегля. На всяка крачка от пътя Айвс ме следваше като сянка и чакаше да я улови.

„Кристал, трябва да спреш! Върни се! Ще довършиш после!“ Хав целият се тресеше от страх. Усетих как сложи една кърпичка на носа ми, а сетне попи ъгълчетата на очите ми.

„Моля те.“ Зовът на Зед пресече призива на Хав. Той беше така търпелив, помогна на другите и държа връзката ни заедно. Не можех да се откажа сега.

Ред е на Скай.

Тя последва примера на Феникс и използва дарбата си, за да натисне с все сила спирачките на своя материал, който се въртеше в орбита. Видях смътната връзка към Зед да се развява с вече свободен край, който да уловя, и лумнал ярко, за да привлече вниманието. Плъзнах се напред, но усетих, че силата на въображаемите ускорители на ракетата ми намалява. Не бях сигурна дали направих достатъчно. Боях се, че мога да ѝ навредя повече, ако връзката паднеше и се заплетеше отново.

„Тук съм.“ Хванах я. Зед някак си беше успял да долети при мен и да я вземе от хватката ми. Не видях, но усетих пулса на силата, който пътуваше надолу по връзката. Веригата беше поправена; електричеството на връзката им сега отново течеше с високо напрежение.

„Прибирам се“, казах на Хав. Но не можах. Не можех да спра да се отдалечавам навън, далеч от съзнанията, които бях посетила. Без сила, аз падах свободно в пространството, а инерцията ме отвеждаше към чернотата.

„Хаа!“

„Държа те! Няма да те пусна.“

И тогава разбрах, че не бях сама в бездната на ума — той винаги е бил там и щеше да ме отведе у дома.

[1] Игра със стиха I'm too sexy for my shirt от песента на английската попгрупа Right Said Fied с I'm too scary for my shirt. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Какъв беше онзи израз, който казваха по телевизията? Не правете това вкъщи. Тези думи се въртяха в главата ми, когато се върнах в съзнание. Бях в леглото си. По дългите, ниски снопове лъчи навън личеше, че бях пропуснала няколко часа.

— Хав?

— Той... ъ... излезе. — Даймънд седеше до мен. Тя отмести един кичур коса от лицето ми. — Ето. — Подаде ми мокра кърпа.

— Какво? Защо?

— Претовари се. Потече ти малко кръв от носа и от очите.

— Гадно. — Почистих последните следи.

— Хав казва, че иначе си добре. Нареди да си почиваш.

— Но не остана при мен, така ли? — Трудно ми беше да повярвам, че е излязъл да разгледа забележителностите, докато аз лежа в безсъзнание.

— Каза, че имал нужда да се успокои. Беше бесен, че всички сме позволили да стигнеш чак дотам. Това момче сигурно щеше да те спре дори ако си беше счупила само нокътя.

— Изборът си е мой, само мой.

Даймънд се наведе над мен и прошепна.

— Да си остане между нас — позволих му да си изкара яда на братята си.

Усмигнах се.

— Май си спомняш нещо. — Изведнъж осъзнах онова, което трябваше да разбере още със събуждането ми — Ей, ти пак си ти!

— Да, върнах се.

— Напълно ли? Връзката... спомените ти?

Даймънд въздъхна щастливо.

— Да, напълно. А също и другите. За известно време имах смазващо главоболие, но Хав и няколко хапчета оправиха проблема. За щастие, контесата не ми беше отнела нищо, а само беше заровила всичко надълбоко, и аз си мислех, че никога няма да си върна

спомените. — Тя стисна ръката ми — Но благодарение на теб успяхме. Не знам как щяхме да...

— Стига толкова — рекох твърдо. — Не искам благодарности. Искам да бъдеш щастлива. И сватбата ти да бъде незабравима.

— Така ще бъде. Знам, че е не остава много време, а и това, за което ще те помоля, е малко необичайно, но се питах — ще ни станеш ли кума?

— Аз ли? Ще мога ли да запиля пръстените?

Тя се засмя.

— Напълно, защото от всички хора на света, ти ще можеш да ги намериш отново.

На вратата се почука. Даймънд вдигна очи.

— Да?

— Кристал будна ли е? — Карла провря глава.

Да, будна съм.

Майката на Хав се втурна в стаята, а Сол беше по петите ѝ, сякаш се страхуваше да я изгуби от поглед и за миг. Ужасната празнота беше изчезнала; малката огнена топка — майката на момчетата Бенедикт — се беше завърнала.

— Ах, ти, чудесно, фантастично момиче! — Карла ме целуна по челото. — Толкова, толкова сме ти благодарни! Думите не ми стигат да ти опиша колко! Но Кристал... — тя се смръщи и скръсти ръце на хълбок, — ако отново рискуваш живота си по този начин, тогава много, много ще ме разгневиш. Не само Хав е ядосан на момчетата, че те оставиха да се преумориш заради нас.

Усмихнах се и се зарадвах искрено на хокането. Тя се стараяше всячески да не е прекалено доволна от мен.

— Добре, Карла.

— Хм! Този глупав мъж тук трябваше да внимава повече! — Тя погледна към Сол, а очите ѝ светнаха от дългите години любов към него.

Сол взе ръката ѝ.

— Съжаляваме, скъпа. Никой от нас не е искал да изложи Кристал на опасност.

— Е, какво — напълно ли си възстановена? — попитах я.

— Не съвсем.

— О! — започнах да се тревожа, че нещо се е объркало.

Сол ми се усмихна дяволито.

— По-добре сме от всякога. След като едва не изгубихме връзката си, и двамата осъзнахме какви късметлии сме заедно. Затова реших, че е време за втория ни меден месец. Когато мине сватбата, ние ще останем тук. Няма да ви кажа в кой хотел ще отседнем — пълно уединение — той целуна ръка на жена си, — двамата възрастни влюбени, сами най-накрая.

Карла сбърчи нос.

— Сол Бенедикт, аз на гондола няма да се кача! — явно дискусиата по въпроса вече беше започнала. — Цените са възмутителни!

Сол потупа упоритата брадичка на жена си.

— Госпожо Бенедикт, вие, несъмнено, се държите възмутително! Обещахте да се подчинявате.

— Това беше преди трийсет години! Преди сватбените церемонии да догонят модерните времена.

— Е, аз ще ви държа отговорна за това обещание. Гондола за двама под лунната светлина с шампанско и рози.

За клетва за подчинение това не звучеше никак зле.

— О, добре. Щом ще се суетиш толкова. Предполагам, че ще мога да се кача. Но само този път.

Сънят беше успял да ме възстанови почти напълно и когато Карла и Сол излязоха, аз станах. Сега апартаментът беше по-празен от сутринта: Стив и Лили се бяха прибрали в хотела си и бяха повели по-голямата част от репортерите със себе си. Айвс, Феникс, Сол и Карла се бяха върнали обратно в „Калцина“. Зед и Скай бяха останали и сега разговаряха с Уил, а Скай беше седнала на коленете на Зед, сякаш нищо нямаше да ги раздели отново така лесно. Виктор и Уриел играеха карти на кухненската маса. Трейс изглеждаше много мил по престилка, докато режеше зеленчуци с хирургическа точност.

— Знаеш ли, в ресторанта отсреща правят страхотна лазаня за къщи — подхвърлих аз, когато излязох от стаята.

— Чуй я само какво говори! — въздъхна Трейс.

Даймънд мина край него.

— Не й обръщай внимание. Ние използваме рецептата на Nonna. Няма по-хубаво от домашно приготвената храна.

Аз изскочих зад нея и казах беззвучно „лъжкиня!“

Трейс се удържа да не се разсмее.

— Можеш да се обзаложиш на това, скъпа!

Даймънд го целуна по бузата.

Обърнах се към другите и усетих, че бяха на път да започнат да ми благодарят, затова ги пресякох още в началото.

— Някой знае ли къде е отишъл Хав?

Уриел прибра ръката, която тъкмо беше спечелил.

— Искаше да остане на спокойствие. Така каза. Да го питам ли къде е?

Навякох си якето и ботушите.

— Няма нужда. — Потупах се по челото. — Ще използвам пощенския гълъб тук.

— Добре ли си, че излизаш? — попита Уил. — Имаше много лош вид, когато припадна.

Предположих, че съм приличала на нещо, което е излязло от филм на ужасите.

— Добре съм.

— Отиде прекалено далеч. Втори път не бива да поемаш същия риск.

— Каза момчето, което беше простреляно.

Уил се засмя.

— Вече знам защо съдбата те е свързала с Хав. Вие ще се чепкате един с друг безпощадно.

Виктор хвърли една карта на масата.

— Това значи, че светът ще стане по-безопасно място за нас, останалите.

— Освен ако не съюзят силите си срещу нас — подметна Скай със стария блясък в очите си.

Всичките братя Бенедикт изстенаха в хор.

— Добре, омитам се оттук.

— Вечерята е в седем. И да не забравиш — мама пристига утре — викна Даймънд.

Изглежда, това щеше да бъде едничкото свободно време, което щях да имам, за да оправя нещата между мен и Хав.

— Ще се върна, но не като Терминатора, разбира се.

Уил се засмя и аз затворих вратата.

Открих Хав седнал на стъпалата на площада Сан Марко, точно на същото място, където бяха заснели нашата сцена във филма. Сърцето ми подскочи, когато го видях на фона на часовниковата кула и залетия от водата площад. Сградите се отразяваха в придошлата с прилива вода като в огледало, но аз се досещах, че той не разглеждаше своето отражение там. Мислите му бяха обърнати навътре. Ръцете му висяха отпуснати на коленете, главата му беше сведена. Седнах до него.

— Здравсти — казах му тихо.

— Здравсти. — Той вдигна топлите си очи, но не ме поздрави с усмивка.

— Какво има?

— Просто... опитвам се да разбера какво стана. Ти не искаше да спреш.

— Знам.

— Помислих си, че ще получиш аневризъм на мозъка или нещо такова.

— Добре съм.

— Да. Трябваше да закърпя няколко спукани кръвоносни съда. Знаеше ли?

Ох! Докоснах челото си.

— Не знаех. Благодаря ти.

Група туристи мина зад нас, а водачът им размахваше един червен парцал на пръчката си като играчка, с която дразниш котки. Писаните му го последваха с подскоци, но вместо камбанки на вратовете им имаше фотоапарати.

— Седях тук и си мислех, че ти ме постави в позицията на някой, свързан с войник във военна зона. Не ми се искаше да те пращам в битка, но знам, че трябваше да отидеш.

Почувствах облекчение, че не ме винеше.

— Благодаря ти. Дарбата ми... няма винаги да е така, когато я използвам.

Той изпухтя скептично.

— В момента се уча как да се движа. Следващия път ще се постарая да не влагам толкова много от себе си на фронта.

— Значи ще има и следващ път, така ли?

Потропах с крака по стъпалото.

— Да. Обещах на Алберто, иконома, че ще се върна и ще опитам да направя нещо за него и хората му.

— Кога?

— Утре.

— Боже, Кристал! Не знам дали сърцето ми може да понесе отново това.

— Да не би да искаш да наруша обещанието си към тях?

— Не. И това е най-ужасното нещо — аз заставам зад теб на сто процента. Просто не ми харесва.

В такъв случай всичко беше наред. — Опрях се на него. — Искаш ли съвета ми? Недей да вървиш зад мен.

— Хубаво правило. Да не говорим, че гледката оттам не е кой знае каква.

Усмихнах му се широко.

— Върви до мен. Явно ще имам нужда от теб да ме закърпваш.

— Виждам, че няма да стоя без работа, когато имаш тази склонност да се втурваш напред и да се забъркваш във всякакви каши.

Вдигнах едната му ръка и я провесих през коляното ми.

— Считай, че си нает на пълен работен ден.

Известно време стояхме и се наслаждавахме как слънцето оцветяваше древните камъни в руменорозово. Градът беше вълшебен, изгладен като сложен механизъм на стар часовник за украса, който е излязъл от мода, но все още тиктака. Докато времето му изтече.

— Колко любовници са седели тук? А, как мислиш? — попита той и посочи с ръка площада с потъналия вход към базиликата, Двореца на Дожите и редиците от чакащи гондоли, които подскачаха в залива.

— Прекалено много. Има опасност да се превърнем в клише.

— Аз нямам нищо против. А ти?

— Ни най-малко.

Той взе студената ми ръка в топлата си длан.

— Братята ти се безпокоят, че ще скалъпим обединен фронт и ще обърнем срещу тях закачките си.

— Плана си го бива.

— Но аз те проумях, Хав Бенедикт!

Той изви вежди.

— Толкова ли е просто да ме прозре човек?

— Лесно е за твоята сродна душа. Създал си за себе си роля в семейството на шут, но колкото и да е странно ти...

Той се усмихна.

— Мен ли наричаш странен?

— Щом мислиш, че ти пасва... но както казвах, колкото и да е странно, ти си един от най-задълбочените мислители, а също и най-състрадателният. Използваш хумора както Даймънд използва миротворчеството, за да намалиш напрежението, да излекуваш, ако можеш.

Веселостта се стопи от лицето му, за да отстъпи място на нещо, което приличаше на болезнена ранимост.

— Може и да е така. Не съм мислил много за това. Но аз друго не мога да правя.

— Но така можеш да прекалиш с шегите.

— Искаш да кажеш, че не съм свършен ли? — той не звучеше обиден, а облекчен.

— Точно. Понякога комедията спира и хората разбират, че си раним като всеки друг с по-сериозен нрав. Няма да ти е лесно да бъдеш моята сродна душа, нали?

Той стисна ръката ми.

— В известен смисъл това е най-лесното нещо, естествено като дишането, но не бих казал, че да гледам как страдаш, е най-приятното изживяване, не.

— Знам. Но е хубаво, че съм свързана с лецител, нали? Изглежда ми правилно. Имам нужда от теб, за да бъда човекът, който трябва да бъда и да използвам дарбата си пълноценно.

— Щастлив съм, че мога да ти служа.

— Но аз не искам да се чувстваш, сякаш си част от някакъв антураж около мен, като Стив и неговия секретар и охранителите му. Точно така се чувствах аз, когато пътувах с Даймънд. Това трябва да бъде шоуто на Хав и Кристал, а не само на Кристал.

Той ме побутна с рамо.

— Много мило, че се тревожиш за това, но наистина ли мислиш, че егото ми толкова лесно може да бъде стъпкано?

Всъщност като се позамисля...

— Ами, не.

— Сладкишче, бих обърнал към теб прожектора с голямо удоволствие, но щом се включи, не се учудвай, ако скоча и потанцувам сам малко степ.

— Веселите крачета.

— Ти го каза. Хайде, свърших с тежките мисли, реших проблема за момента, сега е време да се връщаме.

— Трейс приготвя лазанята на Nonna.

— Леле! Това трябва да се види.

— Беше си сложил малката й престилка.

Хав ускори крачка.

— Имаш ли фотоапарат?

На следващия ден семейството ми пристигна в пълен състав. Не бях ги виждала заедно на едно място от погребението на баща ми и бях забравила колко невероятни бяха, когато не са покрусени от тежестта на тъгата. Питър, любимият от братята ми, голям красавец, с късо подстригана кестенява коса и големи зелени очи, ме стисна здраво в прегръдката си и ме завъртя в кръг, веднага щом мина през митницата на летището. Той огледа предпазливо Хав, после реши, че сигурно е добряк, щом съм толкова щастлива с него, и му подаде ръка да се здрависат. Още тогава разбрах, че ще се сприятелят. Останалите от братята и сестрите ми бяха прекалено заети да се оправят с децата, за да подложат Хав на изтезания. Топаз беше особено решена да го възхвалява, когато той омая малката й дъщеричка, която отказваше да се качи във водното такси, като й направи смешни физиономии, докато тя склони с охота.

— Добро момче е Хав — рече ми тя. — Много се радваме за теб.

Мисти, най-голямата ми и многострадална племенница, се грижеше за двете средни момичета. Тя срещна погледа ми и завъртя очи към близначките, които вече висяха от Хав, сякаш той беше любимата им катерушка, а те бяха две малки маймунки. Съпругът на Топаз, Марк, застопори последните две от шестте деца на седалката зад нас. Той ми се усмихна, но усетих, че във връзката им имаше ново напрежение. Топаз и Марк не бяха сродни души, а сега сестра ми можеше да поиска да открие с кого е трябвало да бъде. Не бях много сигурна как щях да постъпя, ако ме помолеше да го открием.

— Всичко наред ли е? — попитах я аз.

— Говорихме за това — рече ми Топаз, тъй като веднага беше разбрала какво имам наум. — Решихме, че не искаме да знаем. Аз обичам Марк и той ме обича. Е, може би не е онази любов, от която светът лумва в пламъци, но заедно се чувстваме добре, а и децата имат нужда от нас. — Тя ме потупа по коляното. — Щастливи сме.

— Хав казва, че всеки от нас има дарба. Марк може и да не е савант, но си има своята сила, нали?

— Да, той е най-внимателният мъж, когото познавам, и е много духовит. Винаги ме размива.

— В такъв случай, ако поискаш да намериш своята сродна душа, това ще се окаже напълно погрешно решение.

Тя кимна.

— И ние така мислим. Какво би могло да се сравни с шестте деца, за които се грижим? Има повече начини, по които човек може да се чувства завършен, без значение какво ще ти кажат романтиците.

— Радвам се за теб. — И така беше. С ужас бях очаквала, че тя ще ме помоли да ѝ кажа кой е двойникът ѝ и тогава щях да понеса отговорността за това, че бях съсипала един прекрасен брак.

Семейството ми пристигна твърдо решено да навакса изгубеното време и да ме сложи в средата на сцената заради откритието на дарбата ми и моята сродна душа, но аз бях непреклонна — това беше мигът на Даймънд и Трейс. Да не говорим, че с толкова дечурлига под десет години, които кипяха от енергия, това не беше подходящ момент за задушежни разговори каква голяма грешка сме допуснали като семейство и как не сме разгадали дарбата ми.

Карла и Сол се нагърбиха със задачата да забавляват новопристигналите. Много мило от тяхна страна, защото имах малко работа, която трябваше да свърша с прислугата на контесата. Даймънд беше настояла да ме придружи, понеже дарбата ѝ можеше да успокои напрежението в къщата. Трейс и Хав отказаха да позволят да ги държим настрана и когато пристигнахме пред портата, бяхме солидна група.

Алберто слезе до стълбите да ни отвори.

— Ако обичате, последвайте ме. Не знаехме дали ще се върнете.

— Обещах ви и ето ме тук.

За първи път поглеждах на дневна светлина зад стените на оградата. Къщата беше в по-окаян вид, отколкото очаквах. Рамките на

прозорците отчаяно се нуждаеха от боя; нагоре по стените пълзяха цепнатини и съвсем подхождаха на жената в нея.

— Как е контесата?

— Не е добре, синьорина. Болна е. Няма да ни безпокои.

Преведох сведенията на Хав.

— Мислиш ли, че съм я наранила в стълкновението между умовете ни?

Хав се въздържа да ми напомни, че тя беше започнала нападението и сама си е виновна.

— Ще я погледна, ако ми позволи.

Прислугата се беше събрала в просторната кухня на имението — шестима мъже, като се почнеше от Алберто и се стигнеше до лодкаря. Те бяха братя и братовчеди и всички бяха близки на първия враг, Миноти Отне ми известно време да им разкажа коя съм и защо бях дошла. За щастие, във вцепененото състояние на умовете им реакциите им бяха мълчаливи — никой не изпадна в ярост, никой не се втурна към спалнята на контесата, за да си отмъсти. Преобладаваше настроението на тъга и недоумение защо някой би им причинявал това години наред.

Сега вече знаех как да подхвана мисловния ѝ заглушител, за да го разплета. Помолих мъжете от прислугата да използват дарбите си, за да ми помогнат да изкарам на бял свят истинските им самоличности от подредбата на контесата. Но за мен това беше нова територия, тъй като нямаше сродни души, които да завършат процеса.

Алберто, когото бяха избрали за свой говорител, се изправи пред мъжете.

— Знаете ли какво ще преживеем?

Поклатих глава.

— Предполагам, че ще е страшно. Вие сте свикнали да бъдете държани в определени граници в начина ви на мислене. Няма да предприема нищо, ако предпочитате да останете така, както сте.

— Никой от нас не желае това. Обсъдихме го вече и приемаме риска.

— Добре, хайде да опитаме.

Беше по-просто, отколкото си го представях. За да изкорени връзката у Даймънд, Карла, Скай и Феникс с техните сродни души, контесата беше проявила жестокост. Колкото до мъжете тук, тях тя

просто ги е приспивала с леки допири на силата си, като е подгъвала изскачащите връзки обратно в схемата и ги е подрязвала като плета в градината. Когато свърших и с последния, не се наложи Хав да облекчава дори главоболието ми.

— Как се чувствате? — попитах ги. Промяната не беше така внезапна, по-скоро приличаше на постепенно пробуждане.

Алберто седеше в едно кресло до старото кухненско огнище.

— Чувствам се объркан. — Той се смръщи като човек, надушил лоша миризма. — И ядосан.

Даймънд пристъпи напред и прояви дарбата си.

— От дълги години вие служите вярно на една много тъжна, възрастна дама. Можете да мислите с гордост върху отличната ви служебна характеристика, дори това да ви е било наложено насила. Сега можете да изберете нов живот.

— Не трябва ли да я накараме да си плати за онова, което ни е сторила? — попита лодкаря.

— Струва ми се, синьор — възрази Даймънд, — че от деня, в който баща ви е отнел живота на съпруга ѝ, тя не е спряла да плаща тежка дан. Какво добро би донесло отмъщението, освен да продължи враждата между семействата ви, която не е трябвало да започва?

Мъжът погледна Даймънд замислено, а после кимна.

— Да, имате право. — Той потърка китките си, сякаш тъкмо му бяха свалили оковите. — Но вече не ѝ дължа нищо. Тръгвам си. Някой друг ще ме последва ли?

Хорът от гласове ми подсказа, че контесата съвсем скоро ще има нужда от нова прислуга. Единствено Алберто сякаш се колебаеше. Но според мен, той нямаше защо да се чувства отговорен за някой, който е парализирал живота му толкова дълго.

— Върви — подканих го аз. — Ще имам грижата някой да дойде да я наглежда. Тя все още има приятели в града. Свещеникът ще измисли нещо, когато му съобщя.

— И какво ще му съобщите, синьорина? Той няма да ви повярва каква е. — Приветствах искрата хумор в очите на Алберто. Истинският човек бавно се изправяше на крака.

— Спорили сте за заплатата, разбира се, и всички сте си тръгнали в знак на солидарност. Това на никого не би се сторило необичайно.

— Благодаря ви. За всичко. — Той замълча. — А ако ви помоля да намерите нашите сродни души, ще го направите ли? Макар и след всичко, което причинихме на семейството ви?

Предполагах, че това беше първата от много подобни молби.

— Разбира се. И още нещо: вие не сте сторили нищо, за което да се извинявате — ние разбираме, че не сте били отговорни за действията си. Знаете къде да ме откриете. — Това беше най-малкото, което можех да сторя за хората, които бяха станали най-голямата жертва на лудостта на контесата.

Хав взе ръката ми.

— Да вървим да видим как е контесата. Трябваш ми, за да превеждаш.

Открихме я да седи в леглото си и да се взира с празен поглед в прозореца. Колоните на балдахиновото ѝ легло бяха богато украсени с дърворезба и имаше прашни драперии. Завесите на прозорците бяха от избледняла пурпурна коприна. Когато влязохме, очите ѝ се стрелнаха към вратата, а после се върнаха към гледката отсреща с часовниковата кула на площада Сан Марко.

— А, ти си била! Дойде да ме молиш за помощ, а?

Проследих погледа ѝ. Върху масичката с дантелата край прозореца бяха наредени снимки на нея и съпруга ѝ в по-щастливи времена. В ръката си държеше медальон, а златната му верижка беше се разляла по завивката. Вероятно в него имаше още един спомен от него.

— Да, аз съм. Това е Хав Бенедикт — все още не сте се запознали, както му е редът. — Проверих дали има вода в каната до леглото ѝ — Имате ли нужда от нещо?

— Няма да ти помогна. Няма да разваля стореното от мен. Не мога да го разваля, затова... затова няма да съжалявам.

— Не очаквам от вас да съжалявате. Аз успях сама да разваля стореното.

— Успяла си? — Тя се извърна към мен.

— Не беше лесно.

— Аз мислех, че е невъзможно. Винаги съм мислела, че е твърде късно да обърна назад нещата, след като веднъж бях започнала.

— Не беше късно. Освободих също така и умовете на прислугата ви.

Тя потъна обратно във възглавниците; лицето ѝ беше сиво на фона на бялото.

— Може би е дошло времето. Да очаквам ли да ме убият в леглото?

— Много отдавна е дошло. И не, те не търсят разплата. — Налях ѝ чаша вода. — Не е трябвало никога да правите онова, което сте направили.

Хав се приближи до леглото. Тя се сви, сякаш очакваше удар.

Той протегна ръка.

— Ще позволите ли?

— Хав е лечител. Няма да ви нарани.

Тя приближи едва доловимо ръката си, което той взе за позволение. Той затвори очи и я прегледа с дарбата си.

— Няма ви нищо, особено при вашата възраст. Мисля, контесо, че просто сте уморена — рече ѝ той.

— Да, уморена съм — тя издърпа ръката си. — От живота. От всичко.

Уморена и самотна, помислих си аз.

— Да изпратя ли някого да ви види?

— Няма кого да изпратиш. Синът ми е в затвора.

— Ами семейството му?

— Те не дават пукната пара за мен. Гледат само как да наследят парите ми.

— Ще помоля свещеника да дойде да поседи при вас.

Тя кимна.

— Да, помоли отец Николо да дойде.

Нямаше какво друго да направим за нея. Гласът ѝ преливаше от отчаяние, но тя сама си беше причинила всичко, което беше още потъжно.

Хав ме последва.

— Странно е, че стълкновението ни завършва с моето съчувствие към нея.

— Да, и аз изпитвам същото. Може би ще успея да уредя среща със сина ѝ. Може да поговоря с него и да го оправя.

Хав потупа с ръка по парапета.

— Отново ще се месиш, така ли?

— Да. Явно не мога да се спра.

— Това го разбирам, но мисля, че ще е по-добре, ако оставиш на нея тя да разплете ума му. Това ще ѝ окаже благотворно въздействие.

— Прав си. — Хав имаше добър инстинкт. — Ще ѝ предложи, когато малко се възстанови, и ще ѝ кажа как да го направи.

Затворихме портата на старата къща и се качихме при останалите във водното такси, което чакаше. Ясно съзнавах, че отивам към апартамента в града, пълен с близките ми, а оставях сама една много тъжна, стара жена единствено в компанията на нейната горчилка. И като познавах донякъде грозните кътчета на човешката природа, мислех си, че това там можеше да съм аз, ако бях преживяла всичко, което се беше случило с нея. Дадох си клетва занапред всеки ден да благодаря за щастието, което имах, и да не приемам Хав за даденост.

И имаше един човек, на когото трябваше да се извиня, че го бях взимала за даденост. Когато се прибрах у дома, тя ме чакаше с най-малкия внук на коленете си. Отначало не ме видя, затова постоях за миг, като вкусвах присъствието ѝ сред нас, оставила настрана дълбоката мъка, за да бъде част от това семейство. Нейният избор беше толкова по-мъдър от този на контесата.

— Ей, мамо. Как си? — попитах я и я целунах нежно по бузата. Късата ѝ черна коса беше затъкната зад едното ѝ ухо. На ушите ѝ искряха чифт диамантени обеци, които баща ни ѝ беше подарил на последната им годишнина.

— О, чувствам се отлично, благодаря. Всичките ти приятели тук са толкова мили, а семейството на Трейс е просто възхитително! — Тя задундурка на коляното си бебето Робин, за да спре хленча, преди да е прераснал в рев.

В очите ми запариха сълзи.

— Татко щеше да се гордее с теб.

— О, момичето ми, колко мило, че го казваш! — Мама ме погледна сияеща. Беше разбрала какво се опитвам да ѝ кажа.

— Сега, когато имам Хав, разбирам. Извинявай, че ти бях толкова... ядосана.

Тя гушна Робин до гърдите си и ритмично взе да го потупва по гърба.

— Лошите ми години не дойдоха в добро време за теб. Разбирам това. Искаше ми се да не беше ставало така и Чарлс да е тук, за да

види всичките ни прекрасни деца. Щях да се чувствам по-виновна, но както каза Карла тази сутрин: удържала си пълна победа, затова ще ти кажа само: Обичам те.

— Да, това ще свърши работа. Толкова се радвам, че вече не съм издънката на семейството.

Тя се засмя.

— О, момичето ми, дай си време. Ще правиш още грешки занаяпред. Независимо че остаряваме, всички продължаваме да грешим. Та кой друг да го знае, ако не аз.

— Обичам те, мамо — прегърнах и нея, и бебето, и всичко.

Тя ме гушна на свой ред.

— Обичам те, малкото ми момиче.

Дойде и денят на сватбата и всички мъже бяха изпъдени от жилището ни, докато булката се приготвяше. Лили помагаше с роклята, а майка ми и Карла им помагаха. Затова и успях да открия малко спокойствие в кухнята със Скай и Феникс. Прегледах сутрешната поща, като отделях на една страна поздравителните картички за Даймънд и Трейс. Вече бяхме получили и първия сватбен подарък — новината, че контесата се е отказала от обвиненията си срещу братята Бенедикт.

Отворих едно писмо, адресирано до мен — дебел, кремав плик с пощенска марка от Ню Йорк. Ченето ми увисна.

— Какво има? — попита ме Феникс.

Подадох ѝ писмото. Скай се приближи и зачете през рамото ѝ.

— О, божичко! „Елит Модълс“ иска да работиш за тях! — Скай се засмя нервно. — Леле! Три седмици на Карибите за фотосесия на лятната мода.

— Явно са взели насериозно слуха за мен и Стив. Изглежда, не разбират, че нямам никакъв опит.

Феникс ми върна писмото.

— Какво ще правиш?

Прокарах пръсти по писмото, почти без да го докосвам. Това беше моята мимолетна мечта, но отговорът беше ясен.

— Излизат ми лунички. Мразя диетите. Не мога да ходя на високи токчета. — Хвърлих писмото настрана, за да напиша учтив

отказа по-късно.

— Е? — усмихна ми се Феникс, предоволна от решението ми.

— Светът може да мине без още един модел, но не и без търсач на души. А и си мислех, че ще се установя някъде близо до медицинския университет на Хав. Може да се запиша на някой и друг курс за дизайнери, докато още не ми е минало. Обичам да правя дрехи повече, отколкото да ги нося.

— Дано тогава да избере Колорадо! — викна Скай.

— Ей, не! Калифорния! — Феникс махна с ръка пред идеята той да учи в Скалистите планини — Сан Франциско е най-доброто място за живеене.

Разчистих пощата.

— Ако трябва да съм честна, не ме интересува дори да избере Затънтензвил, Айдахо.

— Ау, колко мило!

Помислих отново.

— Всъщност, може би ме интересува дали ще е Затънтензвил.

Скай се засмя.

— Кристал, като гледам дрехите в гардероба на Хав, наистина ли си мислиш, че би избрал Затънтензвил?

— Не. По-скоро Манхатън или Лондон. — Феникс също беше развеселена. — Странното е, че Айвс ми каза, че Хав изчаквал с плановете си, за да чуе ти какво искаш.

Скай обви ръцете си около тялото.

— Толкова сте сладки. Много се радвам за вас. Не е тайна за никого в семейството, че всички имат слабост към Хав, защото той, е, просто защото е Хав.

Ухилих се. Да, Хав си беше Хав, неповторим и точно по предписанията на доктора.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Булката сияеше в бяла дантела върху сатенена рокля. Младоженецът беше елегантен в сутрешния си костюм. Кумът (Виктор) беше опасно впечатляващ в сиво. Шаферките и шаферите изглеждаха измамно ангелски в жълто и бяло.

Хав, който слушаше вътрешния ми коментар, докато гледахме как младоженците вървяха по пътеката, се наведе към мен.

— Забрави да добавиш, че кумата също не изглежда зле в кремавата си рокля. Дизайнът твой ли е?

Кимнах.

— И ти не изглеждаш чак толкова ужасно в костюма си.

— Сладкишче, кажи истината такава, каквата е. Да вървим ли?

Взех ръката му и двамата тръгнахме след родителите. Не можех да устоя на любопитството, затова за миг надърнах в Уриел — не беше обстойно разглеждане, само колкото да доловя основното.

— Интересно. Южна Африка — измърморих аз.

Хав се усмихна на изненаданото изражение на брат си, когато Уриел усети дарбата ми леко да го докосва.

— Вярно ли е?

Насочих вниманието си към Уил.

— Виждам... ливади с лалета. Вятърни мелници с мишки в тях.

— Изобщо не се изненадвам — прошепна ми Хав.

— О, знаеш ли онази детска песничка? Хайде да му купим билет за Амстердам.

— Ами Вик?

— Хъм. — Третият брат имаше много щитове около ума си, но аз се промъкнах, за да надърна. — Ето това вече е неочаквано.

Стоманеният поглед на Виктор се изви към нас.

— Кое? — подкани ме Хав.

Прехапах устни.

— Не е ли редно първо на него да кажа?

— Ей, сестричке по душа, заедно сме в тази лодка.

— Добре. Затвор. В Афганистан.

Хав се препъна в собствените си крака.

— Предлагам ти да му съобщиш.

— Какво стана със „заедно сме в тази лодка“?

— Но това е Вик!

— Пъзльо!

— Добре, ще му кажа. Все някога.

— Не забравяй да споменеш, че е невинна и се нуждае от помощта му.

— И това ли можеш да кажеш? — Хав ме дръпна от редицата от хора, които фотографът нареждаше за снимката. Тези неща винаги се проточваха с часове. Почитателите на Стив бяха пристигнали на тълпи и се намираха зад барикадите, издигнати от филмовия екип. Стив и Лили дори не ги забелязваха — това беше обичайното им ежедневие все пак — и си говореха щастливо с Айвс и Феникс, докато чакаха да ги повикат за снимката. Двамата с Хав си намерихме едно усамотено местенце до входа на църквата, където на стената до нас орляк ангели лудуваха и се опитваха да се изкачат вкупом по една стълба в рая.

Свих рамене.

— Просто инстинкт за приятелката на Вик. Енергията ѝ е... добра и смела.

— Харесват ми инстинктите ти.

— Ето ти още един тогава. Феникс ми каза, че си отложил медицината заради мен?

Той кимна.

— Ще направя, каквото е нужно.

— Нужно е да следваш първоначалния си план. Където отидеш ти, там отивам и аз.

— Сигурна ли си?

— Сто процента.

Той почувства, че повтарям негови думи.

— Това да не е част от шоуто на Кристал и Хав?

— Искаш да кажеш на Хав и Кристал, нали?

— Да, и това също.

Той стисна нежно раменете ми.

— Тогава какво ще кажеш за Ню Йорк?

Засмях се тихичко. Феникс беше познала.

— Мисля, че е страхотно, стига ти да си там.

— Благодаря ти. — Той ме целуна толкова нежно, че усетих как душата ми се разтваря като листенцата на роза.

— Ей, Кристал, Хав, стига сте се мотали! — викна Зед. — Фотографът вас чака!

С неохота ние се разделихме и открихме, че семействата ни се усмихваха снизходително. Във въздуха летяха конфети и се вееха над главите ни в посока към самотните острови в лагуната.

— Ей сега идваме! — викна Хав. После снижи глас. — Само още една целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.